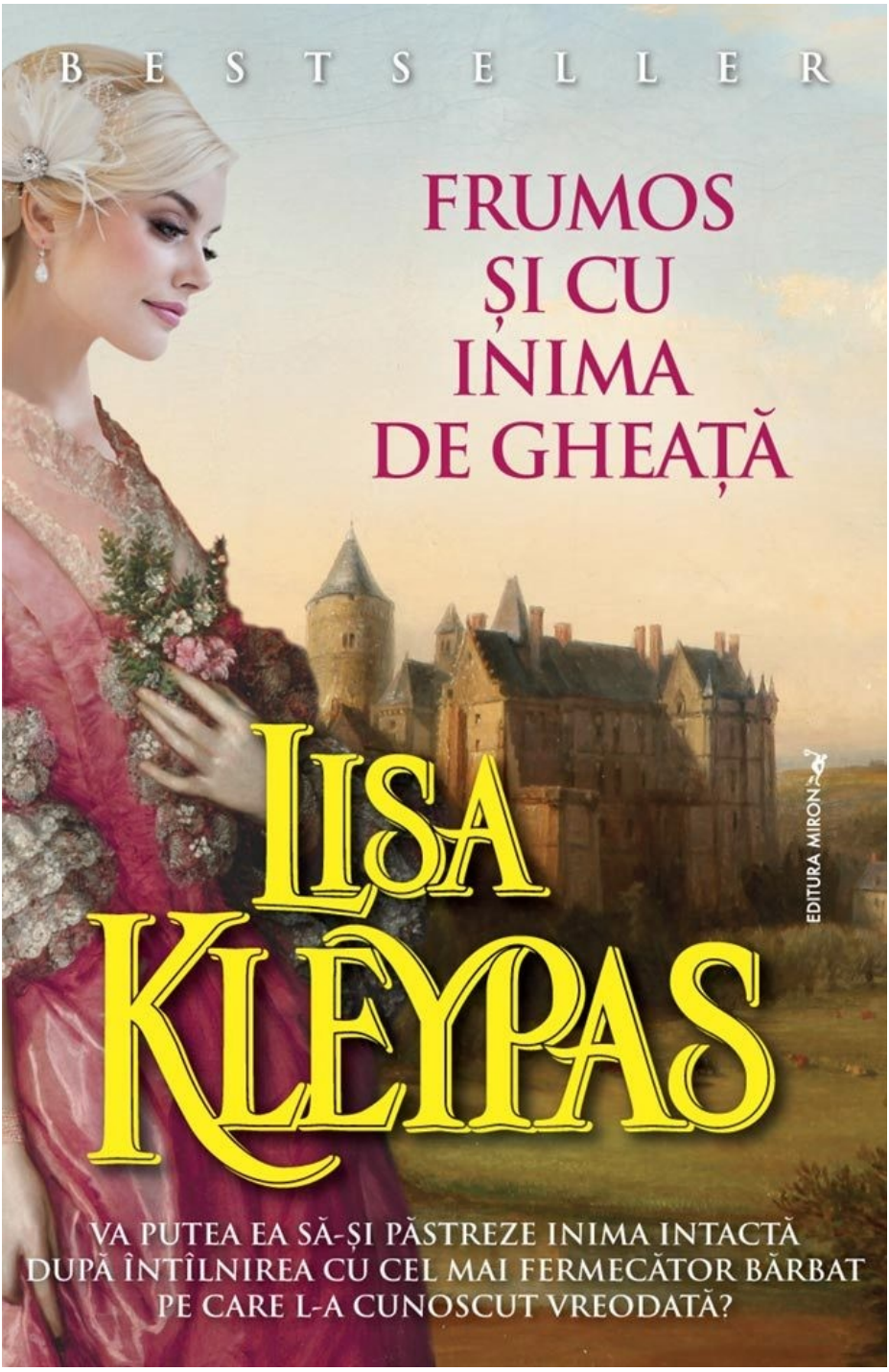
BESTSELLER
FRUMOS
ȘI CU
INIMA
DE GHEAȚĂ
LISA
KLEYPAS
EDITURA MIRON
VA PUTEA EA SĂ-ȘI PĂSTREZE INIMA INTACTĂ
DUPĂ ÎNTÂLNIREA CU CEL MAI FERMECĂTOR BĂRBAT
PE CARE L-A CUNOSCUT VREODATĂ?

LISA KLEYPAS
FRUMOS ŞI CU INIMA DE GHEAŢĂ

Cold-Hearted Rake by Lisa Kleypas

Capitolul unu

Hampshire, Anglia
August 1875

— De ce viaţa mea să fie distrusă, din cauza unui văr necunoscut, care a căzut de pe cal? se lamenta Devon Ravenel.

— Theo nu a căzut, mai precis, îl corectă Weston, fratele lui mai mic. A fost aruncat.

— În mod sigur, la fel de nesuferit a fost pentru cal, ca şi pentru mine. Devon se plimba nervos prin cameră. Dacă Theo nu şi-ar fi rupt gâtul, mi-ar fi plăcut să i-l frâng eu, cu mâinile mele.

West îl privi exasperat, dar şi amuzat.

— Cum poţi să te plângi, când ai moştenit titlul de conte, care îţi aduce o moşie în Hampshire, terenuri în Norfolk, o casă la Londra…

— Şi tot ce implică asta. Iartă-mi lipsa de entuziasm pentru pământ şi proprietăţi, care nu vor fi niciodată ale mele şi pe care nu le voi putea vinde niciodată.

— Poate vei reuşi să scapi de implicaţii. În cazul ăsta, vei putea să vinzi totul şi să scapi.

— Să dea Dumnezeu. Nu cred că-şi închipuie cineva că pot să locuiesc aici, zise el dezgustat. Locul e un dezastru.

Amândoi păşiseră pentru prima dată în Eversby Priory, domeniul ancestral al familiei, construit pe ruinele unei mănăstiri. Devon şi West nu văzuseră decât această încăpere care trebuia să-i impresioneze pe oaspeţi. Covoarele erau uzate, mobila scorojită, iar pereţii crăpaţi. Primele dovezi că lucrurile aveau să fie şi mai grave.

— Casa trebuie renovată, recunoscu West.

— Mai degrabă rasă de pe faţa pământului.

— Nu e chiar aşa… începu West, dar nu termină, fiindcă păşi într-o adâncitură a covorului. Ce naiba…?

Devon ridică marginea covorului şi observă o gaură în

podea. Trânti covorul şi se duse la o fereastră cu vitralii. Plumbul de la îmbinarea sticlei colorate era corodat, balamalele şi cremoanele ruginite.

— De ce nu le-or fi reparat? se întrebă West.

— Din lipsă de bani, evident.

— Dar cum a fost posibil? Un domeniu de douăzeci de mii de acri. Toţi arendaşii cred că scoteau un venit anual de…

— Domeniile unde se face agricultură nu mai aduc profituri.

— În Hampshire?

— Nicăieri, spuse Devon, privind pe fereastră încruntat.

— Tu de unde ştii? întrebă fratele său.

— *Toată lumea* ştie, West. Preţul cerealelor e la pământ. Când ai citit ultima dată ziarul *Times*? Tu nu asculţi ce se discută la club sau prin localuri?

— Nu, dacă subiectul este agricultura, replică West. Se aşează şi îşi masă tâmplele. Nu-mi place chestia asta. Convenisem parcă să nu luăm nimic prea în serios.

— Eu încerc, dar moartea şi sărăcia fac lucrurile să pară mai puţin amuzante. Devon îşi lipi fruntea de tocul ferestrei şi spuse nostalgic: dintotdeauna mi-a plăcut să trăiesc confortabil, fără să muncesc cinstit o singură zi. Acum am *responsabilităţi.*

— Te voi ajuta să găseşti moduri de a le evita. West scotoci prin buzunar şi scoase o sticlă plată. Scoase dopul şi luă o înghiţitură.

— Nu e cam devreme? zise Devon surprins. Până la prânz te faci varză.

— Da, dar pentru asta, trebuie să încep de acum, zise West şi mai luă o înghiţitură.

Obiceiurile proaste, îşi zise Devon îngrijorat, puneau stăpânire pe fratele său mai tânăr. West era un bărbat înalt şi chipeş, de douăzeci şi patru de ani, cu o inteligenţă remarcabilă, pe care şi-o folosea extrem de rar. Deşi Devon nu dorea să se amestece în viaţa fratelui său, el observase acum câţiva ani cât rău îi făcuse băutura. Ştia că West ar fi

respins orice sfat nedorit, aşadar se abţinu.

West puse sticla în buzunar, apoi îi zise fratelui său:

— Îţi trebuie capital şi un moştenitor. O soţie bogată ar rezolva ambele probleme.

Devon se albi la faţă.

— Ştii că nu mă voi însura niciodată. Cunoscându-şi limitele, ştia că nu putea fi nici soţ, nici tată. Ideea de a repeta istoria copilăriei sale, cu el în rolul părintelui crud şi indiferent, îi dădea fiori. Când voi muri, continuă el, tu vei moşteni tot.

— Chiar crezi că eu voi trăi mai mult ca tine? întrebă West. Cu toate viciile mele?

— Şi eu am la fel de multe.

— Da, însă eu sunt mai entuziast în legătură cu ale mele.

Devon nu se putu abţine din râs.

Nimeni nu putea prevedea că ei erau singurii rămaşi din neamul Ravenel, nume care avea o istorie veche, din vremea cuceririi normande. Din nefericire, neamul lor era renumit doar pentru temperamentul aprig şi impulsiv, iar ei doi cădeau pradă tuturor tentaţiilor şi păcatelor, detestând virtutea, în consecinţă, se putea spune că vor muri mai repede decât se puteau reproduce.

Deşi Devon şi West erau de familie bună, ei nu făceau parte din elită, ştiind foarte bine cât de greu era să te menţii într-o lume unde regulile complicate şi ritualurile îi deosebesc pe aristocraţi de oamenii de rând. Devon ştia că moşia Eversby era o capcană pentru el, fiindcă nu genera destul venit cu care să se autosusţină, aşa că avea să-i consume venitul anual modest, îl va zdrobi, după care îl va distruge şi pe fratele său.

— Ar fi bine ca neamul Ravenel să se încheie cu noi, zise Devon. Nu suntem buni de nimic şi cui o să-i pese dacă ne stingem?

— Servitorii şi arendaşii vor protesta, fiindcă-şi vor pierde lefurile şi casele, zise West sec.

— Pot să se spânzure cu toţii. Îţi spun eu ce-i de făcut: în primul rând le trimit pe văduva lui Theo cu surorile lui să-

şi facă bagajele; mie nu-mi sunt de folos.

— Devon, îl atenţionă fratele său, cu vocea schimbată.

— Apoi voi găsi o cale să vând proprietatea pe bucăţi. Dacă nu se va putea, voi scoate din casă tot ce-i de valoare, o voi dărâma şi o voi vinde piatră cu…

— Devon, insistă West, făcând un semn spre uşă, unde apăruse o femeie subţirică, îmbrăcată în negru.

Văduva lui Theo.

Era fiica lordului Carbery, de origine irlandeză, proprietar al unei ferme din Glengariff. Se căsătorise cu Theo cu doar trei zile înainte ca el să moară. O asemenea tragedie, survenită la scurt timp după un eveniment fericit trebuie să fi fost un mare şoc. Devon intenţionase să-i trimită o scrisoare de condoleanţe, dar gândul nu se mai materializase.

Probabil Devon i-ar fi trimis un mesaj, dacă nu şi ar fi detestat vărul într-atât. Viaţa îl favorizase pe Theo: îi oferise bogăţie, privilegii şi frumuseţe, dar, în loc să fie recunoscător pentru norocul său, Theo fusese mereu arogant şi înfumurat. Ori de câte ori se întâlneau, Devon şi Theo se luau la harţă, fiindcă Devon nu-i suporta insultele şi provocările. Nu putea minţi, spunând că regretă că nu-şi va mai vedea vărul.

Cât despre văduva lui Theo… ea nu avea nevoie de compătimire. Era tânără, nu avea copii, iar moştenirea avea să-i aducă repede o altă căsnicie. Avea reputaţia de a fi frumoasă, dar acum acest aspect era greu de constatat, fiindcă vălul negru o învăluia într-o aură de mister. Un lucru însă era sigur: după cele auzite adineauri, precis îl dispreţuia pe Devon.

Lui nici nu-i păsa.

Devon şi West făcură o plecăciune protocolară, iar văduva le răspunse cu o reverenţă.

— Bun venit, milord. Şi dumneavoastră, domnule Ravenel. Vă voi pune la dispoziţie imediat o listă cu inventarul casei, pentru a putea face o selecţie organizată a bunurilor de interes. Vocea ei trăda o educaţie aleasă, dar

şi o nervozitate circumstanţială.

Devon o urmări prin cameră, silueta ei prea firavă nefiindu-i tocmai pe plac, însă felul ei de a fi, stăpânirea de sine şi capacitatea de a-şi disimula sentimentele îl fermecaseră deja.

— Condoleanţe pentru pierderea suferită, zise el.

— Felicitări pentru ceea ce aţi câştigat.

— Vă asigur, zise Devon uşor stânjenit, că nu mi-am dorit titlul soţului dumneavoastră.

— Aşa este, interveni West. Tot drumul de la Londra mi s-a plâns de asta.

Devon îl sfredeli cu privirea pe fratele său.

— Majordomul, Sims, vă va arăta domeniul şi casa, când veţi dori, spuse văduva. Fiind nefolositoare domniei voastre, aşa cum aţi remarcat, mă voi retrage în camera mea pentru a împacheta.

— Lady Trenear, o întrerupse Devon, mi se pare că am pornit cu stângul. Daţi-mi voie să vă prezint scuzele pentru ofensa adusă.

— Nu e nevoie de scuze, milord. Nici nu mă aşteptam la alte remarci din partea domniei voastre. Pot să întreb cât timp intenţionaţi să rămâneţi la Eversby Priory?

— Două nopţi, presupun. Diseară la cină, noi doi am putea discuta…

— Mă tem că nici eu, nici cumnatele mele nu vom fi prezente. Suntem toate distruse de durere, aşa că vom cina separat.

— Contesă…

Ea ieşi, ignorându-l complet. Nu mai făcu nicio reverenţă. Uluit, dar şi revoltat, Devon privi uşa, zicându-şi că nicio femeie nu-l tratase *vreodată* cu atâta dispreţ. Simţea că explodează. De ce naiba îl condamna ea pentru situaţia în care se găsea, deşi nu fusese alegerea lui?

— Ce am făcut, ca să merit asta? întrebă el.

West se strâmbă.

— În afara faptului că ţi-a auzit intenţia de a o alunga şi de a-i distruge casa?

— Dar mi-am cerut scuze.

— Niciodată nu le cere scuze femeilor. Asta confirmă faptul că ai greşit şi le inflamează şi mai tare.

Devon se jură că nu va tolera insolenţa unei femei care ar fi trebuit să-l ajute, nicidecum să dea vina pe el. Văduvă sau nu, va trebui să-i dea o lecţie.

— Merg să discut cu ea, zise el înfuriat.

West se instală pe o canapea şi îşi aşează o pernă sub cap.

— Trezeşte-mă şi pe mine când ai terminat.

Devon o ajunse din urmă pe văduvă, care ajunsese la capătul holului principal.

— Aşteaptă, strigă el în urma ei. Mai devreme nu am vorbit serios.

— *Ba da,* ai vorbit foarte serios. Se răsuci pe călcâie şi îl privi insistent pe Devon. Ai de gând să distrugi moşia şi toată moştenirea familiei dumitale, doar pentru nişte scopuri egoiste.

— Uite ce e, zise el, ţinându-şi pumnii strânşi, în toată viaţa mea a trebuit să am grijă doar de un apartament, o bucătăreasă, un valet şi un cal. Acum va fi nevoie să am grijă de o proprietate în paragină, care include vreo două sute de ferme cu arendaşi. Consider că asta merită oarecare consideraţie, ba chiar compătimire.

— Bietul de tine. Ce greu trebuie să fie, ce dezavantaj să te gândeşti şi la alţii în afară de propria persoană. Cu această replică usturătoare, ea dădu să plece, dar se opri lângă o nişă din perete. Devon prinse momentul şi îi blocă trecerea, punându-şi mâinile de-o parte şi de alta a nişei. O auzea cum gâfâie şi, deşi nu era mândru de asta, simţi o oarecare satisfacţie, fiindcă o enervase.

— Lasă-mă să trec, spuse ea.

— Mai întâi spune-mi cum te cheamă, zise el fără a se clinti.

— De ce? Oricum nu ţi-aş permite să-mi foloseşti numele.

Exasperat, el o studie atent.

— Oare te-ai gândit că avem mai mult de câştigat dacă vom coopera, decât din ostilitate?

— Mi-am pierdut soţul şi căminul de curând. Ce aş putea câştiga eu, milord?

— Poate ar fi bine să afli, înainte de a te decide să faci din mine duşmanul tău.

— Ai fost duşman dinainte să pui piciorul aici.

Devon se străduia să pătrundă cu privirea prin faldurile vălului negru.

— Chiar trebuie să porţi nenorocirea asta pe cap? o întrebă iritat. Parcă aş vorbi cu un abajur.

— Se numeşte voal de doliu şi da, trebuie să-l port în prezenţa musafirilor.

— Dar eu nu sunt musafir. Sunt vărul tău.

— Doar prin căsătorie.

Observând-o mai atent, Devon se mai linişti. Era atât de minionă şi fragilă, iar acum era ca o rândunică prinsă într-o cameră. Îşi domoli tonul.

— Haide, nu fii încăpăţânată. Nu e nevoie să porţi voalul în prezenţa mea, decât dacă plângi, caz în care aş insista chiar eu să-l tragi peste faţă imediat. Nu suport să văd o femeie plângând.

Oare ce fel de femeie ar spune una ca asta, chiar dacă ar fi adevărat? Devon apucă tivul voalului şi îl ridică uşor.

— Nu te mişca. Îi trase voalul peste cap. Nu, stai pe loc. Noi doi vom sta faţă în faţă şi vom încerca să avem o conversaţie civilizată. Sfinte Sisoe, atâţia metri de voal ar ajunge pentru o velă de corabie... Devon tăcu, fiindcă îi văzu faţa. O pereche de ochi în nuanţa ambrei îl fixau, încercă să o studieze cât mai bine. Era o femeie cum nu văzuse prea des!

Era mult mai tânără decât şi-o imaginase, avea tenul alb şi părul blond-roşcat. Pometii alungiţi şi bărbia îngustă îi dădeau feţei un aspect felin, neobişnuit. Buzele pline, conturate, îi completau perfect trăsăturile. Nu era o frumuseţe, dar osatura feţei îi conferea o distincţie rară.

Rochia neagră, simplă, croită pe lângă gât, căzând în falduri bogate îi ascundea silueta. Purta chiar şi mănuşi, astfel că singurele porţiuni de piele vizibile erau cele de la

gât şi faţă. Privi gâtul ei subţire, fin, unde lateral i se vedea pulsul şi simţi imboldul de a o săruta chiar în locul acela, dorindu-şi să o dezbrace de tot şi să scotocească pe sub faldurile grele de material, care o ascundeau. Dacă ar fi fost o altă femeie, în alte circumstanţe, Devon ar fi sedus-o pe loc. Încercă să spună ceva coerent, pentru a întrerupe şirul fierbinte al scenariului erotic.

Spre surprinderea lui, ea rupse tăcerea.

— Mă numesc Kathleen.

Un nume irlandez.

— Cum de nu ai accent?

— Am fost trimisă în Anglia de mică şi am locuit în Leominster la nişte prieteni de familie.

— De ce?

— Părinţii mei erau foarte ocupaţi cu caii lor, spuse ea uşor încruntată. Petreceau câteva luni pe an în Egipt, de unde cumpărau cai pursânge arabi pentru ferma lor. Eu eram o... piedică. Prietenii lor, lordul şi lady Berwick, şi ei oameni pasionaţi de cai, s-au oferit să mă ia la ei şi să mă crească alături de cele două fiice ale lor.

— Părinţii tăi locuiesc tot în Irlanda?

— Mama a murit, iar tata este acolo. Gândurile parcă îi zburară aiurea. Mi l-a trimis pe Asad ca dar de nuntă.

— Asad, repetă Devon nedumerit.

Kathleen reveni la conversaţie, apoi roşi până-n vârful urechilor. Devon înţelese imediat.

— Calul care l-a trântit pe Theo, spuse el în şoaptă.

— Nu a fost vina lui Asad. A fost antrenat necorespunzător, aşa încât tata l-a recumpărat de la omul căruia i-l vânduse iniţial.

— Şi de ce ţi-a dăruit ţie un cal cu probleme?

— Lordul Berwick mă lăsa mereu să antrenez mânji.

— Dar eşti cât o vrăbiuţă, comentă el, cercetând-o atent.

— Nu ai nevoie de forţă brută ca să pregăteşti un cal arab. Sunt o rasă foarte sensibilă; au nevoie de înţelegere şi îndemânare.

Două lucruri care i-au lipsit lui Theo. Ce prostie din

partea lui să-şi rişte propriul gât şi pe cel al unui animal valoros.

— Cumva Theo a încercat să se dea în spectacol? Devon nu rezistă să întrebe.

— A avut un acces de furie. Nimeni nu l-a putut contrazice.

Comportament tipic pentru un Ravenel.

Dacă încerca cineva să-l contrazică pe Theo, sau să-i refuze ceva, atunci exploda. Probabil Kathleen crezuse că îl poate îndupleca, dar ea nu ştia că firea unui Ravenel era mai presus de simţul autoconservării. Devon ar fi dorit să se poată considera superior acestei atitudini, dar îi căzuse şi el pradă de nenumărate ori în trecut, alunecând pe panta sumbră a furiei nestăpânite. Părea ceva cu care te poţi mândri, până ce apăreau consecinţele.

Kathleen îşi încrucişă braţele la piept.

— Unii au fost de părere că trebuia să-l ucid pe Asad după accident. Ar fi fost un gest crud şi nedrept să-l pedepsesc pe el, deşi nu era vinovat.

— Te-ai gândit să-l vinzi?

— Dar nu aş vrea. Chiar dacă voiam, tot trebuia să-l antrenez mai întâi.

— Aş vrea să văd împrejurimile, spuse Devon. Vrei să mă însoţeşti?

Kathleen păru tulburată şi făcu un pas înapoi.

— Voi aranja cu grădinarul să te conducă, se eschivă ea.

— Te-aş prefera pe tine, spuse Devon, apoi făcu o pauză şi întrebă intenţionat: doar nu te temi de mine, nu-i aşa?

— Sigur că nu, răspunse ea imediat.

— Atunci însoţeşte-mă.

Kathleen îi ignoră braţul oferit, în schimb îl privi insistent.

— Nu-l invităm şi pe fratele tău?

— El moţăie acum, zise Devon.

— La ora aceasta? Nu se simte bine?

— Ba da, dar are un program de pisică. Lungi

perioade de somn, întrerupte de scurte perioade de toaletă personală.

Deşi Kathleen încercă să rămână serioasă, el observă un surâs ascuns pe buzele ei.

— Atunci să mergem, murmură ea şi o luă înainte, iar el o urmă supus.

Capitolul doi

După doar câteva minute în compania lui Devon Ravenel, Kathleen nu mai simţea nici urmă de îndoială că zvonurile despre el erau reale. Era un egoist ticălos. Un crai respingător şi necioplit.

Era atrăgător… nu putea nega asta. Deşi nu era genul lui Theo, care fusese binecuvântat cu trăsături fine şi un păr de aur, ca un Apollo, Devon Ravenel era un brunet îndrăzneţ şi chipeş, care emana cinism şi îşi arăta cei douăzeci şi opt de ani. De fiecare dată când privea în ochii aceia albaştri, profunzi, simţea o strălucire stranie.

Părea exact genul de bărbat despre care o avertizase lady Berwick.

— Vei întâlni bărbaţi care vor încerca să te îmbrobodească, draga mea. Bărbaţi fără scrupule, care se vor folosi de minciuni şi de farmecele lor seducătoare, pentru a distruge reputaţia tinerelor, adică pentru orgoliul lor. Când te vei afla în compania unor astfel de oameni ticăloşi, să fugi cât de departe vezi cu ochii.

— Dar cum pot şti că omul e un ticălos? o întrebase Kathleen.

— După sclipirile înşelătoare din privirea lui şi după farmecul afişat. Persoana lui îţi poate provoca nişte senzaţii absolut înşelătoare. Aceşti bărbaţi sunt o prezenţă fizică intensă, care emană o „forţă animalică”, aşa cum o numea mama mea. Înţelegi asta, Kathleen?

— Cred că da, spusese ea, deşi pe atunci nu înţelegea.

Acum Kathleen ştia exact ce încercase să-i spună lady Berwick. Bărbatul lângă care mergea poseda spirit animalic

din belşug.

— Din câte am văzut până acum, remarcă Devon, ar fi mult mai rezonabil să pui la pământ mormanul ăsta de cărămizi şi lemne putrezite, decât să încerci să-l repari.

— Eversby Priory este monument istoric, zise Kathleen contrariată. Are patru sute de ani vechime.

— Ca şi instalaţiile sanitare, pun pariu.

— Instalaţiile sanitare sunt în ordine, zise ea defensiv.

— Destul de în ordine încât să pot face un duş? întrebă el sceptic.

— Nu poţi face un duş, recunoscu ea.

— Atunci o baie măcar? Perfect. În ce vas modern mă voi scălda diseară? Într-o vadră ruginită?

Deşi era mâhnită, Kathleen nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul din nou.

— Într-o cadă portabilă din tablă, spuse ea cu mândrie.

— Nu există căzi din oţel în niciuna dintre băi?

— Mă tem că nu avem băi. Cada îţi va fi adusă în cameră, apoi va fi luată, după ce ai terminat.

— Dar aveţi apă la robinet? În vreun loc?

— La bucătărie şi în grajduri.

— Măcar toalete există în casa aceasta, desigur.

Ea îl privi dezaprobator, stânjenită de subiectul delicat.

— Dacă nu eşti prea delicată să antrenezi cai şi ştii bine ce direct îşi rezolvă ei funcţiile fiziologice, cu siguranţă te poţi concentra să-mi spui câte toalete există în casa aceasta.

Ea roşi, apoi reuşi să articuleze:

— Niciuna. Avem doar oale de noapte în fiecare cameră, iar ziua folosim o toaletă din curte.

El o privi şi păru indignat de idee.

— *Niciuna*? Cândva această proprietate era una dintre cele mai prospere din Anglia. De ce naiba nu s-au tras ţevi pentru canalizare?

— Theo spunea că, după părerea tatălui său, nu existau motive, fiindcă aveau foarte mulţi servitori.

— Sigur că da. Ce activitate încântătoare, să alergi pe scări în sus şi în jos cu ligheane cu apă. Ca să nu mai vorbim de oalele de noapte. Cât de mulţumiţi trebuie să fie servitorii, fiindcă nimeni nu le-a răpit încă această plăcere supremă.

— Nu trebuie să fii sarcastic, zise ea. Nu a fost decizia mea.

Tot drumul prin grădină Devon nu încetase să comenteze.

Kathleen îşi amintea cum îi descrisese Theo pe Devon şi pe fratele său, subliniind asocierea lor cu păturile inferioare ale societăţii, precum şi preferinţa lor pentru localuri de pierzanie şi case de pariuri. Weston renunţase la studiile de la Oxford fiindcă nu voia să stea acolo fără Devon. Kathleen îşi amintea că Theo avea o aversiune mare faţă de Devon, iar acum, ca o ironie a sorţii, omul acesta îi luase locul.

— De ce te-ai măritat cu Theo? o surprinse Devon cu întrebarea lui. Mariaj din dragoste?

— Aş prefera să ne limităm conversaţia la subiecte neutre, zise ea încruntată.

— Subiectele neutre sunt extrem de plictisitoare.

— Chiar şi aşa, lumea s-ar aştepta ca un bărbat de talia ta să fie desăvârşit sub acest aspect.

— Aşa era Theo? întrebă el cu şiretenie.

— Da.

— Nu prea l-am văzut demonstrându-şi această abilitate, mârâi Devon. Probabil nu am putut observa din pricina pumnilor, de care trebuia să mă feresc mereu.

— Cel mai rezonabil ar fi să spunem că tu şi Theo nu aţi dat ce aveaţi mai bun fiecare.

— Nu. Ne asemănăm prea mult, din punct de vedere al defectelor. Adăugă apoi pe un ton ironic: şi se pare că eu nu am niciuna dintre virtuţile sale.

Kathleen nu mai spuse altceva. Înainte de a se căsători, credea că-l cunoaşte bine pe Theo, cu defectele şi calităţile lui. În cele şase luni dinaintea nunţii participaseră la serate dansante, baluri şi partide de călărie. Theo era

fermecător, deşi Kathleen primise avertizări despre firea vulcanică a neamului Ravenel. Îl iubea prea mult, ca să asculte de prieteni. Târziu aflase Kathleen o crudă realitate a vieţii: nu poţi cunoaşte un bărbat decât atunci când trăieşti cu el.

— Spune-mi despre surorile lui, zise Devon. Sunt trei, parcă. Toate nemăritate?

— Da, milord.

Cea mai mare, Helen, avea douăzeci şi unu de ani. Gemenele, Cassandra şi Pandora, aveau nouăsprezece. Nici Theo, nici tatăl lui nu le-au trecut pe fete în testament. Era practic imposibil ca o fată cu sânge albastru, dar fără zestre, să atragă un pretendent corespunzător. Noul conte nu avea legal nicio obligaţie să le asigure ceva.

— Fetele au fost introduse în societate? voi el să ştie.

— De patru ani sunt tot în doliu. Mama lor a murit prima, apoi contele. Anul acesta era cazul să iasă din doliu, dar acum…

Devon se opri şi se opri şi ea.

— Trei tinere necăsătorite, fără venituri şi fără zestre, spuse el, care nu se pot angaja, dar sunt prea educate pentru a se mărita cu bărbaţi de rând. După ani de zile de izolare în provincie, presupun că sunt plicticoase ca o zeamă lungă.

— Nu sunt plicticoase. De fapt ele… un ţipăt strident îi opri fraza.

— Ajutor! Sunt atacată de fiare sălbatice! Fie-vă milă, corcituri sălbatice! se auzi o voce feminină piţigăiată, evident alarmată.

Devon reacţionă imediat, alergând spre aleea de unde se auzeau strigătele. O fată îmbrăcată în negru alerga prin iarbă, iar pe urmele ei doi căţei de rasă săreau la ea, în joacă. În cele din urmă strigătele se metamorfozară în chicoteli, când fata se rostogoli în iarbă, cu câinii lătrând împrejurul ei, aşa că Devon îşi opri intervenţia.

— Se joacă, zise Kathleen, venind şi ea lângă el. Sunt gemenele.

— Pe toţi dracii, mormăi Devon.

— Înapoi, căţei nătărăi, strigă Cassandra, apărându-se cu o creangă folosită pe post de spadă. Sau vă tai fundurile alea grase şi le dau la rechini! Apoi rupse creanga şi o aruncă. Aport, păroşilor, strigă ea. Câinii alergau veseli să aducă beţele aruncate.

Pandora se tot rostogolea prin iarbă şi-i zări pe cei doi.

— Hei, plimbăreţilor, strigă ea entuziasmată. Niciuna dintre fete nu purta bonetă pe cap şi nici mănuşi. Pandorei îi lipsea una dintre manşete, iar fusta Cassandrei era sfâşiată.

— Fetelor, unde vă sunt voaletele? le întrebă Kathleen cu blândeţe.

Pandora îşi îndepărtă o şuviţă de pe frunte.

— Pe a mea am folosit-o ca plasă de pescuit, iar pe a Cassandrei am folosit-o ca să spălăm nişte mure.

Înfăţişarea lor dezordonată şi obrajii purpurii emanau o veselie molipsitoare.

Cassandra şi Pandora stătuseră departe de lume prea mult timp. Kathleen le compătimea, pentru că afecţiunea lordului Trenear şi a soţiei sale fusese concentrată exclusiv asupra lui Theo, unicul fiu, a cărui naştere le asigurase viitorul familiei şi al titlului. Au sperat să mai apară un moştenitor, dar venirea pe lume a celor trei fete a fost considerată un dezastru. Părinţilor dezamăgiţi le-a fost uşor să o ignore pe Helen, care era ascultătoare şi liniştită. Cele două gemene neastâmpărate fuseseră lăsate complet de capul lor.

Kathleen o ajută pe Pandora să se ridice.

— Dragă, azi dimineaţă ţi-am amintit că vom avea oaspeţi. Speram că veţi alege o activitate mai liniştită. Cum ar fi cititul…

— Am citit toate cărţile din bibliotecă, zise Pandora. De trei ori.

Veni şi Cassandra, însoţită de câini.

— Tu eşti contele? îl întrebă ea pe Devon.

— Da, îmi pare rău, zise el aplecându-se să mângâie un patruped. Nu am cuvinte să-ţi spun ce mult mi-aş fi dorit

ca fratele vostru să mai fie în viaţă.

— Milord, începu Kathleen, ţi le prezint pe lady Cassandra şi pe lady Pandora.

Devon le studie pe cele două şi o găsi pe Cassandra puţin mai drăguţă, cu părul ei blond şi ochii mari, albaştri, în vreme ce Pandora era mai slabă, şatenă şi cu o faţă mai ascuţită.

— Îl cunoşteai pe Theo? îl întrebă Cassandra.

— Puţin.

— L-ai plăcut? îl întrebă ea.

— Mă tem că nu, răspunse el. Se lăuda mai tot timpul.

— Milord, îi întrerupse Kathleen, mergem în seră?

— Sigur că da.

— Putem să venim şi noi? întrebă Cassandra.

— Nu, dragă, voi mergeţi în casă şi schimbaţi-vă rochiile.

— Ce bine că avem cu cine să luăm cina, exclamă Pandora. Mai ales că eşti venit de la Londra. Vreau să aflu tot despre Londra.

Devon se uită la Kathleen întrebător. Ea le răspunse imediat gemenelor:

— I-am explicat lordului Trenear că suntem în doliu şi luăm cina separat.

Cuvintele ei stârniră un val de proteste.

— Dar, Kathleen, e aşa de plictisitor fără oaspeţi…

— Ne vom purta frumos, promitem…

— Sunt verii noştri!

— Ce rău ne pot face?

Kathleen ştia că fetele erau dornice de orice noutate, dar bărbatul acesta intenţiona să le izgonească din singurul cămin pe care-l cunoscuseră vreodată, iar fratele lui, Weston, nu părea cu nimic mai bun. După cum se vedea, o pereche de crai nu sunt o companie potrivită pentru fetele nevinovate, mai ales când aceste fete sunt incapabile să-şi controleze comportamentul.

— Mă tem că nu se poate, zise ea cu severitate în glas. Îi vom lăsa pe conte şi pe fratele său să mănânce liniştiţi.

— Dar Kathleen, imploră Cassandra, nu ne-am mai distrat de multă vreme.

— Sigur că nu, încuviinţă Kathleen, simţindu-se oarecum vinovată. Oamenii nu se distrează, atunci când sunt în doliu.

Kathleen şi Devon se îndreptară spre o cărare pietruită.

— Ei? zise ea după câteva minute. Nicio critică?

— Păi ce aş mai putea spune?

— Trebuie să recunosc, începu Kathleen, e păcat că două tinere isteţe vor mai sta un an izolate, când deja au trecut patru. Nu ştiu cum să mă descurc cu ele.

— Nu au avut niciodată o guvernantă?

— Am înţeles că au avut câteva, dar niciuna nu a rezistat mai mult de două luni.

— E chiar aşa greu de găsit o guvernantă potrivită?

— Bănuiesc că guvernantele erau competente. Problema e cum să dai lecţii de comportament unor fete care nu sunt motivate să înveţe?

— Dar lady Helen? Şi ea are nevoie de aceleaşi lecţii?

— Nu. Ea a beneficiat de profesori particulari, de lecţii şi are o fire mult mai blândă.

Se apropiau de seră.

— Dacă fetele vor să zburde în aer liber, în loc să stea într-o casă mohorâtă, zise Devon, nu văd ce rău le-ar face. De fapt, ce rost are să acoperi ferestrele cu voaluri negre, atât de urâte? De ce nu le dai jos, să laşi soarele să intre?

— Ar fi necuviincios să dăm jos doliul atât de devreme, zise Kathleen revoltată.

— Chiar şi aici?

— Hampshire nu e deloc ultima frontieră a civilizaţiei, milord.

— Totuşi, cine ar obiecta?

— Eu. Nu pot întina amintirea lui Theo în modul acesta.

— Pentru Dumnezeu, el nu ştie. Nu ajută pe nimeni, nicidecum pe vărul meu, ca toată casa să fie scăldată în tristeţe. Nu pot concepe că el ar fi dorit asta.

— Nu l-ai cunoscut îndeajuns, încât să judeci ce ar fi dorit el, replică dur Kathleen. Oricum, regulile trebuie respectate.

— Dar dacă regulile fac mai mult rău decât bine?

— Doar fiindcă *tu* nu înţelegi sau dezaprobi ceva, asta nu înseamnă că nu merită.

— De acord, dar nu poţi nega că anumite tradiţii au fost inventate de idioţi.

— Nu doresc să discut despre asta, spuse Kathleen, iuţind pasul.

— De exemplu duelul, continuă Devon, urmând-o. Sacrificiul uman. Posibilitatea de a avea mai multe soţii – sunt sigur că regreţi dispariţia acestei tradiţii.

— Probabil că ai fi avut zece soţii, dacă ai fi putut.

— Aş fi destul de nefericit şi cu una singură.

— Milord, zise ea revoltată, sunt *văduvă.* Chiar nu poţi purta o conversaţie adecvată, dată fiind situaţia în care mă aflu?

— Dar ce se poate discuta cu văduvele? întrebă el.

— Oricum, nu lucruri triste, şocante sau inadecvat amuzante.

— Atunci eu nu mai am nimic de spus.

— Slavă cerului, conchise ea, iar el zâmbi.

— Ce suprafaţă are proprietatea? întrebă, vădit interesat de peisaj.

— Aproape douăzeci de mii de acri.

— Iar serele… ce este în ele?

— O livadă de portocali, o vie, încăperi pentru piersici, ferigi şi flori, iar aici avem orhidee. Spunând acestea, deschise uşa primei sere, iar Devon o urmă în interior.

Parfumul delicat de orhidee era foarte evident. Mama lui Theo, Jane avea o pasiune pentru florile exotice şi ea cultiva orhidee aduse din întreaga lume.

În interior Kathleen zări silueta subţiratică a Hellenei, care se ocupa de cele peste două sute de ghivece cu orhidee. Helen îi văzu pe cei doi şi-şi acoperi faţa cu voalul cernit.

— Nu te mai osteni, îi zise Kathleen. Lord Trenear este

împotriva voalurilor de doliu.

Cum îi plăcea să facă pe placul celorlalţi, Helen o ascultă şi se apropie de ei. Deşi nu era frumoasă ca surorile ei, Helen era atrăgătoare prin pielea deosebit de albă şi părul blond.

— Îmi cer scuze că te întrerup de la treabă, îi zise Devon după ce au fost prezentaţi.

— Nicidecum, milord, zise ea, zâmbind sincer. Mă uitam doar la orhidee, să nu le lipsească nimic.

— Dar cum ştii dacă le lipseşte ceva? întrebă Devon.

— După culoarea frunzelor, sau aspectul petalelor. Caut semne ale unor dăunători şi memorez care dintre soiuri preferă umiditatea şi care nu.

— Mi le arăţi şi mie? Devon păru interesat.

Helen acceptă şi îi arătă o specie aparte.

— Uite aici colecţia mamei mele. Preferata ei era *Peristeia Elata,* spuse ea, indicând un ghiveci. Partea centrală a florii seamănă cu o porumbiţă, observi? Şi aceasta, *Dendrobium Aemulum,* se numeşte aşa din cauza petalelor… se opri şi o privi pe Kathleen cu subînţeles. Cumnata mea nu e mare amatoare de flori, adăugă ea.

— Le detest, spuse Kathleen strâmbând din nas. Nişte flori pretenţioase, prea mirositoare, cărora le trebuie o veşnicie până înfloresc. Unele au chiar un miros ciudat.

Helen zâmbi şi-l conduse pe Devon printre alte ghivece, explicându-i cum se udă şi cum se menţine temperatura constantă în seră.

Kathleen simţi o dezagreabilă premoniţie când remarcă privirea vădit interesată cu care Devon o urmărea pe Helen. El şi fratele lui erau exact tipul de crai care nu se dădeau înapoi de la nimic, frumoşi la exterior, dar ticăloşi şi cruzi în interior. Kathleen îşi zise că era foarte bine să plece cât mai repede cu surorile Ravenel de pe proprietate, spre binele lor.

Se gândise deja că pensia ei după soţ va fi de ajuns pentru a le ajuta pe cele trei, intenţionând să caute o căsuţă unde să-şi ducă traiul împreună, sau chiar puteau închiria nişte camere, suplimentându-şi veniturile şi cu

lucrări de broderie. Oricât de multe greutăţi ar fi avut de înfruntat, se gândi că orice era mai bine, decât să le lase pe cele trei făpturi neajutorate la mila lui Devon Ravenel.

Capitolul trei

Mai spre seară Devon şi West se aflau la cină, în splendida sufragerie dărăpănată. Mâncarea era delicioasă, spre mirarea lor, iar supa de castravete, fazanul la cuptor cu sos de portocale şi budinca îndulcită au fost exact pe gustul lor.

— L-am rugat pe intendentul casei să-mi descuie beciul, ca să arunc o privire asupra colecţiei de vinuri, spuse West. E o provizie pe cinste. Sunt cel puţin zece soiuri de şampanie de import, douăzeci de soiuri de cabernet, tot atâtea de Bordeaux şi multe sticle cu coniac franţuzesc.

— Poate dacă aş bea destul din ele, nu aş mai observa cum casa se prăbuşeşte peste noi, comentă Devon.

— Nu sunt semne evidente de şubrezire a fundaţiei. Nu am observat nici pereţi crăpaţi vizibil.

Devon îl privi cu atenţie, plăcut surprins.

— Pentru un bărbat care e mai mult beat decât treaz, ai observat destul de multe.

— Chiar aşa? West păru tulburat, Iartă-mă, dacă am început să devin lucid din greşeală. Întinse mâna spre paharul cu vin. Eversby Priory e una dintre cele mai grozave moşii din Anglia. Poate mâine ieşim la o vânătoare de cocoşi?

— Splendid, zise Devon, de-abia aştept să-mi încep ziua omorând ceva.

— Pe urmă ne vedem cu avocatul şi cu agentul imobiliar, pentru a afla ce să facem cu locul acesta. West îl privi nerăbdător. Nu mi-ai zis ce s-a întâmplat mai devreme, cât ai fost pe afară cu lady Trenear.

Devon ridică din umeri uşor nemulţumit.

— Nu s-a întâmplat nimic.

După ce i-a prezentat-o pe Helen, Kathleen fusese foarte distantă şi retrasă când au continuat cu turul serei. La despărţire ea părea mai degrabă uşurată, ca şi când ar fi încheiat o sarcină neplăcută.

— A purtat voalul negru tot timpul? întrebă West.

— Nu.

— Cum arată?

— Dar ce importanţă are? spuse Devon ironic.

— Sunt curios. Theo avea gusturi bune la femei – nu s-ar fi însurat cu una urâtă.

Devon se concentră asupra vinului din pahar. Îi venea greu să o descrie pe Kathleen. Putea spune că are părul blond-roşcat, ochi căprui, migdalaţi ca de pisică. Putea spune că are pielea albă, că se mişcă uşor, cu graţia unui atlet constrâns de dantelă şi falduri de mătase. Dar nimic nu putea explica fascinaţia pe care o simţea pentru ea, şi nici faptul că ea ar fi avut puterea să descuie o nişă, unde se ascundea un sentiment nou pentru el, numai dacă ar fi dorit să încerce.

— Dacă ar fi să ne luăm doar după înfăţişare, începu Devon, e destul de plăcută cât să te culci cu ea. Dar are temperamentul unui bursuc momit. Vreau să scap de ea cât mai repede posibil.

— Dar surorile lui Theo? Ce se va alege de ele?

— Lady Helen poate fi angajată ca guvernantă, cred. Doar că nicio femeie măritată, cu mintea întreagă, nu ar angaja o fată drăguţă ca ea.

— E drăguţă?

Devon îl privi suspicios.

— Stai departe de ea, West. *Foarte* departe. Nu o căuta, nu-i vorbi, nici măcar să nu te uiţi al ea. Asta e valabil şi pentru gemene.

— De ce?

— Sunt fete nevinovate.

West îl privi cu nonşalanţă.

— Chiar sunt flori atât de fragile, încât să nu-mi poată

tolera compania nici măcar câteva minute?

— Fragil nu e cuvântul pe care l-aş folosi. Gemenele au stat închise pe moşie ca o pereche de vulpi. Nu au ieşit în lume şi par mai degrabă sălbatice. Dumnezeu ştie ce aş putea face eu pentru ele.

— Mi-e milă de ele, dacă vor ieşi în lume fără protecţia unui bărbat.

— Asta nu e treaba mea, zise Devon luând carafa cu vin, apoi îşi reumplu paharul. Au fost responsabilitatea lui Theo, nu a mea.

— Presupun că aici vine rolul din piesă, continuă West, când un erou nobil apare şi salvează domnişoarele, restabilind situaţia.

Devon se frecă la ochi.

— Adevărul este, West, că nu aş putea salva nici afurisita asta de proprietate, nici pe bietele domnişoare, chiar dacă mi-aş dori asta. Nu aş fi niciodată un erou şi nici nu doresc să fiu.

*

— … cum răposatul conte nu a avut moştenitori legitimi de sex masculin, spunea avocatul familiei a doua zi de dimineaţă, – conform dreptului legal al continuităţii, care susţine moştenirea inalienabilă, înţelegerea a expirat.

Tăcerea se lăsă în salon, iar Devon ridică privirea de pe un teanc de ipoteci, registre contabile şi titluri de proprietate. Se întâlnise cu agentul imobiliar şi cu avocatul, respectiv domnul Totthill şi domnul Fogg, fiecare la rândul său neavând sub nouăzeci de ani.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Devon.

— Că proprietatea îţi revine dumitale în întregime şi că poţi face tot ce doreşti cu ea, milord, spuse Fogg, ajustându-şi monoclul, ca să-l privească mai bine. În prezent nu mai eşti obligat să păstrezi moştenirea.

Devon se uită la West, care stătea lungit pe o canapea. Răsuflară uşuraţi. *Slavă Domnului.* Putea să vândă proprietatea pe bucăţi sau în întregime, plătea

datoriile şi îşi continua viaţa fără nicio altă obligaţie.

— Voi fi onorat să vă ajut să anulaţi inalienabilitatea, milord, spuse Fogg.

— Nu va fi nevoie.

Atât avocatul, cât şi agentul imobiliar au rămas surprinşi de replica lui Devon.

— Milord, începu Totthill, vă asigur de competenţa domnului Fogg în chestiuni ca aceasta. De două ori a asistat familia Ravenel pentru acelaşi lucru.

— Nu mă îndoiesc de competenţele sale, continuă Devon relaxat. Totuşi, nu vreau să fiu limitat de inalienabilitate, fiindcă intenţionez să vând moşia.

Toţi tăcură la acest anunţ.

— La ce parte vă referiţi?

— La totul, inclusiv casa.

Consternaţi, cei doi începură să protesteze… Eversby Priory era o moştenire istorică, dobândită prin sacrificiul strămoşilor… Devon nu ar putea păstra o poziţie respectabilă, fără nişte fragmente din proprietate… cu siguranţă nu dorea să-şi dezonoreze viitorul moştenitor, lăsându-l cu un titlu, dar fără terenuri.

Devon era disperat şi le făcu semn celor doi să tacă.

— Să încerc să păstrez Eversby Priory presupune un efort mai mare decât valoarea ei, explică el sec. Niciun bărbat înţelept nu ar proceda altfel. Cât despre moştenitorii mei, nu va exista niciunul, fiindcă nu intenţionez să mă însor.

Administratorul moşiei îi ceru disperat ajutorul lui West.

— Domnule Ravenel, nu puteţi să-l sprijiniţi pe fratele dumneavoastră în această nebunie.

West întinse mâinile, cântărind imaginar nişte greutăţi şi spuse:

— Pe de o parte există o viaţă de responsabilităţi, datorii şi trudă. Pe de altă parte este libertatea şi plăcerea. Chiar credeţi că are de ales?

Înainte ca vreunul să răspundă, Devon interveni:

— Direcţia e stabilită. Pentru început, am nevoie de o

listă cu investiţiile, datoriile şi titlurile de proprietate, precum şi de inventarul complet al articolelor din casa de la Londra. Aici intră picturile, tapiţeriile, covoarele, mobila, statuile, argintăria şi conţinutul serelor, grajdurilor şi trăsurile.

Totthill întrebă:

— Doriţi o estimare a şeptelului, milord?

— Evident.

— Dar nu şi calul meu, se auzi o voce nou-venită. Toţi priviră spre uşă, unde Kathleen stătea mândră ca o statuie. Pursângele arab este al meu, zise ea, privindu-l pe Devon.

— Intri vreodată într-o cameră ca toată lumea? o întrebă el, rămânând aşezat, când ceilalţi s-au ridicat în picioare. Ori ai obiceiul să apari aşa, ca din senin?

— Voiam doar să-ţi fie clar că vei şterge calul meu de pe inventarul prăzilor tale.

— Lady Trenear, interveni domnul Fogg, regret să spun, dar în ziua nunţii dumneavoastră, aţi renunţat la toate drepturile asupra bunurilor mobile.

— Am dreptul să păstrez tot ce am adus cu mine ca proprietate şi bunuri în această căsătorie.

— Ca proprietate, acceptă Totthill, dar nu ca bunuri. Legea este destul de complexă în această privinţă. Niciun tribunal din Anglia nu va privi o femeie măritată ca pe o entitate legală separată. Calul a fost al soţului dumneavoastră, iar acum aparţine lordului Trenear.

Kathleen se albi ca varul, apoi deveni stacojie.

— Lord Trenear doreşte să sfâşie domeniul, cum face un şacal cu un cadavru descompus. De ce să primească el un cal pe care eu l-am primit de la tata?

Înfuriat de cutezanţa lui Kathleen de a-l desconsidera în faţa celorlalţi, Devon se ridică şi din trei paşi ajunse lângă ea. Oricât de surprinsă era, nu se clinti, deşi el era mult mai înalt.

— Naiba să te ia, zise el înfuriat. Nu e vina mea.

— Ba este. Cauţi numai scuze pentru a vinde Eversby Priory, fiindcă nu vrei să accepţi provocarea.

— Ar fi o provocare, doar dacă ar exista şi o şansă de

succes. Aici e un dezastru. Lista creditorilor e mai lungă decât braţul meu, cuferele sunt goale, iar veniturile anuale sunt reduse la jumătate.

— Nu te cred. Plănuieşti să vinzi domeniul pentru a-ţi achita datorii personale, care nu au nicio legătură cu Eversby Priory.

Devon simţi că trebuie să spargă ceva. În viaţa lui nu fusese pus într-o asemenea situaţie. Iar această femeie îl acuza şi-l insulta.

— Nu am avut nicio datorie, mârâi el ameninţător, până să moştenesc mizeria asta. Sfinte Sisoe, dar soţul tău nu ţi-a explicat niciodată cum stă treaba cu o moşie? Chiar nu ai ştiut nimic despre cât de disperată era situaţia lui, când v-aţi căsătorit? Nu mai contează, cineva trebuie să privească realitatea şi se pare că eu sunt acela. Se întoarse cu spatele la ea şi merse la birou. Prezenţa ta nu mai este dorită, o anunţă, vei pleca în momentul acesta.

— Eversby Priory supravieţuieşte de patru sute de ani revoluţiilor şi războaielor străine, spuse Kathleen apăsat, iar acum un destrăbălat infatuat o va transforma în ruină…

De parcă el era singurul vinovat pentru situaţie. De parcă pe umerii lui apăsa povara ruinei proprietăţii. Ducă-se la naiba de femeie!

Devon făcu eforturi mari să se stăpânească. Îşi întinse picioarele relaxat şi îl întrebă pe fratele său:

— West, eşti sigur că vărul Theo a murit dintr-o căzătură? Mie mi se pare mai plauzibil că a murit îngheţat în patul conjugal.

West izbucni în râs, neînţelegând gravitatea şi maliţiozitatea remarcii.

Totthill şi Fogg îşi plecară privirea în pământ, iar Kathleen ieşi din cameră trântind puternic uşa.

— Frate, zise West ironic, asta a fost sub demnitatea ta.

— Nimic nu este sub demnitatea mea, replică scurt Devon, cu chipul împietrit. Ştii asta prea bine.

*

Mult timp după plecarea lui Totthill şi Fogg, Devon rămase la birou, meditând. Deschise un registru contabil, pe care-l răsfoi dezinteresat, apoi îl auzi pe West intrând, căscând şi mormăind ceva. Îşi desfăcu nodul cravatei, fiindcă simţea că se sufocă.

Ce n-ar fi dat să fie la Londra acum, pe o terasă, unde totul era comod, cunoscut şi bine întreţinut. Ar fi ieşit în Hyde Park să călărească de dimineaţă, ar fi luat masa la club. Apoi s-ar fi întâlnit cu amicii, ar fi umblat după fuste sau la teatru. Nicio responsabilitate. Nimic de pierdut

Ce bine ar fi fost ca Theo să fi trăit, iar el să rămână doar oaia neagră a familiei. Privi pe geam; cerul devenise plumburiu şi norii ameninţau cu ploaia.

— Milord, auzi o voce timidă. O recunoscu pe Helen, care intrase în cameră.

— Lady Helen, zise el, încercând să pară agreabil.

— Scuze pentru deranj. Am venit să vă spun că se apropie furtuna şi m-am gândit să trimit un valet după Kathleen.

Devon nu ştia că lady Kathleen ieşise din casă.

— Dar unde este acum?

— A plecat la ferma unui arendaş dincolo de deal. I-a dus doamnei Lufton un coş cu merinde, fiindcă tocmai a născut şi e în convalescenţă. Am întrebat-o pe Kathleen dacă o pot însoţi, dar a zis că preferă să meargă singură. Ar fi trebuit să se întoarcă deja, dar mă tem să nu o prindă furtuna.

Devon şi-ar fi dorit mai mult ca orice pe lume să o vadă pe Kathleen udă-leoarcă şi mânjită cu noroi.

— Nu e nevoie să trimiţi valetul, spuse el. Sunt sigur că Lady Trenear va avea înţelepciunea să rămână la adăpost până ce trece furtuna.

— Da, doar că va fi mult noroi şi…

Din ce în ce mai bine. Kathleen înotând prin noroi. Simţea cum imaginea tristă îl înviora. Merse la fereastră. Nu ploua încă, dar norii ameninţau cu nuanţe vineţii.

— Mai aşteptăm puţin. Poate reveni în orice moment.

Fulgerele începură să brăzdeze cerul, iar tunetele rupeau liniştea cu bubuituri înfiorătoare. Parcă şi ferestrele trosneau. Helen se apropie de el.

— Milord, ştiu că aţi avut mai devreme un schimb de replici cu cumnata mea, dar…

— Schimb de replici ar presupune un ton politicos, explică el. Dacă ar fi continuat, ne-am fi sfâşiat în bucăţi.

— Amândoi vă aflaţi în circumstanţe dificile, spuse ea preocupată. De aceea oamenii spun adesea lucruri urâte. Totuşi, dacă aţi lăsa de-o parte diferendele cu Kathleen…

— Lady Helen…

— Spuneţi-mi verişoară.

— Dragă verişoară, vei evita conflictele viitoare, dacă vei învăţa să iei oamenii aşa cum sunt ei de fapt, şi nu cum ai dori tu să fie.

— Dar asta fac deja, spuse ea zâmbind.

— Dacă e aşa, atunci înţelegi că lady Trenear şi cu mine suntem corecţi în evaluarea reciprocă. Eu sunt ticălosul, iar ea este căţeaua fără suflet, care e pe deplin capabilă să-şi poarte singură de grijă.

Helen făcu ochii mari, îngrijorată.

— Milord, deja o cunosc foarte bine pe Kathleen, dată fiind tristeţea care ne-a unit după trecerea fratelui meu…

— Am îndoieli privind tristeţea ei, o întrerupse Devon. După cum a recunoscut chiar ea, nu a vărsat o lacrimă la moartea fratelui tău.

— Ţi-a spus ea asta? Dar ţi-a explicat de ce? întrebă Helen. Devon dădu din cap că nu, iar atunci Helen bătu în retragere. Nu e treaba mea să vorbesc.

Devon voia să-şi ascundă curiozitatea, aşa că ridică din umeri, nonşalant.

— Nu te obosi atunci. Părerea mea despre ea oricum rămâne aceeaşi.

Exact cum intenţionase, aparenta lui indiferenţă o împinse pe Helen la dezvăluiri.

— Dacă asta te ajută să o înţelegi pe Kathleen măcar puţin, atunci… juri pe onoarea ta să nu dezvălui ce-ţi spun eu?

— Desigur, zise Devon. Cum el nu avea onoare, nu ezita niciodată să promită ceva.

Helen merse la fereastră, iar în depărtare se vedeau deja străfulgerări luminoase care luminau cerul întunecat.

— Văzând-o pe Kathleen că nu plânge după accidentul lui Theo, am presupus că preferă să-şi ascundă emoţiile. Oamenii au feluri diferite de a jeli. Într-o seară, când şedeam amândouă în salon şi coseam, am văzut-o că s-a înţepat şi… nu a reacţionat. Parcă nu ar fi simţit nimic. S-a uitat cum picătura de sânge îşi măreşte volumul, iar eu nu am mai putut rezista, i-am bandajat degetul cu batista mea şi am întrebat-o ce se întâmplă. Părea ruşinată şi tulburată, spunea că nu plânge niciodată, dar că sperase să verse măcar câteva lacrimi pentru Theo. O clipă Helen se opri, pentru a îndepărta vopseaua scorojită de pe marginea tocului ferestrei.

— Continuă, o îndemnă Devon interesat.

— Am întrebat-o pe Kathleen dacă-şi aminteşte când a plâns vreodată. Mi-a zis că da, a plâns când era mică, în ziua când a plecat din Irlanda. Părinţii ei îi spuseseră că pleacă toţi într-o călătorie cu vaporul, în Anglia. Au ajuns la docuri, iar în clipa când Kathleen şi doica ei au păşit pe pasarela pentru îmbarcare, atunci a înţeles că părinţii nu le vor urma. Mama ei i-a spus că ea va merge la nişte oameni cumsecade din Anglia, că va locui la ei, iar într-o zi ei o vor aduce înapoi, atunci când nu vor mai fi nevoiţi să călătorească atât de mult. Kathleen a fost disperată, dar părinţii i-au întors spatele şi au plecat, în timp ce doica o trăgea pe vapor. Helen tăcu şi-l privi. Avea doar cinci anişori.

Devon murmură o înjurătură, dar rămase cu capul plecat, privind în gol.

— Ore în şir, după ce a urcat la bord, Kathleen a plâns în hohote şi s-a văicărit în cabina lor, până ce doica s-a supărat şi i-a zis: „Dacă insişti mai mult cu circul ăsta, plec şi te las singură pe lume, şi atunci nimeni nu va mai avea grijă de tine. Părinţii tăi te-au trimis departe, fiindcă eşti o povară”. Helen se opri din nou. Evident, atunci Kathleen s-a

liniştit pe loc. A înţeles avertismentul de a nu mai plânge niciodată; acesta era preţul supravieţuirii ei.

— Şi părinţii au trimis vreodată după ea?

— Mă tem că aceea a fost ultima dată când Kathleen şi-a văzut mama. Câţiva ani mai târziu lady Carbery a murit de malarie, când revenea din Egipt. Când lui Kathleen i s-a spus de moartea mamei sale, evident că a resimţit o durere puternică, dar nu se putea refugia în plâns. La fel s-a întâmplat şi la moartea lui Theo.

Stropi grei de ploaie începuseră să ropotească pe pervaz.

— Vezi tu, Kathleen nu este lipsită de suflet, murmură Helen. Ea poate resimţi durerea profundă… doar că nu poate să o exprime.

Devon nu ştia dacă e bine să o complimenteze pe Helen pentru dezvăluirile făcute. Nu dorea să o compătimească pe Kathleen, însă faptul că părinţii au abandonat-o la o vârstă atât de fragedă o devastase. El mai înţelese şi dorinţa ei de a evita amintirile dureroase şi emoţiile puternice… nevoia arzătoare de a păstra închise anumite uşi.

— Lordul şi lady Berwick au fost buni cu ea? întrebă el.

— Cred că da. Vorbeşte despre ei cu multă afecţiune. Familia era foarte strictă. Existau reguli impuse cu severitate. Probabil se punea prea mare accent pe stăpânirea de sine. Helen zâmbi. Singura excepţie e permisă când e vorba de cai… toţi sunt morţi după cai. În seara dinaintea nunţii lui Kathleen, la cină, au conversat cu entuziasm despre pedigree-uri şi antrenamentul ecvestru, dezbătând ore în şir despre mirosul din grajduri, ca fiind un parfum deosebit. Au ţinut-o aşa o oră. Theo era amuzat, dar şi enervat, cred. Se simţea oarecum dat de-o parte, fiindcă el nu le împărtăşea pasiunea pentru acest subiect.

Devon recunoscu în sinea lui dezinteresul vărului său pentru orice, dar nu spuse nimic, însă privi pe geam şi văzu cum ploua cu găleata. Ideea că potopul ar fi surprins-o pe Kathleen nu îl mai înveselea.

— Aş dori să mă scuzi, lady Helen, zise el ridicându-se de la birou.

— Trimiţi un valet după Kathleen? întrebă ea optimistă.

— Nu. Merg eu însumi după ea.

— Mulţumesc, milord, zise ea vădit mai liniştită. Ce suflet bun ai!

— Nu e vorba de bunătate, spuse el, înainte să iasă. Fac asta doar ca să-i văd gleznele îngropate în noroi.

*

Kathleen mergea repede pe poteca de pământ, strecurându-se printre tufişurile crescute peste măsură şi printre stejarii bătrâni ai pădurii. Pomii fremătau la apropierea furtunii, iar păsările zburau ca săgeţile peste rămurişul agitat de vânt.

Kathleen îşi strânse şalul pe lângă corp, voind să se întoarcă la familia Lufton, dar ideea îi venise prea târziu, deoarece deja parcursese jumătate de drum. Cerul se dezlănţuise şi norii se goleau de apă, ploaia formând o adevărată perdea albă, verticală, care obtura vederea.

Ar fi trebuit să-şi dea seama după semne că avea să urmeze potopul, dar ciocnirea cu Devon o amărâse profund. Acum, după conversaţia cu doamna Lufton, se calmase şi vedea situaţia mai clar. Discutase cu doamna Lufton fiindcă voia să ştie dacă fuseseră făcute anumite modificări sau îmbunătăţiri la casele de pe domeniu. Familia Ravenel se pare că nu s-a gândit niciodată la asta, ba chiar în contractele de închiriere existau clauze, care le interziceau arendaşilor să aducă orice fel de modificare, lucru care făcuse ca moşia Eversby Priory să rămână pe loc în ultima sută de ani, comparativ cu alte proprietăţi care adoptaseră tehnici agricole moderne, mărindu-şi profitul.

Tot ce aflase de la femeie confirma spusele lui Devon. De ce nu-i explicase Theo nimic despre problemele financiare ale proprietăţii? El îi spusese că au neglijat casa doar pentru ca să nu modifice nimic din ce făcuse defuncta

lui mamă. Îi promisese că avea să comande perdele din mătase şi tapet franţuzesc pentru pereţi, draperii noi, covoare şi mobilă nouă. Voia să aducă schimbări şi la grajduri, i-a promis el, instalând echipamente moderne pentru cai.

Crezuse toate poveştile spuse frumos de Theo, dar nimic nu s-a adeverit. El ştia că în cele din urmă ea avea să afle că se confruntă cu grave probleme financiare.

Theo pierise, iar căsnicia lor se terminase chiar dinainte de a începe. Trebuia să uite trecutul şi să-şi lase viaţa să urmeze un nou drum.

Întâi de toate, deşi nu voia să recunoască, ştia că îl minţise pe Devon. De acord, era un misogin arogant, dar avea toate drepturile să decidă ce se va alege de Eversby Priory, fiindcă era a lui acum. Deoarece se comportase ca o scorpie, ştia că trebuia să-şi ceară scuze.

Kathleen se strecura cu greu printre crengile aplecate la pământ, acum totuna cu noroiul care-i intrase deja în pantofi. Plecase de acasă în trombă, fără haine de ploaie, nefiind cu nimic superioară gemenelor, care aveau un comportament nesăbuit. Ploaia se înteţea, cerul bubuia imediat după fiecare străfulgerare puternică, parcă iadul se dezlănţuise pe pământ.

Pierdu şalul agăţat într-o ramură mai groasă şi merse mai departe cu greu, înfrigurată şi udă până la piele, până ce observă prin perdeaua grea de ploaie o siluetă masivă şi înlemni. Omul şi calul făceau corp comun, dar ea desluşi că monstrul era de fapt însuşi Devon, călare pe un cal negru. Rămase absolut mută de uimire. Nu era îmbrăcat pentru călărie, nici nu purta mănuşi. Purta o pălărie de grăjdar, cu boruri late, pe care probabil o împrumutase la plecare, în grabă.

— Lady Helen m-a rugat să vin după tine, strigă Devon. Poţi veni cu mine călare, sau putem sta să ne certăm aici printre fulgere, până ce vom arde ca nişte torţe. Personal, prefer varianta a doua, care ar fi mai bună decât să citesc toate catastifele contabile de acasă.

Kathleen îl privea şi nu ştia cum să reacţioneze.

Practic, putea să meargă călare, împreună cu Devon până acasă. Problema nu ar fi fost calul, care era destul de solid ca să-i suporte pe cei doi în spatele său. Ea încerca să-şi imagineze trupurile lor lipite… braţele lui înconjurând-o…

Nu. Nu suporta apropierea nici unui bărbat. Carnea i se strângea doar la acest gând.

— Eu… nu pot călări cu tine. Deşi intenţionase să pară hotărâtă, îi tremura glasul, iar ploaia care îi şiroia pe obraji, o făcea să arate deplorabil.

Devon avea de gând să spună ceva reprobabil, dar când o văzu aşa firavă şi udă leoarcă, i se înmuie inima.

— Atunci ia tu calul şi eu vin pe jos.

Kathleen păru fulgerată de cuvintele lui.

— Nu, şopti ea, dar îţi mulţumesc. Te rog, întoarce-te acasă.

— Vom merge amândoi pe jos, spuse el imperativ, sau mergem călare împreună. Eu nu te las aici.

— Mă voi descurca perfect… spuse ea, apoi tresări, când un bubuit zgudui pădurea.

— Lasă-mă să te duc acasă, zise Devon, de data aceasta pe un ton blând, de parcă ar fi fost într-un salon, nu în pădure, în mijlocul furtunii cu fulgere. Kathleen nu-l mai putea refuza acum, când îi vorbise atât de calm.

Calul se apropie şi bătu cu copita în pământ.

Trebuia să plece acasă cu el călare, spre disperarea ei. Nu avea de ales.

— Mai întâi vreau să-ţi spun ceva, zise ea strângându-şi braţele la piept. Devon aştepta impasibil, privind-o cum înghite în sec, apoi vorbeşte precipitat. Ce am spus mai devreme în salon a fost urât din partea mea şi incorect, îmi cer scuze. Am greşit. Voi recunoaşte asta în faţa domnilor Totthill şi Fogg, precum şi în faţa fratelui tău.

Expresia lui se schimbă brusc şi zâmbi discret, iar ei începu să-i bată inima foarte tare în piept.

— Nu te mai formaliza cu scuze la ei. Oricum, până vom termina treaba toţi trei mă vor face în toate felurile.

— Totuşi, a fost nedrept din partea mea…

— Am uitat totul. Vino, furtuna se înteţeşte.

Îi întinse mâna, iar Kathleen îl privi, neştiind dacă o va putea ridica din poziţia în care se găsea. Devon înţelese nedumerirea ei.

— Sigur poţi să mă ridici? întrebă ea.

Devon păru ofensat.

— Doar nu sunt vreun slăbănog neîndemânatic, doamnă.

— Am fustele ude şi sunt mai grea acum…

— Dă-mi odată mâna, zise el, iar ea se apropie. Când Devon o apucă ferm de antebraţ, ea simţi un fulger plăcut prin tot corpul. Nu mai atinsese niciun bărbat de la moartea lui Theo.

Calul aştepta răbdător semnalul de plecare.

— Vreau să-ţi iei avânt când te trag în sus, zise el atent. Când ajungi sus, caută repede scara cu piciorul stâng.

— Eşti pregătit, ca să pot sări?

— Acum e bine, spuse el.

Kathleen se mobiliză, îşi adună puterile şi îşi luă avânt, iar Devon o ridică atât de uşor, susţinând-o până ce-şi potrivi piciorul în scăriţă. Reuşi să ajungă pe şa, în faţa lui, apoi îi simţi braţul puternic, înconjurându-i talia.

— Te-am prins. Uşurel, căluţule, zise el.

Kathleen se cutremură când îi simţi muşchii încordaţi în spate şi în jurul taliei, apoi răsuflarea lui fierbinte îi mângâie obrazul.

— De ce ai venit după mine? îl întrebă ea, încercând să comunice, pentru a-şi potoli emoţiile.

— Lady Helen era îngrijorată, zise, şi încercă să o ajute să-şi treacă piciorul peste capul calului, dar fustele ude îi împiedicau pe amândoi.

— Nu pot, spuse ea, piciorul e prins între faldurile fustei. Calul făcu o mişcare, ea se dezechilibră şi apucă brusc ce îi veni la îndemână: pulpa lui tare ca piatra. Îşi retrase repede mâna şi tresări ca arsă, apoi simţi că se sufocă.

Cu dibăcie, Devon reuşi să-i strângă faldurile fustei şi-i împinse piciorul peste şa. În copilărie ea mai călărise în doi,

cu fetele lui Berwick, pe ponei. Nu se puteau compara situaţiile, acum o pereche de picioare puternice lipindu-se confortabil de pulpele ei. Nu avea de ce să se ţină, în afară de coama calului, iar picioarele se balansau liber de o parte şi de cealaltă a şeii.

Devon struni calul cu pricepere, iar acesta porni la galop liniştit, de unde Kathleen deduse că el se pricepea foarte bine la cai, comunicând excelent cu un pursânge arab, despre care se ştia că are un temperament deosebit.

Kathleen se trezi că se balansează pe şa exact ca o novice, însă el o redresa ori de câte ori simţea că alunecă şi o strângea de talie repoziţionând-o.

— Uşurel, zise el. Nu te las să cazi.

— Dar nu am de ce să mă…

— Lasă, relaxează-te, te ţin eu.

Ritmul paşilor calului şi balansul făceau ca trupurile celor doi să se muleze unul pe celălalt într-o armonie, care pe Kathleen o încânta, observând cum calul, bărbatul şi femeia formau un corp comun, comunicând într-o cadenţă liniştitoare.

Braţul lui ferm în jurul taliei îi oferea confort, iar senzaţia dată de muşchii lui robuşti, flexaţi, atingând-o într-o cadenţă intimă, îi trimiteau fiori necunoscuţi. Când calul începu să urce un deal, el trebui să contrabalanseze greutatea ambilor, aplecându-se spre înainte, ca să uşureze efortul calului pe picioarele din faţă şi atunci obrazul lui nebărbierit o atinse uşor, dându-i o altă senzaţie nouă, plăcută şi excitantă.

— Aproape am ajuns, zise, iar răsuflarea lui îi încălzi pielea umedă.

Ajunseră la grajdurile care adăposteau vreo zece cai bine îngrijiţi. Clădirea era dotată şi cu o cameră pentru şei şi harnaşament, o încăpere pentru trăsuri şi una pentru ţesălat.

Comparate cu conacul de la Eversby Priory, grajdurile erau într-o stare mult mai bună. Asta se datora în mare măsură administratorului grajdului, domnul Bloom, un bărbat mic de statură, solid, cu o înfăţişare îngrijită, de loc

din Yorkshire. Standardele de întreţinere a grajdurilor erau stricte: podelele erau curăţate scrupulos, toate şeile şi părţile metalice atent lustruite şi date cu cremă. Caii îngrijiţi de Bloom trăiau mai bine ca mulţi oameni. Kathleen îl cunoscuse cu două săptămâni înainte de accidentul lui Theo şi-l plăcuse imediat. Bloom ştia de ferma Carbery Park Stud, unde crescuse armăsarul dăruit de tatăl lui Kathleen, aşa că îl primi încântat pe Asad în grajdul familiei Ravenel.

După accidentul lui Theo, domnul Bloom a susţinut decizia lui Kathleen de a nu-l ucide pe Asad, deşi rudele lui Theo au solicitat acest lucru. Bloom a înţeles că firea arţăgoasă a lui Theo contribuise la tragedie.

— Un călăreţ nu trebuie să încalece atunci când e înfuriat, îi spusese Bloom lui Kathleen între patru ochi. Îl cunoştea pe Theo de când acesta era copil şi el îl învăţase să călărească. Mai ales când e vorba de un pursânge arab, i-am spus lordului Trenear. Dacă urci pe Asad şi eşti deja nervos, asta îi provoacă firea năvalnică. Am ştiut că domnul avea un acces de furie şi din câţi cai avea în grajd, exact pe acesta nu trebuia să urce, dar el nu m-a ascultat şi acum mă învinovăţesc tot timpul.

De la moartea lui Theo, Kathleen nu mai trecuse pe la grajduri. Nu-l considera vinovat pe Asad pentru cele întâmplate, dar nu ştia ce va simţi când va vedea animalul, îl dezamăgise pe Asad, cum îl dezamăgise şi pe Theo, iar acum nu ştia când şi dacă se va împăca vreodată cu asta.

Trecând pe sub arcul care se deschidea spre grajd, ea închise ochii şi simţi mirosurile binecunoscute, acelea care-i mângâiaseră copilăria. Devon opri calul şi nişte băieţi veniră să-i ajute la descălecat.

— Băieţi, aveţi grijă în special de picioarele lui, răsună vocea inconfundabilă a domnului Bloom. Vremea asta le provoacă bătături. O văzu pe Kathleen şi se îmbună. Milady. Mă bucur să vă văd din nou aici.

Kathleen se aştepta la o privire acuzatoare, de vreme ce nu mai trecuse pe la grajduri, abandonându-l pe Asad, însă el îi zâmbi prietenește.

— Mă bucur să vă văd, domnule Bloom.

Devon o ajută pe Kathleen să coboare din şa, iar asta o surprinse. Devon îi luă de pe cap pălăria, pe care i-o dăduse ca să o protejeze şi zise:

— Mulţumesc pentru pălăria împrumutată, domnule Bloom.

— Mă bucur că aţi găsit-o pe lady Trenear, deşi plouă cu găleata. O privi pe Kathleen şi înţelese îngrijorarea din ochii ei. Milady, Asad e într-o stare perfectă. S-a liniştit acum şi e băiatul cel mai cuminte. Cred că i-ar plăcea să vă audă glasul.

Kathleen simţea cum îi bate inima cu putere şi i se înmoaie genunchii.

— Aş putea să merg la el acum, zise ea timid.

Devon se apropie de ea şi-i ridică uşor bărbia. O privi îngrijorat.

— Poate mai târziu, îi zise el domnului Bloom, fixând-o cu privirea. Nu vrem ca lady Trenear să răcească.

— Sigur că nu, spuse administratorul.

— Vreau să-l văd acum, şopti ea.

Devon o urmă în incinta unde erau boxele cailor. Asad stătea într-una dintre ele, iar când Kathleen se apropie de el, animalul dădu scurt din cap, iar urechile i se ridicară anticipativ. Era un cal destul de scund, dar puternic, de culoare castaniu-deschis, spre auriu, iar coama şi coada erau de culoarea inului.

— Aşa, băiatul meu, zise ea întinzând mâna spre nasul lui. Asad o mirosi, apoi îşi plecă grumazul, nechezând de bun venit. Ea îl mângâie pe frunte, apoi calul pufni uşor pe nas, semn că îşi recunoaşte stăpâna. Ar fi trebuit să vin să te văd mai devreme, zise ea, năpădită de remuşcare. Se aplecă spre capul lui şi-l sărută pe locul catifelat dintre ochi, apoi îl mângâie pe grumaz. Calul întinse gâtul şi îşi lăsă capul pe umărul ei. Degetele ei fine îi pieptănau coama. Gestul tandru al animalului îi provocă lui Kathleen un nod în gât.

— Nu trebuia să te las singur, băiatul meu. Nu a fost vina ta, şopti ea. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău. Kathleen simţea acum lacrimi adunându-i-se în gât, dar nu cedă. Îşi

înlănţui braţele împrejurul gâtului lui Asad şi simţi cum i se taie răsuflarea. Dădu drumul patrupedului, care necheză uşor, nedumerit, apoi se lăsă pe spate şi se opri în pieptul musculos al lui Devon. El o prinse uşor de braţ, susţinând-o.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Kathleen îi auzi cu greu cuvintele, fiindcă inima îi bătea foarte tare, să-i spargă pieptul. Dădu din cap, semn că nu avea nimic, străduindu-se să nu cedeze emoţiilor. Simţea că inima i se opreşte. Spune-mi, insistă Devon, scuturând-o uşor, parcă s-o trezească dintr-un leşin.

Cuvintele nu voiau să iasă. Suspina întruna, dar presiunea din piept nu-i permitea să articuleze nimic. Simţea cum ochii i se umplu de foc lichid. Se ascunse la pieptul lui Devon, parcă disperată. *Nu, Doamne, te rog...* Pierdea controlul în circumstanţele cele mai umilitoare, în faţa ultimei persoane din lume, pe care şi-ar fi dorit-o ca martor la starea ei.

Devon o luă pe după umeri şi, cu toate încercările ei de a se elibera din strânsoare, o conduse afară din grajd.

— Milord? întrebă alarmat domnul Bloom. Doamna are nevoie de ceva?

— De intimitate, răspunse scurt Devon. Unde putem merge?

— În camera cu şei, zise administratorul, arătând spre o altă intrare cu arcadă, mai în spate.

Devon mai mult o cără în braţe pe Kathleen spre încăperea fără ferestre, unde stăteau aliniate stativele cu şei. Kathleen gâfâia de emoţie şi ai fi zis că se îneacă. El îi repetă numele de câteva ori, răbdător. Cu cât ea se lupta să respire, cu atât el o ţinea mai ferm, până ce ea cedă şi se ghemui la pieptul lui. Încerca să-şi înghită lacrimile, iar ele o năpădeau, dar le împingea înapoi cu încăpăţânare, făcând situaţia şi mai dificilă.

— Eşti în siguranţă, îl auzi şoptind. Uşurel... acum eşti în siguranţă. Nu te voi lăsa.

Kathleen realiză că acum nu mai lupta ca să se depărteze de el, ci se lipise cu totul de trupul lui, cuprinzându-l de gât, agăţându-se disperată de el, de

calmul lui. Ascunzându-şi faţa la gâtul lui, hohotele răzbăteau necontrolat; emoţiile răbufneau ca un torent, imposibil de oprit. Era o nebunie toată această avalanşă de sentimente. Simţea cum o strânge corsetul. Se simţea din ce în ce mai slăbită, genunchii nu mai rezistau, iar trupul firav se prăbuşi în braţele lui puternice. Simţi cum cineva o ridică, dar acum era prea târziu pentru a se opri din plâns, nu mai putea controla nimic. Tot ce putea face era să se predea, pierzându-se în căldura braţelor care o primeau protector.

Capitolul patru

Trecu destul timp până ce reuşi să-şi recapete cunoştinţa. Kathleen tresări, auzind ca printr-un tunel şoapte şi conversaţii, ori paşi grăbiţi care se apropiau sau se depărtau, iar ropotul ploii cădea necontenit. Îşi întoarse faţa, într-o încercare de a alunga sunetele, dorind să mai poată moţăi puţin. Ceva moale şi cald îi mângâia obrazul, se lipea de el, iar această atingere o trezi complet.

Îşi simţea mâinile şi picioarele grele, dar relaxate, iar capul aşezat confortabil. Corpul ei era purtat de ceva solid, care se ridică şi cobora într-o cadenţă asemănătoare mersului. Cu fiecare răsuflare inhala mirosul fânului, cailor şi pielii, precum şi o aromă proaspătă de parfum. Avea o senzaţie confuză că era dimineaţă… dar parcă nu era în regulă…

Îşi aminti de furtună şi tresări iar. Un murmur duios îi mângâie urechea.

— Eşti în siguranţă. Sprijină-te pe mine.

Deschise larg ochii.

— Cum… se bâlbâi. Unde… vai.

Se trezi privind o pereche de ochi albaştri. Un junghi, nu tocmai neplăcut, era resimţit în zona coastelor, şi asta fiindcă Devon o susţinea. Erau amândoi pe podea, în camera cu şei, ea fiind întinsă pe un teanc de pături pentru

acoperit caii. Era locul cel mai călduros şi uscat din grajduri. Prin acoperiş se auzeau stropii grei de ploaie continuând să cadă.

Cum nu era încă în stare să-şi amintească modul în care ajunsese în starea aceasta, Kathleen preferă să închidă ochii. O usturau şi încercă să-i atingă, dar Devon o opri.

— Nu face asta. Îţi va fi mai rău, zise el, îndepărtându-i uşor mâna. Îi puse o compresă rece pe ochi. E curată. A adus-o administratorul acum câteva minute.

— Am fost... sper că nu am...? întrebă ea.

— În braţele mele, adică? spuse el amuzat. Mă tem că da.

Ea scoase un geamăt sfâşietor şi întrebă cu buze tremurânde:

— Oare ce o fi crezut bietul om?

— Nu a crezut nimic. De fapt, a zis că ţi-ar face bine să „scânceşti”, cum s-a exprimat el. Era termenul din Yorkshire pentru a plânge ca un copil.

Kathleen se simţi umilită, aşa că îşi acoperi ochii, apoi îşi suflă nasul.

Devon îşi trecu degetele prin părul ei încă umed şi o mângâie uşor, ca pe o pisică. Dezmierdările lui erau un gest nepermis de intim, dar lui Kathleen i se păreau foarte plăcute şi nu îndrăzni să protesteze.

— Spune-mi ce s-a întâmplat? zise el blând.

Dintr-odată ea simţi un gol interior. Trupul deveni inert, iar până şi o mişcare a capului i se părea epuizantă. Degetele lui i se tot jucau prin păr. Cum oboseala o împiedica să-l refuze, se trezi vorbind:

— A fost vina mea. O lacrimă fierbinte i se prelinse din colţul ochiului, pierzându-se în păr. Eu sunt motivul morţii lui Theo. Cuvintele se grăbiseră să iasă. Devon o privea răbdător, aşteptând să continue. Eu l-am împins într-acolo. Ne certasem. Dacă nu aş fi fost atât de rea, Theo ar mai fi trăit. În dimineaţa aceea mă pregăteam să-l încalec pe Asad, dar Theo voia să discut cu el, iar eu am spus că refuz să-i vorbesc în starea în care se afla. Apoi Theo a zis că vine

cu mine să călărească, i-am spus că nu va fi capabil să ţină pasul cu mine, fiindcă băuse noaptea trecută şi nu avea mintea limpede.

— Iar el a decis să-ţi dovedească exact contrariul, spuse el ştergându-i încă un firişor sărat de pe obraz. Kathleen dădu din cap afirmativ, iar bărbia îi tremura. A dat buzna la grajduri, pe jumătate beat şi înfuriat, continuă Devon, şi a insistat să urce pe un cal pe care nu ar fi fost capabil să-l stăpânească nici dacă ar fi fost treaz.

Kathleen simţi cum i se contractă muşchii feţei.

— Fiindcă eu nu am gestionat starea lui, ca o soţie bună… continuă ea.

— Stai, zise Devon, observând că o apucă iar sughiţul şi suspinatul. Nu, vreau să nu mai faci aşa. Acum taci. Respiră adânc. Devon o ridică mai sus pe genunchii săi şi privirile li se întâlniră. Luă o bucată de pânză curată şi o şterse pe obraji şi pe ochi, ca pe un copil. Hai să ne folosim mintea, zise el. În primul rând, chestia aia cu gestionarea stării lui Theo… un soţ nu este un cal pe care să-l antrenezi. Vărul meu era un bărbat în toată firea, stăpân pe faptele lui. A ales să-şi asume un risc stupid şi a plătit pentru asta.

— Da, dar băuse…

— Tot la alegerea lui.

Kathleen era uluită de cuvintele lui directe şi de stilul degajat. Se aşteptase ca el să o considere vinovată, poate mai vinovată decât se considera ea însăşi. Nimeni nu putea nega şi vina ei, era prea evidentă.

— A fost vina mea, insistă ea. Theo nu gândea limpede când se înfuria. Judecata îi era întunecată. Ar fi trebuit să găsesc o cale de a-l calma, dar eu l-am împins în prăpastie.

— Nu era responsabilitatea ta să-l salvezi pe Theo de el însuşi. Când a decis să se comporte ca un nebun înfierbântat, nimeni nu l-ar fi putut opri.

— Dar vezi, nu a fost o *decizie.* Theo nu se putea abţine când îl provocam.

— Ba cum să nu poată, replică el, ca şi când ea ar fi spus o copilărie.

— Tu de unde ştii asta?

— Fiindcă sunt un Ravenel. Am aceeaşi fire nenorocită, rea. Când o las să mă domine, sunt perfect conştient de ce fac.

— Tu nu-ţi imaginezi cum îi vorbeam, spuse ea, refuzând să fie scuzată. Eram foarte sarcastică, răutăcioasă… ar fi trebuit să-i vezi faţa.

— Da, sunt sigur că erai o mică viespe. Totuşi, câteva cuvinte usturătoare nu puteau fi un motiv pentru ca Theo să dea buzna spre sinucidere, mânat de istericale.

— Nu îl compătimeşti pe Theo, pentru că nu l-ai plăcut, spuse ea. Dar…

— Pentru moment nu m-am decis nici dacă pe tine te plac sau nu. Asta nu-mi schimbă părerea despre situaţie.

— Au venit repede la mine după ce s-a întâmplat, se trezi ea continuând povestea. Theo zăcea la pământ. Avea gâtul rupt şi nu trebuia mişcat, până nu venea doctorul. M-am aplecat şi l-am strigat pe nume, iar când m-a auzit, a deschis ochii. Am văzut că e pe moarte. L-am mângâiat pe obraz şi i-am spus că îl iubesc, iar Theo mi-a zis „Nu eşti soţia mea”. Astea au fost ultimele lui cuvinte. Până la venirea doctorului, şi-a pierdut cunoştinţa. Kathleen începu să plângă.

— Eu nu aş conta pe ultimele lui cuvinte, zise Devon. Nu te puteai aştepta să vorbească din suflet. Doar avea gâtul rupt. Devon începu să o mângâie pe mână. Ascultă, mica mea stropitoare, era în firea vărului meu să facă un lucru pripit la un moment dat. Aşa a fost să fie. Vena nesăbuinţei curge de secole în familia Ravenel. Theo se putea însura cu o sfântă şi tot şi-ar fi pierdut firea cu ea.

— Eu nu sunt sigur o sfântă, zise ea.

— Am văzut asta din prima clipă când te-am cunoscut, replică el amuzat.

Kathleen îşi plecă privirea şi dădu peste mâinile lui puternice, îngrijite, cu fire de păr negru pe dosul palmei

— Aş vrea să întorc timpul înapoi, şopti ea.

— Nimeni nu te învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat.

— Eu mă învinovăţesc.

— „Atunci să-ţi acoperi litera de pe piept”, cită el sardonic, iar Kathleen îl privi nedumerită. Recunoscând citatul din „Litera stacojie” îl întrebă mâhnită:

— Mă compari cu Hester Prynne?

— Doar ca aspiraţie pentru martiriu. Deşi până şi Hester s-a distrat puţin înainte de a fi deconspirată, ceea ce ţie nu ţi s-a întâmplat.

— Distracţie? Tonul ei căpătă o notă de disperare. Despre ce vorbeşti?

Devon se uită la ea cu ochi pătrunzători.

— M-am gândit că până şi o doamnă cuviincioasă ar găsi puţină plăcere în îmbrăţişarea conjugală.

Kathleen tresări revoltată.

— Eu… tu… cine eşti de vorbeşti despre lucrurile astea? Atât de bun fusese cu ea că o liniştise, iar acum devenise nesuferit şi impertinent. Nu aş discuta aşa ceva cu nimeni, cu atât mai puţin cu tine! Zbătându-se ca să se ridice din poala lui, văzu că el o reţine.

— Înainte de a-ţi manifesta indignarea, poate ar fi bine să-ţi închei corsetul.

— Doamne… Kathleen privi în jos şi observă îngrozită că primii nasturi de la decolteu fuseseră descheiaţi, ca şi copcile corsetului de dedesubt. Se făcu vineţie la faţă. Vai, cum ai putut?

El o privi amuzat.

— Nu puteai respira. Credeam că ai mai mare nevoie de oxigen, decât de modestie.

— Nu. Deşi sunt sigură că eşti foarte îndemânatic în „a ajuta” doamnele cu lenjeria intimă.

— Rareori e vorba de doamne. Devon râse, privind-o cum se chinuie să-şi încheie corsetul, din ce în ce mai panicată. După ce o lăsă şi văzu că nu izbuteşte, se oferi elegant: permite-mi. Îi îndepărtă mâinile şi din câteva mişcări reuşi să încheie copcile desfăcute. Apoi trecu la nasturii corsajului rochiei. Stai liniştită, zise el amuzat. Nu am de gând să te violez. Nu sunt chiar atât de depravat, cum indică reputaţia mea. Mai ales că nişte sâni de asemenea proporţii modeste – de altfel încântători – nu au

puterea să-mi trimită fiori pasionali.

Kathleen rămase iar fără replică şi îl privea foarte urât, recunoscând încă un motiv ca să-l urască şi mai mult.

— Gata, zise el, după ce-şi încheie misiunea delicată. O ajută să se ridice, atenţionând-o, când o văzu că-şi sprijină genunchiul într-un loc al lui vulnerabil. Ai grijă, o îndemnă el zâmbind. Trebuie să produc un moştenitor, de aceea anumite părţi ale anatomiei mele sunt mai valoroase decât toate bijuteriile familiei.

— Nu sunt valoroase pentru mine, replică ea, căutându-şi echilibrul odată ce reuşi să se ridice.

— Totuşi, eu ţin foarte mult la ele, comentă el ironic, susţinând-o în continuare.

Văzând în ce hal de murdară era rochia ei, Kathleen încercă să-şi netezească părul, dar fără succes.

— Să te conduc până în casă? o întrebă Devon.

— Prefer să intrăm separat, zise ea.

— Cum doreşti.

— Nu trebuie să vorbim despre cele petrecute aici, spuse ea îndreptându-se de spate.

— Prea bine.

— Şi… tot nu suntem prieteni.

— Atunci să înţeleg că suntem duşmani? zise el, ţintuind-o cu privirea.

— Depinde, zise Kathleen. Ce… ce ai de gând să faci cu Asad?

— Va rămâne aici, până va putea fi antrenat din nou, spuse el pe un ton blând. Deocamdată atât îţi pot promite.

Deşi nu era răspunsul pe care-l dorea, era mai bine decât să ştie că Asad va fi vândut. Măcar după ce va fi antrenat din nou, calul avea şansa să ajungă la cineva care să-l preţuiască.

— Aşadar, să presupun că nu suntem duşmani, zise el. Avea hainele murdare de noroi, pantalonii erau şifonaţi, cămaşa nu mai strălucea, dar chiar şi aşa, avea un aspect atrăgător. Ea se apropie şi-i desprinse un pai din buclele negre, a căror dezordine parcă o invita să le mângâie.

— Cât durează perioada de doliu? o întrebă el brusc.

— Pentru o văduvă sunt patru perioade.

— Şi dacă văduva doreşte să se recăsătorească?

— Are voie după un an şi o zi. De ce întrebi?

— Din pură curiozitate. Probabil că bărbaţii ţin doliu doar şase luni – asta fiindcă mai mult de atât nu pot rezista.

— Inima bărbatului e diferită de cea a femeii, adăugă ea, iar Devon păru nedumerit şi atunci ea îi dădu explicaţii suplimentare. Femeile iubesc mai mult. Crezi că greşesc?

— Cred că nu cunoşti bine bărbaţii, răspunse el blând.

— Am fost căsătorită: cunosc tot ce mi-aş dori. Mulţumesc, îi zise ea, după ce se depărtă puţin de el.

Devon merse spre uşă în urma lui Kathleen. Rezemându-şi fruntea de tocul uşii, scoase un oftat prelung.

Doamne… atât de mult o dorea pe femeia aceasta şi nu înţelegea de ce.

Se chinuia să înţeleagă motivele senzaţiilor care-l invadaseră.

Ura *femeile* care plâng. La primele lor lacrimi fugise de ele imediat. Dar când o îmbrăţişase pe Kathleen, ca să o consoleze, spaţiul şi timpul se contopiseră într-un tot, trecutul, prezentul nu mai contau. Ea se apropiase de el nu din teamă sau pasiune, ci din simpla nevoie de apropiere, iar asta îl electrizase. Era prima dată când cineva căuta alinare la el. Simplul gest de a oferi alinare fusese mai intim şi mai erotic decât cele mai toride partide de sex de până atunci. Parcă i se lipise de trup şi de suflet.

Gândurile lui o luaseră razna. Trupul tânjea după senzaţia oferită de fiinţa ei firavă, în clipele când o găzduise în poala lui. O sărutase pe obrajii umezi şi săraţi de la lacrimi, înainte ca ea să-şi fi revenit, iar acum şi-ar fi dorit să o sărute peste tot, ore în şir. O dorea epuizată, complet goală în braţele lui. Plăcerea fizică deja căpăta valenţe noi, necunoscute, deosebite de experienţele lui din trecut, iar acum o dorea pe Katherine Ravenel într-un fel care îl şoca.

Ce situaţie groaznică, se gândi el. O proprietate ruinată, o avere irosită şi o femeie pe care nu o putea avea. Kathleen va fi în doliu timp de un an şi o zi, dar după aceea

era convins că ea nu se va coborî atât de mult încât să-l accepte ca amant. După câte suferise alături de Theo, era evident că nu-şi mai dorea un Ravenel.

Tulburat peste măsură, Devon merse spre boxa unde era găzduit pursângele arab. Îl auzi nechezând chiar de cum intră în grajd.

— Nu trebuie să fii neliniştit, murmură Devon când îl văzu că-şi mişcă uşor capul în direcţia lui. Deşi nu mă miră că intri în panică la apropierea unui Ravenel. Asad sforăi pe nas de câteva ori şi începu să-şi scuture coada nervos.

— Aveţi grijă, milord, se auzi vocea lui Bloom, care era undeva în spatele lui Asad. Calul ăsta ştie să muşte. Poate să vă muşte, dacă nu vă cunoaşte. Preferă compania femeilor, nu a bărbaţilor.

— Înseamnă că ai o judecată sănătoasă, i se adresă Devon calului. Întinse mâna cu palma în sus, aşa cum a văzut că făcuse Kathleen cu el mai devreme. Asad mirosi precaut, cu ochii întredeschişi. Îşi coborî uşor capul şi buzele lui umede se lipiră supuse de mâna lui Devon. Atunci Devon îl mângâie uşor pe greabăn: eşti un tip extraordinar, ştii asta?

— Ştie el prea bine, comentă administratorul apropiindu-se zâmbind. Simte mirosul doamnei pe mâna dumneavoastră. Acum o să vă placă şi o să vă cunoască bine. Odată ce te cunosc, se simt în siguranţă şi fac tot ce le ceri.

Devon mângâie calul, admirându-i pielea mătăsoasă.

— Ce părere ai de temperamentul lui? îl întrebă Devon. Lady Trenear este în vreun pericol, dacă îl antrenează în continuare?

— Niciun pic, milord. Asad e calul perfect pentru a fi călărit de o doamnă, dacă e pregătit bine. Nu e încăpăţânat, ci doar sensibil. Vede, aude, miroase totul. E unul dintre cei mai buni cai. Poţi să-l călăreşti cu mâini blânde şi vorbă bună. Bloom ezită, apoi continuă: la o săptămână înainte de nuntă, Asad a fost adus de la Leominster. Lord Trenear a venit la boxă să-l vadă. Slavă cerului că doamna nu a fost aici atunci. Asad l-a mirosit şi l-

a ciupit cu buzele, cum face el, iar domnul i-a tras o scatoalcă în bot. L-am avertizat, că dacă va folosi pumnul, calul îi va lua frica şi nu va avea încredere în el. Bloom dădu din cap trist şi ochii i se umeziră. L-am cunoscut pe domnul de când era băieţel. Toţi l-au iubit la Priory, dar nimeni nu nega că e aprig la mânie şi nestăpânit.

Chiar atunci Asad ridică lent capul şi atinse bărbia lui Devon cu nasul. Devon reuşi să nu-şi tragă capul şi rămase nemişcat.

— Suflaţi-i uşor în nas, şopti Bloom. Vrea să vă împrieteniţi.

Devon ascultă sfaturile. După ce Asad sforăi uşor drept răspuns, se apropie de pieptul lui Devon şi îi linse gulerul cămăşii.

— Cu asta l-aţi câştigat de tot, milord, zise omul încântat.

— Dar nu are legătură cu mine, spuse Devon mângâind calul pe cap, ci e legat de mirosul doamnei Trenear.

— Da, însă v-a luat mirosul şi se pare că s-a amestecat cu al doamnei. Devon se uită la el şi nu înţelese aluzia, apoi îi dădu o explicaţie pertinentă.

— Lady Trenear s-a necăjit când şi-a amintit accidentul soţului ei, zise Devon. Aş oferi sprijin oricărei femei aflate în această stare. Aş dori, de dragul ei, ca dumneata şi băieţii să nu pomeniţi nimic de scurta ei dezorientare.

— Le-am zis băieţilor să nu sufle o vorbuliţă. Bloom cumpăni, apoi vorbi din nou: în dimineaţa aceea, a fost o discuţie între doamna şi domnul, apoi el a venit în fugă la grajduri. M-am gândit eu că doamna se consideră vinovată pentru accident.

— Aşa este, răspunse Devon. I-am zis că ea nu poartă vina faptelor lui. Şi nici calul. Vărul meu a provocat singur această tragedie.

— De acord, milord.

— Cu bine, băiete, i se adresă Devon calului, bătându-l uşor pe gât. Vin să te văd mâine dimineaţă. Bloom îl

conduse spre aleea către casă. Spune-mi, presupun că au existat destule zvonuri după moartea vărului meu.

— Zvonuri? Da, au fost multe la vremea aceea.

— Ştia cineva de ce s-au certat soţii Trenear în dimineaţa aceea?

Bloom nu păru tulburat de întrebare, dar Devon bănui că servitorii ştiu întotdeauna mai multe decât spun. Trebuia să fie cunoscut şi motivul conflictului dintre Theo şi Kathleen. Totuşi, nu avea rost să insiste deocamdată, aşa că pentru moment Devon lăsă baltă subiectul.

— Mulţumesc pentru că o ajuţi pe lady Trenear. Aş dori ca atunci când îl va pregăti pe Asad, să o facă sub supravegherea dumitale. Ştiu că aşa e în siguranţă.

— Şi eu mulţumesc, milord, exclamă Bloom. Asta înseamnă că lady Trenear rămâne la Eversby Priory?

Devon nu reuşi să formuleze un răspuns, ci doar se uită la el uimit. Întrebarea era simplă la suprafaţă, dar copleşitor de complexă. Ce intenţie avea cu Kathleen? Dar cu surorile lui Theo? Ce intenţii avea cu Eversby Priory, cu grajdurile şi gospodăria, dar şi cu familiile care se ocupau cu agricultura pe domeniu?

Oare putea el să-i lase pe toţi în voia sorţii?

La naiba, nu ştia cum poate să-şi petreacă restul vieţii cu datorii inimaginabile şi obligaţii agăţate deasupra capului, precum sabia lui Damocles? Închise ochii şi înţelese că această sabie se aşezase deasupra lui din clipa când aflase despre accidentul lui Theo.

Nu prea avea de ales. Fie că voia responsabilitatea venită odată cu titlul, fie că nu voia, toate erau ale lui.

— Aşa o să fie, îi spuse el administratorului. Vreau ca toată lumea să rămână pe loc.

Bărbatul zâmbi, dând din cap, semn că nici nu aşteptase alt răspuns.

Devon se apropie de casă. Din interior se auzeau voci feminine şi muzică de pian, totul într-un amestec plăcut de oameni care se distrau. Se auzea şi o voce masculină care se intersecta plăcut cu râsetele şi acordurile de pian.

— De unde se aude gălăgia? întrebă o cameristă care

trecea prin hol.

— Familia ia ceaiul de după amiază în salonul de sus, milord.

Pe măsură ce urca scările spre încăperea indicată, Devon recunoscu glasul incorigibilului său frate.

— Lord Trenear, exclamă West când Devon intră în salon. Uite ce grup frumos de verişoare am descoperit. Stătea la o masă şi îşi completa ceaiul din cană cu băutura din sticluţa plată. Gemenele erau la masă, preocupate de un puzzle.

— Arăţi de parcă te-ar fi tras calul printr-un gard viu, remarcă West amuzat.

— Tu nu ar trebui să fii aici, îi zise Devon. Privind prin încăpere, lansă o întrebare în eter, fără un destinatar anume: a fost cineva corupt sau pângărit?

— Eu, când aveam doisprezece ani, replică West.

— Nu pe tine te-am întrebat, ci pe fete.

— Nu încă, veni degrabă răspunsul Cassandrei. Pandora, te-aş ruga să nu forţezi piesa de puzzle în spaţiul unde nu poate intra.

— Dar intră, insistă sora ei geamănă.

Helen cânta la pian şi răspundea întrebărilor puse de surorile mai mici, legate de geografie. Văzându-l pe Devon, se ridică şi se apropie de el.

— Mulţumesc pentru că ai plecat după Kathleen, milord. Acum se odihneşte sus. Fetele îi pregătesc baia, apoi va lua cina în cameră.

— Se simte bine? întrebă Devon, curios să ştie câte aflase Helen de la Kathleen.

— Cred că da, deşi e puţin tulburată.

Sigur că era. La fel se simţea şi el. Devon i se adresă acum fratelui său:

— West, vreau să-ţi vorbesc. Vii puţin în bibliotecă, te rog?

West sorbi tot ceaiul, apoi făcu o plecăciune spre surorile Ravenel.

— Vă mulţumesc pentru o seară perfectă, dragelor. Se ridică apoi şi merse după fratele său. Cassandra şi Pandora

parcă regretau plecarea lui.

Capitolul cinci

— Vioaie ca nişte pisicuţe, comentă West, urmându-şi fratele în bibliotecă. Păcat de ele că se pierd în provincie. Sincer, niciodată nu am realizat cât de amuzantă poate fi compania unor fete nevinovate.

— Ce ar fi dacă ar lua parte la sezonul de baluri din Londra? îi ceru părerea Devon. Avea în minte un milion de întrebări pentru el. Ce perspective crezi că ar avea atunci?

West păru nedumerit.

— Ca să-şi găsească soţi? Inexistente.

— Nici chiar lady Helen?

— Lady Helen este un înger. Drăguţă, liniştită, desăvârşită… ea ar trebui să poată alege dintre pretendenţi. Dar bărbaţii potriviţi pentru ea nu se găsesc uşor. Nimeni nu-şi permite să ia o fată fără zestre în ziua de azi.

— Dar există bărbaţi care şi-ar permite să o ia, comentă Devon.

— Cine?

— Câţiva din băieţii pe care-i cunoaştem noi… Severin sau Winterborne…

— Dacă sunt prieteni cu noi, nu aş cupla-o pe Helen cu niciunul. Ea a fost crescută să se mărite cu un bărbat educat, stilat, nu cu un barbar.

— Nu mi-aş permite să-l numesc barbar pe proprietarul unui magazin universal.

— Rhys Winterborne este vulgar, necioplit, dispus să-şi compromită aproape orice principiu pentru câştigul personal… calităţi pe care le admir, desigur, dar nu ar fi perechea potrivită pentru lady Helen. S-ar face unul pe celălalt foarte nefericiţi.

— Sigur că da. Asta e căsătoria. Devon stătea într-un fotoliu ros de timp, aflat în faţa unui birou. Biblioteca era

încăperea lui preferată, înţesată cu sute de volume aliniate pe rafturi din lemn de stejar. Devon luă de pe birou cutia cu trabucuri şi o examină atent, apoi spuse:

— Winterborne are mare nevoie de ceva ce nu poate cumpăra.

— Orice nu poate cumpăra Winterborne, nu merită avut.

— Ce zici de fiica unui aristocrat?

— De ce naiba vorbim noi de partide pentru lady Helen? întrebă lasciv West, privind prin bibliotecă absolut dezinteresat. Viitorul ei nu e treaba ta. După ce vom vinde domeniul, e aproape sigur că nu o vei mai vedea niciodată.

— Nu voi vinde proprietatea, zise Devon cât se poate de serios.

West scăpă din mână cartea pe care tocmai o luase de pe un raft, ca să-i admire legătura.

— Ai înnebunit? *De ce?* Eversby Priory nu e ceea ce aştepţi de la o moştenire, nici ceea ce-ţi doreşti. Este o piatră de moară legată de gâtul tău. Mi-am dat seama de asta de-abia azi dimineaţă, la întâlnirea cu Totthill şi Fogg. Ai fi nebun dacă nu ai vinde totul şi să păstrezi doar titlul.

— Titlul nu valorează nimic fără o proprietate.

— Dar nu-ţi poţi permite această proprietate.

— Atunci va trebui să găsesc o cale.

— Cum? Habar nu ai ce sunt finanţele complexe, la agricultură nu te pricepi deloc, iar orice altă calificare ai avea, nu te-ar ajuta să administrezi o asemenea moşie.

Straniu, dar aceleaşi îndoieli i se învârteau în minte şi lui Devon, dar el era încăpăţânat.

— Dacă Theo a putut, al naibii să fiu dacă nu voi învăţa şi eu.

West clătină din cap pesimist.

— Despre asta e vorba? Vrei să concurezi cu răposatul nostru văr?

— Nu fi idiot, i-o întoarse Devon. Uită-te în jurul tău. Nu e vorba doar de ferme, ci de oamenii care locuiesc aici. Mulţi nu vor supravieţui, dacă vor fi obligaţi să se mute.

— Bine, dar ce se va întâmpla dacă nu vei reuşi?

— Nici nu mă gândesc la asta. Aş fi condamnat de la început.

— *Deja* eşti condamnat. Vei face pe lordul moşiei până când se dărâmă acoperişul şi mor de foame arendaşii, dar al naibii să fiu dacă voi lua parte la nebunia ta narcisistă.

— Nici nu ţi-aş cere asta, replică Devon, mergând spre uşă. Cum umbli mai tot timpul beat, nu-mi eşti de niciun folos.

— Cine naiba te crezi? strigă West în urma lui. Devon se opri în prag, cumpăni câteva secunde, apoi spuse, aruncându-i o privire glacială:

— Sunt contele de Trenear. Părăsi biblioteca, arborând un aer princiar.

Capitolul şase

Prima dată de la accidentul lui Theo, Kathleen dormise fără coşmaruri. Se trezise odihnită. Clara, camerista ei îi aducea micul dejun pe tavă.

— Bună dimineaţa, milady, spuse tânăra, lăsând tava pe suportul aşezat în dreptul lui Kathleen. Lord Trenear mi-a dat un plic pentru dumneavoastră.

Kathleen se uită la plic uşor nedumerită, apoi îl desfăcu şi citi.

Doamnă,

Cum voi pleca la Londra curând, aş dori să discut cu dumneavoastră o chestiune destul de importantă. Vă rog să veniţi în bibliotecă în cursul acestei dimineţi.

Trenear

Toate prelungirile nervoase o făcură să tremure doar la gândul să-l vadă pe Devon. Ştia ce aveau să discute... voia să o roage să plece curând. Nu voia povara văduvei

vărului său, sau a surorilor acestuia, cum era de aşteptat.

Azi se va interesa de o casă. Ea cu gemenele şi Helen ar putea locui împreună, cu resurse limitate şi făcând economii. Le-ar face bine tuturor o schimbare. Gemenele fuseseră izolate de lume prea multă vreme, se gândi ea. Da, se vor descurca toate patru.

Grija ei mai mare era pentru arendaşi şi servitori. Melancolică, se îmbrăcă ajutată de Clara şi alese să nu mai poarte voalul de doliu, deja fiind în asentimentul lui Devon că puteau renunţa la această formalitate.

Ajutând-o să-şi aranjeze părul, Clara o întrebă:

— Milady, a spus ceva domnia sa despre ce intenţii are cu noi, servitorii? Mulţi se tem deja pentru locul lor de muncă, mai ales cei bătrâni.

— Până acum nu mi-a comunicat ce planuri are, dar locul tău lângă mine e sigur, o linişti ea pe Clara.

— Vă mulţumesc, milady, zise tânăra mai liniştită.

— Voi face tot ce pot pentru a-l îndupleca pe lordul Trenear să aibă grijă de personal, spuse Kathleen, apoi ieşi.

Apropiindu-se de bibliotecă, simţi cum inima i-o ia razna în piept.

— Milord, zise ea după ce intră şi-l văzu pe Devon în faţa unui raft cu cărţi.

Devon se întoarse cu faţa spre ea. Era îmbrăcat elegant, cu haine care i se mulau perfect pe corp, dându-i un aer boieresc şi evidenţiindu-i trăsăturile plăcute. Când îl văzu, Kathleen îşi aminti brusc de braţele lui puternice, care o sprijiniseră şi o alinaseră când îi fusese rău. Se îmbujoră imediat.

Devon făcu o plecăciune şi părea imperturbabil. Era extrem de calm, stăpân pe sine şi decis să facă lucrurile în avantajul tuturor, asta judecând după zâmbetul amabil pe care-l afişa. Nu mai era tânărul arogant, nonşalant, care venise acum câteva zile; o schimbare majoră se petrecuse în sufletul lui.

— Sper că eşti bine în dimineaţa aceasta, zise el.

— Da, mulţumesc, spuse ea roşind şi mai tare. Voiai să discutăm despre ceva înainte să pleci?

— Da, e vorba de proprietate. Am tras câteva concluzii…

— Sper… zise ea, apoi se opri fâstâcindu-se. Iartă-mă, nu am vrut să te…

— Continuă.

Kathleen se mobiliză, rămase să privească în jos şi îşi începu pledoaria.

— Milord, dacă ai de gând să concediezi toţi servitorii… sper să ţii cont de meritele unora de a fi servit familia Ravenel toată viaţa lor. Ai putea găsi de cuviinţă să le dai ceva bani de plecare, cu care să se poate întreţine până la o nouă angajare…

— Voi ţine minte asta.

Kathleen îi simţea privirea asupra ei şi de aceea începu să-i tremure glasul.

— Eşti agitată în preajma mea, remarcă el pe un ton blând.

— După ziua de ieri…

— Nimeni, în afară de noi doi, nu va şti nimic niciodată.

Deşi Kathleen ar fi vrut să-l creadă, nu se simţea în largul ei. Amintirea devenise deja o conexiune nedorită cu el. O văzuse într-o clipă de slăbiciune, iar acum l-ar fi preferat ironic, mai degrabă decât condescendent. Se strădui să-i întâlnească privirea şi recunoscu:

— E mai uşor să mă gândesc la tine ca la un adversar.

— Atunci suntem amândoi într-o situaţie bizară, fiindcă am decis să nu vând proprietatea, spuse el, zâmbind cuceritor.

Kathleen era atât de uluită, încât nu putu răspunde. Nu-i venea să creadă. Auzise bine?

— Situaţia la Eversby Priory este disperată, continuă el, şi nu vreau ca eu să fiu cel care ar înrăutăţi-o. Îi făcu semn spre două scaune aşezate la birou. Vrei să te aşezi alături de mine?

Ea dădu din cap şi se aşeză. Ieri părea decis să scape de domeniu şi de problemele adiacente, dar azi… Se uită la el cu ochi întrebători.

— Milord, pot întreba ce anume te-a făcut să-ţi schimbi alegerea?

— M-am tot gândit la motive care să mă facă să doresc să mă eliberez de locul acesta, dar îmi tot spun că sunt dator fiecărui bărbat, femeie şi copil de pe moşia aceasta să încerc să o salvez. Eversby Priory este rodul muncii multor generaţii. Nu o pot distruge.

— Cred că e o decizie admirabilă, spuse ea surâzând.

— Fratele meu o numeşte vanitate, replică el. Desigur, el prezice dezastrul.

— Atunci, ca să contrabalansez, eu voi prezice succesul, spuse ea.

— Să nu pariezi pe bani, o sfătui el. Toată noaptea nu am dormit, certându-mă cu mine, dar m-am gândit la ce ar fi făcut tatăl meu, dacă s-ar fi aflat în această situaţie.

— Ar fi salvat moşia?

— Nu, nici nu ar fi stat pe gânduri. Deşi regret să o spun, eu am ales exact opusul alegerii pe care ar fi făcut-o tatăl meu.

— Avea obiceiul să bea? îl întrebă ea cu simpatie.

— Făcea de toate. Iar dacă-i plăcea, atunci o făcea în exces. Era un Ravenel pursânge.

Kathleen zâmbi, amintindu-şi de Theo.

— Ca bărbat cu un temperament aprig, moştenire de familie, mi-aş fi dorit ca măcar mama să fi compensat în vreun fel, dar din nefericire, ea a fost şi mai rău.

— Mai rău? Adică avea o fire nervoasă?

— Nu, dar era instabilă. Plutea. Nu exagerez dacă spun că erau zile când uita că are copii.

— Părinţii mei erau foarte implicaţi şi atenţi, mărturisi Kathleen. Dacă era vorba de un cal.

Devon zâmbi, apoi oftă. Cu coatele sprijinite pe genunchi, privea îndelung covorul. Se vedea că era obosit şi copleşit. Pentru prima dată Kathleen simţea nevoia să-l consoleze. Nu era deloc drept ca un bărbat să facă faţă atâtor probleme complicate în acelaşi timp, fără a fi prevenit sau pregătit.

— Mai este o chestiune despre care vreau să

discutăm, reluă el, după ce reveni într-o poziţie normală.

Fiindcă nu mă lasă conştiinţa, nu pot să le privez pe surorile lui Theo de singurul cămin pe care l-au cunoscut vreodată. Da, şi eu am conştiinţă. Ani de zile a fost abuzată şi neglijată, aşa că de multe ori ea îmi tot face probleme.

— Dacă vrei să le permiţi fetelor să rămână aici…

— Da, vreau, însă scenariul are şi câteva lipsuri. Vor avea nevoie de o doamnă de companie. Ca să nu mai vorbesc de reguli şi pregătire minuţioasă pentru momentele când vor ieşi în societate.

— Societate, repetă Kathleen ca un ecou. Toate trei?

— De ce nu? Doar sunt majore.

— Da, dar cheltuielile…

— De asta mă voi ocupa eu. Tu te vei ocupa de partea cea mai dificilă a tărăşeniei, ţinându-te de capul lor. Vei avea sarcina de a le educa, atât de mult cât vei putea.

— Eu? zise ea făcând ochii mari. Adică spui că eu… voi rămâne şi eu la Eversby Priory cu ele?

— Evident eşti puţin mai mare decât Helen şi gemenele, dar cred că te vei descurca de minune, spuse Devon încrezător. Oricum, o vei face mai bine decât o străină. Merită să aibă aceleaşi oportunităţi ca alte tinere de rangul lor. Aş dori să reuşesc acest lucru, dar nu pot, dacă nu vei fi prin preajmă, ca să le ajuţi. Devon zâmbi. Desigur, vei putea să-l antrenezi şi pe Asad. Sunt convins că va învăţa bunele maniere mai repede decât Pandora.

Kathleen simţea cum inima i-o ia razna de atâtea emoţii. Să rămână cu Helen, cu gemenele şi cu Asad… era mai mult decât ar fi putut să spere.

— Presupun că şi tu vei locui aici? îl întrebă ea.

— Eu vă voi vizita cât de des voi putea, spuse Devon. Cea mai mare parte a muncii va fi rezolvarea problemelor financiare şi asta se va face la Londra. În lipsa mea toată gospodăria va fi în grija ta. Toate aceste motive sunt suficiente pentru a te convinge să rămâi?

— Da, spuse ea de-abia auzindu-se, dând afirmativ din cap, înainte ca el să-şi încheie întrebarea. Da, milord. Voi rămâne şi te voi ajuta cum voi putea mai bine.

Capitolul şapte

La o lună după ce Devon şi West au plecat din Hampshire, la Eversby Priory sosi un colet pentru Kathleen.

Surorile Ravenel se adunaseră deja în salonul de la etaj, iar când ea deschise pachetul, urmară exclamaţii de admiraţie când apăru un şal de caşmir. Era un articol la modă în Londra, ţesut de mână în Persia şi bordat cu flori aurii şi ciucuri de mătase.

— Se numeşte ombré, spuse Cassandra. E foarte la modă, adăugă ea reverenţios. Se potriveşte părului tău.

— Cine l-a trimis? întrebă Pandora. Şi de ce?

Kathleen citi biletul din interior:

Aşa cum am promis.
Trenear

Devon alesese intenţionat un şal având culorile cele mai vibrante posibil… articol pe care o văduvă nu putea să-l poarte.

— Nu-l pot accepta, protestă ea. E un cadou prea personal de la lordul Trenear.

— Dar e o rudă, draga mea, o linişti Helen. Şi un şal nu e *chiar* atât de personal. Doar nu-l porţi direct pe piele, nu?

— Chiar dacă l-aş păstra, zise Kathleen, ar trebui să-l vopsesc negru.

Fetele făcură o faţă, de parcă s-ar fi pomenit de o crimă. Toate au intervenit simultan.

— Să nu faci asta…

— Vai, dar de ce?

— Cum poţi să strici culorile astea perfecte?

— Dar nu-l pot purta aşa cum este, protestă Kathleen.

— Acasă poţi să-l porţi, o întrerupse Pandora. Nu va vedea nimeni.

— Pune-l pe tine, o îndemnă Cassandra. Deşi Kathleen se opunea, toate fetele au insistat şi i l-au pus pe umeri.

— Superb, comentă Helen.

— Materialul e foarte plăcut, dar îi voi scrie, spunându-i că va fi vopsit negru, oftă Kathleen.

— Adică vei minţi? o întrebă Cassandra. Nu e un exemplu prea bun pentru noi.

— Trebuie să-l descurajez să mai trimită cadouri atât de scumpe, spuse Kathleen. Ştie care sunt regulile şi îi face deosebită plăcere să le încalce.

Milord,

A fost foarte frumos din partea ta că ai trimis acel cadou, apreciat în mod special acum, când s-a răcit vremea. Mă bucur să te informez că materialul a absorbit excelent culoarea neagră, aşa că acum este chiar potrivit pentru doliu.

Îţi mulţumesc pentru grijă.

Lady Trenear

Ai *vopsit* şalul negru? vorbi Devon singur, punând biletul pe birou, apoi pe faţă îi apăru un zâmbet parţial iritat.

Scoase o coală de hârtie şi începu să scrie. Deja corespondase toată dimineaţa cu bancheri, avocaţi, şi cu agenţi, care să analizeze situaţia financiară a moşiei. Nu era mare amator de epistole, dar scrisoarea de la Kathleen veni ca un fel de pauză amuzantă. Nu putea să nu răspundă acestei provocări.

O reciti, apoi se gândi la un răspuns pe măsură, menit să o enerveze. Scrise:

Doamnă,

Sunt încântat să aflu că şalul vă este de folos în aceste zile reci de toamnă.

În aceeaşi idee vă scriu pentru a vă informa despre decizia mea de a dona unei organizaţii caritabile din Londra toate draperiile negre, care în prezent decorează ferestrele

de la Eversby Priory. Ştiind că nu veţi mai avea nevoie multă vreme de material, el va fi transformat în haine groase pentru săraci, lucru cu care sunt sigur că veţi fi de acord, fiind vorba de un scop nobil. Sunt încrezător că dispuneţi de capacitatea de a găsi alte modalităţi de a transforma Eversby Priory într-un loc sumbru şi trist.

Dacă nu voi primi draperiile în cel mai scurt timp, voi înţelege că sunteţi dornică să vă asist eu, caz în care aş fi mai mult decât încântat să mă deplasez personal şi imediat în Hampshire.

Trenear

Răspunsul lui Kathleen sosi peste o săptămână, alături de o cutie mare cu draperiile negre.

Milord,

Dată fiind grija dumneavoastră pentru masele asuprite, mi se pare că aţi scăpat din memorie să mă informaţi că aţi aranjat trimiterea unui batalion de muncitori care să invadeze Eversby Priory. Chiar acum, când vă scriu, instalatori şi dulgheri hoinăresc nestingheriţi prin casă, distrugând pereţii şi podelele, pretinzând că fac acest lucru cu permisiunea domniei voastre.

Cheltuielile cu instalatorii sunt extravagante şi nejustificate. Zgomotul, precum şi lipsa de estetică sunt absolut deranjante, mai ales într-o casă îndoliată. Prin urmare, insist ca aceste lucrări să fie întrerupte imediat.

Lady Trenear

Doamnă,

Orice bărbat are limitele sale. Ale mele se pare că au fost extinse peste măsură.

Lucrările de instalaţii vor continua.

Trenear

Milord,

Cu atâtea îmbunătăţiri care trebuie neapărat aduse proprietăţii dumneavoastră, incluzând şi reparaţii la casele

muncitorilor, clădirilor fermelor, sistemului de canalizare şi altor instalaţii, se cuvine a vă întreba, dacă pentru confortul personal al trupului domniei voastre, chiar merită toate aceste inconveniente.

Lady Trenear

Doamnă,
Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră.
Da.
Trenear

— Of, cât îl dispreţuiesc, strigă exasperată Kathleen, trântind scrisoarea pe masa din bibliotecă. Helen şi gemenele, care studiau cărţi despre etichetă, ridicară privirile mirate. Pe Trenear, le explică ea. I-am scris de haosul pe care l-a instalat aici, cu muncitori care strică totul, ciocănesc pe scări şi taie lemne toată ziua, doar pentru confortul lui personal.

— Pe mine nu mă deranjează zgomotul, spuse Cassandra. Parcă este iar viaţă în casă.

— De-abia aştept să aducă toaletele alea speciale, mărturisi Pandora.

— Nu-mi spuneţi că loialitatea voastră a fost cumpărată cu preţul unei toalete? le dojeni Kathleen.

— Nu e doar una, o corectă Pandora, ci este câte una pe fiecare etaj, inclusiv pentru servitori.

— Poate am suporta mai uşor deranjul, veni replica Hellenei, dacă ne-am gândi cât de frumos va arăta totul când vor termina.

Se auzi un potop de bubuituri de sus, iar Kathleen spuse prompt:

— Asta se numeşte deranj? Mi se pare că vor dărâma casa.

— Dar instalează tubulatura pentru boilere, explică Pandora, răsfoind o carte. Aşa vom avea apă caldă la discreţie. Apoi se lansă într-o tiradă inginerească şi îşi uimi auditoriul.

— De unde ştii atâtea? o întrebă suspicioasă Kathleen.

— Mi-a explicat meşterul instalator.

— Dragă, începu Helen, nu se cuvine să discuţi cu un bărbat care nu ţi-a fost prezentat. Mai ales că este muncitor în casa noastră.

— Helen, dar e bătrân. Arată ca Moş Crăciun.

— Vârsta nu are nicio legătură, i-o tăie Kathleen. Pandora, ai promis că respecţi regulile.

Kathleen se uită la ea îngrijorată. După două săptămâni de eforturi de a o cizela, Pandora nu progresase prea mult, în comparaţie cu Cassandra, care învăţase mai multe.

Acum era evident că dintre cele două, Pandora era cea mai indisciplinată.

Doamna Church anunţă servirea ceaiului în salonul de sus.

— Ura! exclamă Pandora dezinhibată. Mi-e aşa o foame că aş mânca şi o roată de căruţă! Cu aceste cuvinte o zbughi în sus pe scări.

Cassandra îşi urmă sora, vădit stânjenită, văzând reacţia lui Kathleen.

Cum obişnuia mereu, Helen începu să adune cărţile împrăştiate peste tot, revistele şi scaunele lăsate în dezordine.

— Pandora a fost mereu aşa de… începu Kathleen, dar nu găsi termenul cel mai elegant şi se opri.

— Da, răspunse Helen. De aceea niciuna dintre guvernante nu a rezistat mult.

— Cum să o pregătesc eu pentru sezonul de baluri, când nu reuşesc să o ţin pe scaun mai mult de cinci minute?

— Nu cred că vei putea.

— Cassandra progresează evident, dar Pandora nu va fi pregătită odată cu ea.

— Cassandra nu ar merge la nicio serată sau bal fără Pandora alături.

— Tu ai vrea să participi la viaţa socială, chiar dacă suntem în doliu?

— Aş dori să mă mărit într-o zi, spuse Helen cu calm.

— Ce fel de soţ ţi-ai dori? Frumos şi înalt? Fermecător? o cercetă Kathleen.

— Nu trebuie să fie înalt sau frumos, ci cumsecade. Aş fi fericită dacă ar iubi cărţile şi muzica… desigur şi copiii.

— Promit că-ţi vom găsi un astfel de soţ, o asigură Kathleen. Meriţi să-l ai, Helen dragă.

*

— De ce nu ai venit să iei masa la club? întrebă West când se văzu cu Devon în salonul apartamentului lui. Mobilierul fusese deja ambalat, iar terasa modernă fusese închiriată unui diplomat, care îşi ţinea acolo amanta. Au avut friptură de vită şi piure de napi. Altă dată nu lipseai. Dar de ce stai pe birou? Ce ai făcut cu scaunele? îl întrebă West revoltat.

Devon se uita prin corespondenţă, dar răspunse cu un aer iritat:

— Ţi-am spus că mă mut în Mayfair.

— Nu mi-am dat seama că o vei face atât de curând.

Ravenel House era o reşedinţă cu douăsprezece dormitoare, construită din piatră şi cărămidă, cu o scară centrală. Era în stil iacobin şi semăna foarte mult cu Eversby Priory. Ravenel House era totuşi mult mai bine întreţinută, mobilierul era în stare perfectă, iar ambianţa interioară, cu covoare groase şi pereţi lambrisaţi trăda un aer masculin distins.

Deşi Ravenel House era prea mare pentru o singură persoană, Devon nu a avut încotro şi locuia acolo, îl invitase şi pe West, dar el refuzase categoric, preferând un apartament micuţ, unde să nu-l deranjeze nimeni.

— Arăţi cam şifonat, comentă West. Ştiu cum să te înveselesc. Diseară cu şi băieţii mergem la Music Hall să vedem un trio de femei contorsioniste, denumite „minunile fără oase”. Sunt îmbrăcate sumar şi…

— Mulţumesc, dar nu pot.

— Minunile fără oase, repetă West ca şi când Devon nu l-ar fi auzit bine.

Cu ceva vreme în urmă oferta i s-ar fi părut tentantă, dar cu atâtea pe capul său, Devon nu mai era interesat de fetele flexibile. El şi West, împreună cu prietenii lor văzuseră astfel de spectacole de nenumărate ori în trecut, aşa că nu mai reprezentau o noutate pentru el.

— Du-te şi distrează-te, îl sfătui el, iar mai târziu să-mi povesteşti şi mie.

— Nu e totuna dacă nu vezi spectacolul, comentă West. Oricum, de la cine e scrisoarea?

— De la Kathleen.

— Ai veşti de la moşie?

Devon surâse ironic.

— Nu se mai termină. Şi toate proaste. Îi dădu scrisoarea lui West, iar acesta o citi repede.

Milord,

Astăzi am fost vizitaţi de domnul Totthill, a cărui sănătate pare şubrezită. Părerea mea este că omul e prea copleşit de sarcinile pe care le presupune funcţia lui de agent imobiliar al domniei tale şi că nu mai face faţă tuturor responsabilităţilor, pentru a-ţi fi pe plac.

Problema pe care a supus-o atenţiei mele priveşte cinci arendaşi pe care-i ai, cărora acum trei ani li s-a promis îmbunătăţirea sistemului de canalizare. Pământul pe care au ei casa este clisos şi foarte dur, aproape imposibil de arat. Spre disperarea mea, tocmai am fost informată că răposatul conte a împrumutat bani de la o companie privată de îmbunătăţiri funciare, care să se ocupe de această activitate, lucru care nu s-a realizat niciodată. Drept rezultat, am primit de la curtea datoriilor un ordin, prin care fie achităm imediat împrumutul, fie trebuie să instalăm la ferma arendaşului sistemul de canalizare.

Te rog să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva. Cunosc familiile pentru care trebuie făcută lucrarea şi pot să discut cu oamenii în numele tău.

Lady Trenear

Devon era deja copleşit de munca fără răgaz pentru

rezolvarea problemelor de la Eversby Priory şi, cu toate că se ocupa de domeniu mai bine de o lună, rezultatele nu se vedeau. Era nevoie poate să studieze câţiva ani buni, pentru a înţelege chestiuni legate de agricultură, îmbunătăţiri funciare, prelucrarea laptelui, creşterea animalelor, împădurire, precum şi contabilitate, investiţii şi legislaţie rurală, ca să meargă treaba bine. Deocamdată nu trebuia să se piardă în detalii, ci să găsească modalităţi de a vedea *cum* poate rezolva toate problemele identificate. Trebuia să angajeze oameni pricepuţi, de încredere şi va începe prin a-l înlocui pe Totthill, care era evident depăşit şi prea încăpăţânat în metodele sale tradiţionaliste.

Până dimineaţa Devon simţi cum îl cuprinde disperarea pentru greşeala de a fi acceptat moştenirea, dar scrisoarea de la Kathleen îi aduse şi motivul pentru a se decide.

Merita să facă orice, doar pentru ca ea să fie a lui.

Orice.

Nu-şi putea explica obsesia pentru ea, dar părea că mocnise dintotdeauna în el, în fibra lui, aşteptând să fie descoperită.

— Ce ai de gând să faci? îl auzi pe West întrebându-l.

— O să-l întreb pe Totthill ce ştie de împrumut, apoi, cum nu aştept un răspuns potrivit, va trebui să scotocesc prin registre, să aflu ce s-a întâmplat.

— Nu te invidiez, zise Weston sincer. Dar nici nu te înţeleg. Vinde nenorocita aia de proprietate, Devon. Nu le datorezi nimic acelor oameni. Eversby Priory nu e moştenirea ta din naştere.

— Atunci cum naiba m-am pricopsit cu ea? întrebă Devon enervat.

— Printr-un afurisit de accident!

— Nu contează, oricum e a mea. Acum pleacă, până nu-ţi dau în cap cu vreun registru.

West refuză să plece, ba chiar insistă:

— De ce se întâmplă toate astea? Ce te-a schimbat?

Devon era exasperat; nu dormise de săptămâni, mâncase un mic dejun ars şi discuţia cu fratele lui nu ducea

nicăieri.

— Te-ai gândit vreodată că vom trece prin viaţă complet neschimbaţi? Că ne vom ocupa doar de plăcerile noastre egoiste şi de distracţii vulgare?

— Eu m-am bazat pe asta!

— Ei bine, neaşteptatul s-a întâmplat. Nu te chinui. Nu ţi-am cerut să faci nimic.

Enervat totuşi, West se apropie de birou şi se aşează lângă Devon. În ochi i se citea dispreţul.

— Poate ar trebui să-mi ceri, idiot nepăsător ce eşti.

Devon îşi privi fratele îndeaproape. Pe chip începuse să se vadă trecerea timpului, iar băutura ajutase foarte mult procesul de degradare al pielii. Nu mai era acelaşi West vesel şi nonşalant pe care-l ştia.

Devon nici nu se gândise că, în goana lui de a salva domeniul, pe arendaşi şi pe surorile lui Theo, scăpase din vedere faptul că propriul său frate putea contribui cu economiile sale. West fusese mereu isteţ şi se descurcase singur. Cei doi fraţi se asemănau foarte mult şi la egoism şi la cheltuieli. După moartea tatălui lor, mama îi plasase la un internat, în vreme ce ea străbătea continentul în lung şi-n lat. Plonja din aventură în aventură, acumulând multă suferinţă, care în cele din urmă îi aduse chiar sfârşitul. Devon nu ştia nici acum de ce murise mama sa, de vreo boală sau se sinucisese, dar nici nu era interesat să ştie.

Devon şi West fuseseră purtaţi pe la diferite rubedenii, sau şcoli cu internat, dar au insistat să rămână împreună, oricât de mult ar fi încercat străinii să-i despartă. De-abia acum realiză Devon că trebuia să-şi includă fratele în viaţa lui cea nouă – chiar dacă acesta nu voia să fie inclus. Legătura strânsă care-i unea nu permitea unuia să o ia într-o direcţie fără să-l tragă şi pe celălalt după el.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el calm. Sincer.

— Ce vrei să fac? îl întrebă West.

— Să mergi la Eversby Priory.

— Ai încredere în mine în preajma verişoarelor?

— Nu am de ales. În plus, nu te-ai arătat prea interesat de niciuna dintre ele cât am stat acolo.

— Nu e o distracţie să seduci fete inocente. E prea uşor. West îşi încrucişă braţele la piept. De ce mă trimiţi la Eversby?

— Vreau să te ocupi de problema canalizării la nişte arendaşi. Vreau să afli dacă li s-a promis ceva şi ce trebuie făcut...

— Categoric nu.

— De ce?

— Fiindcă asta înseamnă să vizitez ferme, să discut despre vreme şi şeptel. Ştii că nu mă interesează animalele, decât dacă sunt servite cu sos şi cu cartofi alături.

— Mergi în Hampshire, îl întrerupse Devon. Întâlneşte-te cu fermierii, ascultă-le problemele şi dă dovadă de puţină empatie. Pe urmă vreau să-mi faci o listă cu recomandări de îmbunătăţiri ale domeniului.

West mormăi ceva dezgustat, apoi se ridică şi zise:

— Singura mea recomandare pentru domeniul tău este să scapi de el.

Capitolul opt

Doamnă,

Mulţumesc sincer pentru oferta de a te ocupa de canalizarea caselor arendaşilor. Totuşi, fiindcă deja eşti prea copleşită de multe solicitări, l-am trimis pe fratele meu Weston, ca să se ocupe de problemă. Va ajunge la Eversby Priory miercuri şi va rămâne două săptămâni. L-am instruit cum să se comporte ca un gentleman. Dacă vă va provoca vreun necaz, trimiteţi-mi o telegramă şi voi rezolva problema degrabă.

Fratele meu va sosi în gara Alton sâmbătă la prânz. Sper că vei trimite pe cineva să-l ia, fiindcă precis nu-l va vrea nimeni.

Trenear

P.S. Chiar ai vopsit şalul în negru?

Milord,

Comparativ cu tumultul activităţilor de construcţie şi instalaţii, care provoacă un dezastru sonor ce ar întrece o orchestră de tobe, prezenţa fratelui tău va trece neobservată.

Lady Trenear

P.S. De ce mi-ai trimis un şal de o culoare atât de evident nepotrivită pentru doliu?

Drept răspuns la scrisoarea lui Kathleen, în dimineaţa sosirii lui West a fost adusă o telegramă de la oficiul poştal local.

Doamnă,
Nu veţi rămâne îndoliată o veşnicie.
Trenear

Zâmbind pentru sine, Kathleen puse telegrama de-o parte. Ar fi dorit ca Devon să vină în Hampshire şi nu fratele lui. Alungă acest gând ridicol. Doar o enervase în atâtea momente. Lucrările de construcţie, de instalaţii, o chinuiau mai ales sonor. Recunoştea totuşi că era bine că scosese draperiile negre, bucurându-se cu toţii de camerele luminoase şi ferestrele neobturate.

Nu, nu voia să-l vadă pe Devon absolut deloc. Era prea ocupată, ca să aibă timp de el, dar ochii aceia albastru-închis îi aminteau de… apoi braţele acelea care au strâns-o la pieptul solid, şoaptele lui la urechea ei… precum şi asprimea obrazului lui nebărbierit periindu-i uşor faţa…

Oare ce motiv avea Devon să-şi fi trimis fratele? Ştia că West era un beţivan indiferent şi aflase asta chiar de la fratele lui, dar nu era problema ei.

*

West sosi după amiaza, însoţit de un amalgam ciudat de bagaje, inclusiv un cufăr masiv cu care doi servitori s-au

luptat să-l ducă sus, pe scări. Spre disperarea lui Kathleen, toate cele trei surori Ravenel se înghesuiră să-l primească, de parcă era un erou întors de la război.

West adusese fiecăreia câte un cadou, iar acestea le primiră cu multă bucurie.

— Ce înseamnă acest „W”? întrebă Helen, citind această literă pe toată hârtia cu care erau ambalate cadourile.

— Este ambalajul magazinului lui Winterborne, le explică West, de unde le-am cumpărat ieri după amiază. Nu puteam veni cu mâna goală la dragile mele verişoare, nu-i aşa?

Kathleen era dezamăgită că nu va vedea niciodată vreun semn că gemenele vor deveni doamne. Erau atât de încântate, săreau şi ţopăiau băieţeşte, ţipând extaziate la tot ce le cădea în mână.

— Gata, fetelor, le calmă Kathleen. Nu mai săriţi ca nişte iepuri nebuni.

Pandora desfăcuse deja un pachet şi când văzu că era vorba de mănuşi, nu mai putu să se abţină.

— Mănuşile colorate sunt foarte la modă anul acesta la Londra, comentă West. Aveţi fiecare câte o pereche.

Kathleen ofta enervată de efuziunile nestăpânite.

— Dragile mele, ce-ar fi, zise ea, să mergeţi în camera de oaspeţi şi să desfaceţi acolo cadourile?

Fetele s-au conformat. Au mai găsit evantaie brodate cu auriu, câteva cărţi de poezii şi sticle cu apă de flori. Deşi în afara cărţilor, Kathleen considera toate celelalte cadouri nepotrivite, ea aprecie gestul. Ştia că Theo nu s-ar fi gândit să le aducă surorilor vreun cadou. Şi, cu toate că locuiau foarte aproape de Londra, fetele nu fuseseră niciodată la magazinul Winterborne. Nici Kathleen nu fusese, fiindcă lady Berwick detesta să dea din coate prin magazine pline cu oameni din toate categoriile sociale.

Kathleen îl studie atentă pe West şi descoperi multe asemănări cu fratele său mai mare. Cu toate acestea, trăsăturile frumoase ale lui Devon erau pălite la West, el fiind îmbrăcat foarte elegant, evident, în ton cu tendinţele

modei, însă viciul băuturii – chiar şi în acest moment mirosea greu a băutură – îi asprise liniile fine, lăsându-i un aspect de dur şi necioplit.

— Poţi să nu mă mai priveşti cu atâta antipatie, îi şopti el, remarcându-i privirea dezaprobatoare. Fetele ar fi necăjite să observe cât de mult mă dispreţuieşti.

— Nu sunt de acord cu tine, răspunse ea, în timp ce amândoi coborau pe scara grandioasă. Nu e acelaşi lucru cu antipatia.

— Lady Trenear, *eu* nu sunt de acord cu mine, zise el rânjind. Aşa că avem ceva în comun.

— Domnule Ravenel, dacă vrei să…

— Nu putem să ne spunem verişori?

— Nu, domnule Ravenel, dacă vei rămâne aici două săptămâni, te vei comporta ca un gentleman, altfel zbori în gara Alton şi te voi urca forţat în primul tren care opreşte.

West se uită la ea neştiind dacă glumeşte sau nu.

— Fetele astea sunt cele mai importante persoane din viaţa mea şi nu voi permite să li se facă vreun rău.

Din fericire, fetele au menţinut conversaţia mai veselă la cină. Helen părea că nu observă tensiunea dintre Kathleen şi West, după ce West a solicitat să se mai desfunde o sticlă cu vin, spre disperarea lui Kathleen. Când s-a terminat masa, fetele au fost trimise în camerele lor, iar West a rămas singur, chinuindu-se cu o sticlă cu vin de Porto.

Dimineaţa Kathleen se trezi devreme şi merse direct la grajduri, ca să-şi continue exerciţiile cu Asad, ajutată îndeaproape de domnul Bloom.

Kathleen aprecia enorm sfaturile lui Bloom. Părerea lui era că lipsa exerciţiului fizic la un cal, mai ales la un pursânge arab, nu era modalitatea potrivită de a-l ajuta să-şi învingă teama.

— Dacă-l ţii legat ca pe o muscă într-o pânză de păianjen i se va frânge spiritul. Îşi va lua puterea de la dumneavoastră, milady. Va avea încredere că îl îngrijiţi şi ştiţi ce-i mai bine pentru el.

La ideea lui Bloom, Kathleen îl legă cu funia lungă de

antrenament şi începu să-l îndemne să facă un pas înainte, apoi unul înapoi, în mod repetat.

— Din nou, zise Bloom aprobator. Acum din nou.

Asad părea nedumerit, dar se lăsa condus cu un pas în faţă şi unul în spate, de parcă ar fi învăţat să danseze.

După ce mai făcu şi alte exerciţii menite să-i întărească animalului încrederea în stăpâna sa, cei doi îl văzură pe Freddie, un puşti de zece ani, venind spre ei în fugă.

— Domnule Bloom, strigă băiatul, am fost trimis să vă anunţ că domnul Ravenel vrea să călărească.

— Da, şi le-am zis băieţilor să pună şaua pe Royal.

— E o problemă, domnule, zise Freddie îngrijorat. Domnul Ravenel e destul de beat şi nu poate călări, dar a ordonat să i se aducă un cal. Domnul Carlow e acolo şi îl aşteaptă să meargă împreună la un arendaş.

Kathleen simţi o furie nestăvilită, când auzi de încă un Ravenel beat care voia să urce pe cal. Parcurse repede dealul până la padocuri şi ajunsă acolo îl găsi pe West gesticulând agitat în faţa lui John, băiatul de la grajduri. Carlow era cu spatele; el era agent de teren, angajat de familia lui Theo de mai bine de zece ani. Trebuia să-l însoţească pe West la fermierul de pe moşie. Kathleen se lămuri de la prima privire. West era congestionat la faţă şi drăcuia, de-abia ţinându-şi echilibrul.

— Eu sunt cel care-şi judecă abilităţile, protesta West dând din mâini. Am călărit şi într-o stare mai rea decât asta, şi al naibii să fiu dacă…

— Bună dimineaţa, domnilor, îi întrerupse Kathleen, inima bubuindu-i în piept. Pe negândite imaginea lui Theo îi apăru în faţa ochilor… felul în care o privise, ochii lui scrutători în ultimele secunde ale vieţii lui. Aburii grei ai alcoolului îi reveniră şi acum în nări, amestecaţi cu aburii reali, astfel că simţi cum i se face greaţă.

— Lady Trenear, exclamă uşurat agentul de teren. Poate reuşiţi să-i băgaţi minţile în cap acestui domn inconştient.

— Evident, zise ea şi-l luă de braţ pe West, trăgându-l

cu sine. Vino cu mine, domnule Ravenel, zise ea strângându-i tare braţul.

— Milady, zise agentul. Mă referеam la îngrijitor, nu la…

— John nu este inconştient, spuse Kathleen. Cât despre dumneata, Carlow… poţi să te întorci la celelalte treburi. Domnul Ravenel va avea alt program restul zilei.

— Prea bine, milady.

— Ce naiba se întâmplă, întrebă West furios. M-am îmbrăcat şi am venit la grajduri de cum s-a crăpat de ziuă…

— S-a crăpat de ziuă acum patru ore.

Când ajunseră într-un loc mai izolat din spatele grajdurilor, West îşi smuci braţul din strânsoarea lui Kathleen.

— Care e problema?

— Duhneşti a băutură.

— Mereu îmi încep ziua cu cafea şi coniac.

— Cum crezi că poţi călări, când nu eşti în stare să te ţii pe picioare?

— În acelaşi mod în care călăresc de obicei – adică prost. Mi se pare deplasată grija ta pentru mine.

— Grija nu e pentru *tine,* ci pentru calul pe care voiai să-l încaleci, apoi pentru arendaşii unde voiai să mergi. Şi aşa au destule greutăţi şi probleme, nu mai au nevoie şi de compania unui beţivan nebun.

— Gata, eu plec, zise înfuriat West.

— Să nu îndrăzneşti să faci un pas. Cum Kathleen încă avea în mână biciuşca folosită când l-a antrenat pe Asad, acum îi venea foarte la îndemână. Ori vrei să te biciuiesc.

West privi ameninţarea cu atâta înverşunare, încât îi smulse biciuşca din mână şi i-o aruncă pe jos, ocazie cu care îşi pierdu şi echilibrul, spre ruşinea lui.

— Haide, fă-ţi numărul, zise el furios. Kathleen îşi încrucişă braţele la piept.

— De ce te-ai deranjat să vii în Hampshire?

— Ca să-l ajut pe fratele meu.

— Nu ajuţi pe nimeni, strigă ea cu dezgust. Înţelegi măcar *ceva* din povara responsabilităţii pe care şi-a

asumat-o lordul Trenear? Dacă eşuează, moşia va fi vândută şi ce crezi că vor păţi oamenii de pe moşie? Două sute de familii în derivă, fără mijloace de a se întreţine. Cincizeci de servitori care au slujit toată viaţa la familia Ravenel. Toţi de pe pământurile astea se zbat să supravieţuiască şi toţi depindem de fratele tău, care încearcă să rezolve probleme la care nu a avut nicio contribuţie. Iar tu, în loc să-l ajuţi, ai ales să-ţi bei minţile ca un bou şi să te afişezi bălăbănindu-te pe picioare ca un cretin egoist! Kathleen nu mai putea continua, fiindcă i se tăiase răsuflarea, dar duse ameninţarea până la capăt. Pleacă înapoi la Londra. Nu eşti de niciun folos aici. Dă vina pe mine dacă vrei. Spune-i lordului Trenear că am fost prea ticăloasă să te suport. Nu va avea probleme să accepte asta.

Se răsuci pe călcâie şi plecă, aruncându-i replica finală peste umăr:

— Poate într-o zi vei găsi pe cineva care să te salveze de abuzurile şi viciile tale. Personal, nu cred că meriţi efortul.

Capitolul nouă

Spre surprinderea lui Kathleen, West nu a plecat. S-a retras în camera lui, spre liniştea ei, promiţând că nu va urca beat pe un cal, dovedindu-se mai inteligent decât soţul ei. West rămase în camera lui, probabil dormind, ori continuând să se consoleze în aburii tăriei alcoolului. Nu coborî nici la cină şi ceru să i se aducă o tavă cu mâncare.

Kathleen le explică fetelor curioase motivele absenţei iubitului văr, anunţându-i posibila plecare la Londra dimineaţa.

A doua zi, când Kathleen coborî la micul dejun, îl găsi pe West, spre surprinderea ei, stând la o masă rotundă, privind supărat într-o cană cu ceai. Arăta ca o fantomă, cu ochii adânciţi în orbite şi palid la faţă.

— Bună dimineaţa, zise Kathleen. Te simţi rău?

— Doar dacă vrei să consideri că a fi treaz este o boală, spuse el morocănos.

Kathleen se servi cu ceai, apoi pregăti un sandviş sănătos pe care i-l aduse lui West pe o farfurie.

— Mănâncă asta, îl îndemnă ea. Lordul Berwick spunea mereu că un sandviş cu bacon e cel mai bun leac pentru mahmureală.

West privi în silă mâncarea, dar ciuguli puţin, iar Kathleen îşi pregăti şi ei ceva de mâncare. Se aşeză lângă el şi-l întrebă calm:

— Chem să pregătească trăsura, ca să poţi prinde al doilea tren de dimineaţă?

— Mă tem că nu vei avea norocul ăsta, zise West sorbindu-şi ceaiul. Nu pot merge la Londra. Trebuie să rămân în Hampshire până îi voi întâlni pe toţi arendaşii cu care intenţionam să mă văd.

— Domnule Ravenel…

— *Trebuie* să merg. Fratele meu nu mi-a cerut niciodată nimic. Acesta este motivul pentru care o să fac asta, chiar dacă ar fi să mor.

Kathleen îl privi surprinsă.

— Foarte bine. Să-l chemăm pe domnul Carlow să te însoţească?

— Speram să vii tu cu mine. Măcar astăzi, adăugă el văzându-i reticenţa.

— Dar Carlow îi cunoaşte mult mai bine pe arendaşi, iar situaţiile lor…

— Prezenţa lui ar putea să-i inhibe. Vreau ca ei să-mi vorbească sincer. Nu că aş aştepta de la ei discursuri; ştiu cum mă privesc. Se uită la mine ca la un păun de oraş care nu are habar de viaţa la o fermă.

— Nu cred că te vor judeca aspru, atâta timp cât vor înţelege că nici tu nu-i judeci. Fii tu sincer şi nu vei avea probleme.

— Nu am talent la sinceritate, murmură West.

— Nu e un talent, zise Kathleen. Este dispoziţia de a vorbi din inimă şi nu de a fi evaziv sau ironic.

— Te rog, insistă West. Deja simt că-mi vine să vomit. Cu aceste cuvinte se apucă să mănânce restul sandvişului.

Pe Kathleen o surprinse că arendaşii nu l-au tratat pe West nici cu dispreţ, nici cu obrăznicie, ba chiar prima întâlnire a fost extrem de cordială. Ajunşi la ferma unui arendaş, West se implică în activităţi agricole despre care nu avea habar, dar se vedea pe faţa lui că are intenţii bune, putere de muncă şi dorinţă de a-i ajuta pe bieţii oameni care, din lipsa fondurilor, se descurcau cum puteau, cu mâinile goale.

Kathleen rămase uimită de politeţea cu care West vorbea cu oamenii, transformat ca prin minune din putoarea beţivă de ieri, într-un bărbat atent şi cooperant. Mai, mai ai fi zis că de fapt îl interesau domeniul şi arendaşii acestuia.

— V-aţi gândit la prelucrarea laptelui, domnule Strickland? îl întrebă el pe omul care se ocupa cu cultivarea cerealelor.

— Nu, domnule. Profit mai mare avem tot cu grânele, decât cu carnea sau laptele.

— Probabil ai dreptate, conchise West, dar mulţi oameni se mută acum la oraş şi e o cerere mare de lapte şi carne.

— Nu vrem să ne ocupăm cu prelucrarea laptelui, zise Strickland, de data aceasta mai puţin cooperant. Cel puţin eu nu vreau.

— Domnul se teme că nu-i vei plăti lucrarea de canalizare, spuse Kathleen mai încet.

— Nu, îi spuse West fermierului. Veţi avea îmbunătăţirile care v-au fost promise. De fapt lordul Trenear nu are încotro; este obligaţia lui legală.

— Scuze, domnule, dar după atâtea promisiuni încălcate, nu mai poţi avea încredere în nimeni, zise omul cu obidă.

— Aveţi cuvântul meu, spuse West după câteva secunde de gândire. Apoi întinse mâna, ca să nu mai fie loc de vreun refuz.

Kathleen îl privea înmărmurită. Doar prietenii îşi

strâng mâna, sau gentlemanii de acelaşi rang. După o scurtă ezitare, omul îi strânse mâna, după care cei doi se îmbrăţişară cordial.

— Ai procedat cum nu se putea mai bine, îi zise Kathleen lui West la plecare. Era impresionată de modul în care el se descurcase şi cum abordase toate îngrijorările lui Strickland. A fost o mişcare înţeleaptă că l-ai ajutat cu paiele acelea.

— Nu am încercat să par înţelept, voiam să obţin informaţii.

— Şi ai obţinut.

— Mă aşteptam ca problema canalizării să fie mai uşor de rezolvat. Sapi nişte şanţuri, plasezi ţevile de lut şi apoi acoperi la loc cu pământ.

— Nu mi se pare prea complicat.

— Este, dar într-un fel la care nu m-am gândit. Canalizarea este doar o parte minoră, care presupune totuşi cheltuieli mari.

— Atunci la ce te referi?

— Nu ştiu dacă vrea cineva ca Eversby Priory să mai fie profitabil, sau să se autosusţină. Se uită la Kathleen şi tot el spuse: nu vreau să mă acuzi că fac manevre pentru vinderea moşiei.

— Dar nu te acuz. Ferma Strickland este în aceeaşi stare ca şi celelalte ferme.

— Eu zic că Strickland nu înţelege mersul lucrurilor. Lumea s-a schimbat şi el a rămas în urmă, dar nu poate vedea asta.

— Crezi că ar trebui să se ocupe de creşterea animalelor?

— Ar fi mai uşor şi mai profitabil, decât să cultivi un pământ lutos.

— Poate ai dreptate, zise ea reflectând. Ştii, prin zona asta creşterea animalelor e privită mai rău decât lucratul pământului.

West observă cum calul lui alunecă pe potecă.

— Dă puţin drumul frâului, îl sfătui Kathleen. Lasă-l să-şi aleagă el drumul.

West făcu exact cum i se spuse.

— Încă un sfat ar fi binevenit? zise ea cu timiditate.

— Dă-i drumul.

— Nu sta cocoşat în şa. Nu te poţi arcui după mişcarea calului şi o să te doară spatele mai târziu. Dacă stai drept şi te relaxezi… da, exact aşa… acum eşti exact pe centru.

— Mulţumesc.

Kathleen era încântată că părea disponibil să primească sfaturi, mai ales de la o femeie.

— Nu călăreşti rău deloc. Cu puţin exerciţiu, ai fi chiar foarte bun. Nu prea ai ocazia să călăreşti la oraş, nu? zise ea.

— Nu, merg pe jos sau iau trăsura.

— Dar fratele tău… zise Kathleen, gândindu-se la Devon, care era un bun călăreţ.

— El călăreşte în fiecare dimineaţă. Are un armăsar cenuşiu bălţat, rău ca un demon, dacă trece o zi fără exerciţii. Asta au ei doi în comun, completă West.

— De aceea este el într-o formă foarte bună.

— Da, nu se opreşte din călărit. Şi mai face parte dintr-un club de pugilism, unde se bat de le sună apa în cap. Fratele meu tot speră că într-o zi va fi atacat de nişte nenorociţi, dar până acum nu a avut noroc.

— Dar de ce face eforturile astea? întrebă Kathleen.

— Ca să-şi ţină firea sub control.

— Şi tu ai o fire ca a lui?

— Fără îndoială, doar că eu prefer să-mi înec demonii în băutură, până mă ia somnul.

La fel făcea şi Theo, îşi aminti Kathleen.

— Îmi placi mai mult când eşti treaz, îi spuse ea.

— A trecut doar jumătatea zilei, zise West vesel. Mai aşteaptă puţin şi te vei răzgândi.

Dar nu a fost aşa. În următoarele două săptămâni West a continuat să se menţină treaz, limitându-şi consumul de vin la două pahare pe zi, numai la cină. Zilnic vizita casele arendaşilor, ori citea despre agricultură şi scria rapoarte pentru Devon.

Într-o seară, la cină, le povesti fetelor că, pe măsură ce vizita mai multe case, îşi contura o părere mai clară despre măsurile ce trebuiau luate.

— Treaba lui Devon va fi să găsească fonduri şi încă suficiente. Azi dimineaţă mi-am dat seama, îi spuse el lui Kathleen, că va trebui să mai rămân aici vreo două săptămâni, chiar o lună. Mai am multe de aflat.

— Atunci mai rămâi, încuviinţă Kathleen.

— Nu eşti împotrivă? zise el surprins.

— Nu, dacă asta îi ajută pe arendaşi.

— Ce-ar fi să rămân şi de Crăciun?

— Desigur, zise ea fără ezitare. Dar nu-ţi va lipsi oraşul?

— Nu cred. Deşi îmi lipsesc… anumite lucruri, aici sunt multe de făcut, iar fratele meu are nevoie de sfaturi pertinente.

Capitolul zece

— *Vere West,* strigă Kathleen o lună mai târziu, urmându-l pe scară. Nu mai fugi. Am ceva să-ţi spun.

— Nu, dacă mă urmăreşti ca Atila Hunul, zise el păstrându-şi ritmul grăbit.

— Spune-mi de ce ai făcut asta. Kathleen îl ajunse din urmă şi-i blocă trecerea. Explică-mi, te rog ce motive *iraţionale* ai avut ca să aduci un porc în casă?

— Nu m-am gândit prea mult. Eram la ferma lui John Potter şi el se pregătea să-l taie fiindcă era prea mic.

— Dar e o practică obişnuită, din câte ştiu.

— Creatura m-a privit, protestă West. Parcă zâmbea.

— *Toţi* porcii par că zâmbesc. Au gura curbată spre urechi.

— Nu m-am putut abţine; a trebuit să-l aduc acasă. Kathleen păru exasperată. Deja gemenele îl hrăniseră cu

lapte de vacă dintr-un biberon, îi dăduseră ou crud, iar Helen căptuşise un coş cu o cârpă moale, ca să-i facă un culcuş. Nu mai avea cum să scape de el.

— Şi ce intenţionezi să faci cu porcul după ce va creşte? întrebă ea.

— Să-l mâncăm? zise el, după ce reflectă puţin.

Kathleen pufni exasperată.

— Deja fetele l-au botezat Hamlet. Crezi că vom putea mânca un animal de casă, domnule Ravenel?

— Eu da, dacă ar fi sub formă de bacon, comentă West studiindu-i reacţia. Când va mai creşte, voi trimite porcul înapoi la fermă, se oferi el.

— Nu poţi…

El ridică mâna, oprind-o.

— Mă vei boscorodi mai târziu; acum nu am timp. Plec la gara Alton şi nu vreau să pierd trenul de după amiază.

— Tren? Unde pleci?

— Ţi-am zis ieri. Ştiam că nu asculţi. Ieri îţi spuneam, reluă West, că merg în vizită la cineva din Wiltshire, care experimentează metode moderne de creştere a animalelor.

— Cât timp vei lipsi?

— Trei zile, zise el încântat. Veţi avea puţin timp să-mi duceţi dorul.

— Eu nu ţi-aş duce dorul, oricât de mult ai lipsi. Măcar nu uita să mănânci acolo unde vei sta. Dacă o să tot sari peste cină, vei arăta ca o sperietoare de ciori. Kathleen se uită la hainele lui, gândindu-se că va trebui să le dea la strâmtat.

Mişcarea constantă, călăritul de la o fermă la alta, traseele pe câmp, şi ajutorul acordat vreunui arendaş îl schimbaseră foarte mult pe West. Slăbise atât de mult, încât hainele stăteau pe el ca pe gard. Deja avea o culoare sănătoasă în obraji, ochii şi faţa i se dezumflaseră şi arătau mai bine, aerul de provincie îl întinerise cu câţiva ani, iar vitalitatea de pe chipul lui luase locul indolenţei somnoroase.

West se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Cu bine, Atila, zise el drăgăstos. Încearcă să nu-i

baţi pe toţi în lipsa mea.

După plecarea lui West, Sims, majordomul, o chemă pentru o problemă legată de o familie de arendaşi.

— Domnul şi doamna Wooten vor să discute cu domnul Ravenel, spuse Sims.

— Pofteşte-i în salon, zise Kathleen. Voi vorbi eu cu ei.

Tinerii căsătoriţi erau foarte necăjiţi, fiindcă nişte reprezentanţi ai firmei de căi ferate, le-au spus că foarte curând ferma lor avea să fie vândută, iar pe locul acela urma să se întindă noua linie ferată.

Kathleen se întreba oare cine ar fi trebuit să ştie despre contractul bieţilor oameni, al cărui termen avea să expire cât de curând. Omul mai spunea că nimeni nu voia să i-l mai prelungească acum. Se îndoia că Devon ar fi pus la cale tranzacţia, lăsându-i pe oameni fără casă, mai ales că doamna Wooten era însărcinată.

— Voi afla eu totul, îi linişti Kathleen. Domnul Ravenel este întru totul de partea arendaşilor şi are influenţă la lordul Trenear.

După plecarea soţilor Wooten, Kathleen se duse la birou şi se grăbi să scrie o telegramă pentru Devon, informându-l despre situaţie, cerând să afle ce se petrece.

Trimise imediat mesajul, spre a fi telegrafiat la oficiul poştal local.

Doamna Church intră în birou şi o anunţă pe Kathleen că instalatorul şi dulgherul terminaseră de amenajat baia din dormitorul matrimonial, iar acum aveau de lucru în dormitorul ei, pentru a transforma o cămăruţă alăturată în sală de baie.

— Asta e foarte bine, dar în dormitorul meu sunt acum bărbaţi? Nu sunt de acord.

— Deja au scos câteva scânduri din podea şi mai au puţin de lucru, explică femeia. Va mai dura vreo câteva zile, milady.

— Şi eu unde să dorm, să mă îmbrac, în timp ce dormitorul meu este întors pe dos?

— Oamenii spun că în cel mult o săptămână baia va fi gata. Am trimis deja camerista să vă instaleze în dormitorul

cel mare…

— Camera fiind la capătul holului, veţi avea mai multă linişte.

Kathleen detesta dormitorul conjugal, locul unde îl văzuse pe Theo pentru ultima dată înainte de accident. Acolo s-au certat foarte rău, iar ea spusese lucruri pe care le va regreta tot restul vieţii.

— Nu pot sta în altă cameră? întrebă ea.

— Pentru moment nu, milady. Muncitorii au decopertat podeaua din trei camere, plus a dumneavoastră. Îmi pare rău.

Kathleen oftă şi se aşeză pe scaun.

— Atunci va trebui să dorm în dormitorul matrimonial.

— Veţi fi prima care va face baie în cada de cupru, o anunţă menajera, de parcă ar fi oferit o acadea unui copil supărat.

Kathleen zâmbi când se gândi la următoarea baie de seară.

Până la urmă făcu baie în cada de cupru şi se simţi minunat, astfel că mai compensă neajunsul de a dormi în camera cea mare. Cada era mult mai spaţioasă şi mai confortabilă decât cea veche, iar în plus avea la căpătâi o margine răsfrântă pe care-şi putea sprijini capul. Era prima dată când se putea întinde complet, stând cufundată în apă până la gât, iar senzaţia era excepţională. Stătu destul de mult în apa caldă, până ce se mai răci puţin, apoi camerista veni să-i ofere halatul din bumbac gros.

Kathleen se aşeză într-un fotoliu în faţa focului din cămin şi privi îndelung şalul de caşmir, pe care-l luă apoi, ca să se acopere peste genunchi. Privirea i se opri asupra patului din lemn masiv, cu baldachin sculptat şi această imagine anulă orice plăcere adusă de baia de dinainte.

Refuzase să se culce în acelaşi pat cu Theo după discuţia aprinsă avută în noaptea nunţii. Amintirea vocii lui groase, cuprinsă de mânie îi era deja foarte apropiată.

„Fă ce trebuie să faci, pentru Dumnezeu. Întinde-te şi nu face totul mai dificil decât… Poartă-te ca o soţie, la naiba…”

A doua zi dimineaţa Kathleen se trezi epuizată, avea ochii învineţiţi de cearcăne adânci. Înainte să meargă la grajduri, o căută pe menajeră.

— Doamnă Church, scuze pentru că vă întrerup din treabă, dar vreau să aveţi grijă să-mi aranjaţi alt dormitor diseară, fiindcă nu mai pot dormi în cel mare. Mai bine dorm afară, decât acolo.

— Da, doamnă, fetele au fost deja instruite să vă pregătească dormitorul ce dă spre grădină.

— Mulţumesc. Kathleen se mai linişti acum, mai ales că se îndrepta spre grajduri.

Intră şi-şi luă o şa. Era un lucru obişnuit ca femeile să poarte pantaloni lungi pe sub fustă când călăreau, dar Kathleen purta *numai* pantalonii lungi acum şi asta nu se cuvenea.

Kathleen mai fusese şi alteori îmbrăcată neconvenţional, iar îngrijitorii se obişnuiseră deja cu ţinuta ei. De obicei se îmbrăca astfel când îl antrena pe Asad.

Calul răspundea perfect comenzilor, iar acum Kathleen se decise să-l scoată afară, ca să-l încalece în padocul îngrădit.

La sfârşitul exerciţiilor plecă mulţumită spre camera ei, dar îşi aminti de lucrări şi merse în dormitorul matrimonial, să facă o baie. În ciuda obiecţiilor pe tema instalării apei curente în casă, acum recunoscu marele avantaj al posibilităţii de a beneficia oricând de apă caldă, fără a fi nevoită să cheme mereu camerista. Acum se duse direct în baie şi închise uşa. Tresări îngrozită când văzu cada ocupată.

— Doamne sfinte! se sperie ea ridicând mâinile spre cer. Dar imaginea lui Devon Ravenel ud şi gol-puşcă îi ardea profund mintea.

Capitolul unsprezece

Imposibil. Devon trebuia să fie la Londra! Oare

imaginaţia îi juca feste? Sau avea halucinaţii? Aburul din baie purta aroma lui inconfundabilă… mirosul fin, curat de piele şi săpun. Kathleen duse mâna la ochi, cu degetele îndeajuns de depărtate, cât să poată zări printre ele.

Devon stătea întins în cada de aramă şi o privea cu un amestec de curiozitate şi ironie. Aburul fierbinte îl învăluia într-un efect vizual misterios. Picăturile de apă se prelingeau pe musculatura braţelor şi pe umeri, precum şi prin părul de pe piept.

Kathleen se răsuci cu faţa spre uşă, gândurile amestecându-i-se într-un carusel colorat, plin de erotism.

— Ce faci aici? reuşi ea să articuleze.

Devon răspunse pe un ton caustic.

— Am primit somaţia ta.

— Adică telegrama mea? Nici nu mai putea gândi, atât de tulburată era. Nu te-am somat.

— Mie aşa mi s-a părut.

— Nu mă aşteptam să te văd aşa curând. Cel puţin nu atât de mult! Kathleen roşi când îl auzi că râde.

Disperată să scape de el, apucă brusc clanţa uşii, recent instalată şi trase. Uşa nu se clinti.

— Doamnă, îl auzi pe Devon chiar în spatele ei. Vă sugerez să…

Panicată, ea nici nu-l auzi, ci mai trase o dată şi mai puternic. Clanţa se desprinse din şurubul care o fixa şi Kathleen rămase uluită, cu ea în mână. Se lăsase o linişte stranie. Apoi Devon îşi drese glasul, cu greu reţinându-şi râsul.

— Este o încuietoare Norfolk. Trebuie să apeşi, înainte să tragi de ea.

Kathleen începu disperată să zdrăngăne bucata de metal rămasă agăţată, dar fără noroc.

— Draga mea… acum Devon râdea aproape în hohote şi nu putea vorbi. Aşa nu vei reuşi nimic.

— Să nu-mi spui mie aşa, i-o reteză ea, stând tot cu spatele la el. Cum o să ies de aici?

— Când va veni valetul meu să-mi aducă prosoapele, va deschide uşa pe dinafară.

Kathleen scoase un geamăt de furie şi se rezemă cu fruntea de lambriul de lemn.

— Nu trebuie să ştie că sunt aici, cu tine. Aş fi distrusă.

Kathleen auzi în spatele ei plescăitul apei pe piele.

— Nu va spune o vorbă. E discret.

— Ba nu e, îl contrazise Kathleen.

Plescăitul încetă.

— De ce spui asta?

— Le-a informat pe cameristele mele despre aventurile tale mai vechi. Printre poveşti, circula una interesantă, în care era implicată o artistă de musical. Kathleen făcu o pauză, apoi continuă: îmbrăcată în pene.

— Mii de draci, mormăi Devon. Plescăitul reîncepu, mai intens.

Kathleen se lipise de uşă, simţind o tensiune maximă în mâini şi picioare. Trupul gol al lui Devon se afla la doar câţiva zeci de centimetri, în aceeaşi cadă în care se îmbăiase ea aseară. Imaginaţia ei încropea tabloul care însoţea sunetele, apa de pe trupul lui, spuma scurgându-i-se pe piele.

— De ce faci baie atât de devreme ziua? îl întrebă ea după ce lăsă clanţa jos.

— Am venit cu trenul şi am luat un poştalion din Alton. Pe drum o roată s-a desprins şi a trebuit să-l ajut pe vizitiu să o pună la loc. Muncă grea, murdară.

— Nu puteai să-l rogi pe valetul tău să ajute?

— Sutton nu e în stare să ridice o roată de căruţă. Are braţele ca nişte vreascuri.

— Nu trebuia să vii aşa degrabă în Hampshire.

— Ameninţarea avocaţilor şi a Curţii Comerciale m-a impresionat atât de mult, încât a fost necesar să mă grăbesc.

Poate că telegrama ei fusese prea dramatică.

— Dar nu aveam de gând să implic vreun avocat, voiam doar să-ţi atrag atenţia.

— Întotdeauna îmi atragi atenţia, spuse el foarte galant.

Kathleen nu ştia cum să interpreteze cuvintele lui. Nici nu mai apucă să întrebe, fiindcă de partea cealaltă a uşii se auzi cum cineva încearcă să intre. Kathleen făcu ochii mari şi intră în panică. Din spatele ei se auzi un plescăit tipic pentru un corp care se ridică brusc dintr-o cadă plină cu apă, iar Devon apucă să împingă uşa, ca să nu permită accesul în interior. Reuşi să-i acopere gura cu cealaltă mână, însă gestul nu fusese necesar, fiindcă era convinsă că doar tăcerea i-ar fi salvat viaţa. Kathleen tremura din toată fiinţa ei, fiindcă simţi masculul aburind şi masiv din spatele ei.

— Domnule, se auzi vocea valetului nedumerit.

— Pe toţi dracii, omule, ai uitat să baţi la uşă? întrebă Devon. Nu dai buzna într-o încăpere, decât dacă vrei să-mi spui că a luat foc casa.

Kathleen nu ştia cum avea să se comporte în situaţia de faţă, sigură că lady Berwick i-ar fi recomandat retragerea. Din fericire, mintea îi rămase alertă. Îşi pierdu echilibrul, dar se redresă imediat, ajutată şi de masa musculară care veni în ajutorul ei, susţinând-o. Era practic lipit cu totul de ea, iar cu fiecare răsuflare îi absorbea mirosul de săpun şi căldură umedă. Inima i-o luase razna, bătând când prea încet, când prea repede.

Nu se putu abţine şi-i examină atentă braţul, apoi mâna. Văzu că avea un deget zgâriat, probabil de la căratul roţii, iar braţele îi erau arămii, arse de soare. Unghiile îi erau perfecte, scrupulos îngrijite, doar că se mai observau pete de cerneală neagră pe degetul arătător şi cel mijlociu.

— Mă scuzaţi, milord, se auzi valetul, care adăugă respectuos, dar şi uşor sarcastic: Nu vă ştiu să fi fost vreodată pudic.

— Acum sunt un aristocrat, zise Devon. Preferăm să nu ne fluturăm bijuteriile personale.

Atât de aproape stătea de ea, încât Kathleen simţea cum vocea lui îi vibrează în trup. O învăluise cu totul… era atâta masculinitate potentă, vitală… senzaţiile îi erau necunoscute şi înfricoşătoare… în acelaşi timp copleşitor de plăcute.

— Am înţeles că nu se ştie exact unde să vă desfacem bagajele, zise Sutton. Un cufăr a fost adus în casă, cum am indicat, dar doamna Church a spus să nu fie duse toate în dormitorul mare, deoarece lady Trenear s-a stabilit acolo temporar.

— Chiar aşa a făcut? Şi ţi-a şi explicat de ce lady Trenear mi-a invadat teritoriul?

— Instalatorii montează tubulatura pe sub podeaua din dormitorul ei. Mi s-a spus că lady Trenear nu a fost deloc încântată de situaţie. Unul dintre valeţi spunea că a auzit-o jurând că vă va agresa fizic, atât de înfuriată era.

— Ce nenorocire, se auzi Devon amuzat. Kathleen îi simţi bărbia atingându-i creştetul capului când începu să râdă. Îmi pare rău că am supărat-o.

— Nu a fost doar supărare, milord. Lady Trenear a părăsit dormitorul conjugal imediat după decesul răposatului conte şi nu a mai dormit nicio noapte acolo. Până acum. După cum spunea una dintre servitoare…

Kathleen se încordă, iar el o simţi.

— Nu mă interesează de ce, îl întrerupse Devon. Asta e treaba doamnei Trenear, nu a noastră.

— Da, domnule, zise valetul. În concluzie, lacheul v-a dus bagajele într-una din camerele de la etaj, dar nu ştiu în care anume.

— S-a gândit cineva să-l întrebe? sugeră Devon sec.

— Pentru moment omul nu poate fi găsit. Lady Pandora şi lady Cassandra l-au recrutat pentru a le ajuta să caute porcul, care se pare că a dispărut.

— Ai spus porc? se miră Devon.

— Da, milord. Este noul animal de companie. Devon eliberă gura lui Kathleen, iar degetele lui alunecară spre bărbia ei, apoi îi şopti mirat:

— Există vreun motiv special pentru care ţinem animale vii în…

Chiar în clipa aceea Kathleen ridicase încet capul să-l privească, iar gura lui se lipi accidental de fruntea ei, fapt care o tulbură peste măsură, dându-i senzaţii care o năuceau.

— … casă? încheie Devon, evident afectat de fricţiunea accidentală.

— Nu mai trebuie să vă spun că asemenea aspecte nu apar în multe gospodării, spuse Sutton. Să vă strecor un prosop prin uşa întredeschisă?

— Nu. Lasă-le acolo unde eşti. Le găsesc eu când voi fi gata.

— Le las pe podea? întrebă valetul mirat. Milord, daţi-mi voie să le pun pe un scaun. Se auziră nişte bubuituri de piese de mobilier mutate.

Kathleen observă cât de crispat ţinea de uşă Devon, fiindcă încheieturile degetelor i se albiseră, iar muşchii braţelor erau foarte încordaţi. Era atât de fierbinte, iar pieptul lui solid şi umerii se lipeau de spatele ei. Singurul loc unde formele lor nu se mulau perfect era acela de mai jos, spre zona sacrală, unde îi simţea presiunea organului erect şi dur.

Kathleen se foi neliniştită, căutându-şi o poziţie mai bună. Devon trase adânc aer în piept şi cu o mână o apăsă pe coapsa dreaptă, forţând-o să nu se mai mişte.

Kathleen realiză de-abia atunci ce parte a corpului lui era atât de rigidă. Se încordă, vibrând neliniştită şi îşi înăbuşi un geamăt. Fierbinţeala se simţea pregnant în acea zonă sensibilă, dar pielea ei parcă era de gheaţă, făcând-o să se cutremure succesiv. De fapt se temea că va fi asaltată.

Căsnicia o învăţase că bărbaţii adeseori uită de ei atunci când sunt excitaţi. Îşi pierd controlul şi se transformă în fiare. Disperată, se gândi ce ameninţare constituia Devon pentru ea şi cât de departe va merge. Dacă îi va face rău, va ţipa. Se va lupta cu el, indiferent ce consecinţe îşi va atrage asupră-şi, uitând şi de reputaţie.

Una dintre mâinile lui îi cuprinse talia – îi simţea presiunea chiar şi prin corset – şi începu să o mângâie cu mişcări blânde, circulare, aşa cum se face dacă vrei să calmezi un cal speriat.

Kathleen simţea sângele bubuindu-i în urechi şi cu greu desluşi glasul valetului, întrebând în care cameră să

ducă bagajele, iar Devon răspunse că va decide mai târziu, pentru moment având nevoie doar de nişte haine de schimb, apoi îl rugă să se mişte mai repede.

— A plecat, zise Devon. Răsuflă uşurat, apoi avu grijă de clanţa uşii, pe care o lăsă întredeschisă, ca să evite şi alte accidente. Deşi nimeni nu mi-a cerut părerea despre porc, zise el calm, sunt absolut împotriva oricărui animal de casă care mi-ar putea depăşi greutatea.

Kathleen se pregătise degeaba pentru atac, ba chiar rămase uluită de purtarea lui, deloc similară cu a unei bestii orbită de dorinţă.

Devon o văzu şi nu-i înţelese tăcerea, aşa că îi ridică uşor capul şi privi direct în ochii ei. Kathleen nu mai putea evita ochii lui liniştiţi, mângâietori şi înţelese că nu exista niciun pericol imediat ca el să o forţeze.

— Ai face bine să nu te uiţi, o sfătui el, asta dacă nu vrei să surprinzi o imagine a „marelui” Ravenel. Merg să aduc prosoapele.

Kathleen încuviinţă şi închise ochii, iar el părăsi baia.

Aşteptă puţin, ca să se evapore haosul gândurilor sale. Totuşi, fiecare nerv din corp reverbera de senzaţia trupului masculin lipit de al ei, cu toate detaliile evidenţiate de excitaţie.

Şi-ar fi dorit să aibă curajul să se uite la el. Alungă acest gând păcătos. Totuşi, nu putea să-şi ascundă curiozitatea. Oare făcea vreun rău. Dacă trăgea cu ochiul? Era singura şansă de a vedea un bărbat aşa cum a fost creat de Dumnezeu. Înainte de a-şi descuraja gândul, deschise uşor uşa şi privi prin crăpătură.

Ce imagine tulburătoare… un mascul sănătos, viril, în floarea vârstei. Muşchi puternici, viguroşi, bine conturaţi… ceva barbar, totuşi superb. Spre norocul ei, Devon stătea oarecum cu spatele la ea, aşa încât ochii curioşi nu erau remarcaţi. Devon se ştergea pe păr, iar pletele negre îi atingeau umerii, mângâindu-i. Avea un spate puternic, iar umerii reliefaţi şi bine lucraţi i se vedeau prin piele odată cu mişcările care-i antrenau. Mult păr îi acoperea mâinile şi picioarele, precum şi pieptul, până jos, iar între picioare,

petecul era mult mai abundent decât se aşteptase ea. Cât despre scurta privire aruncată spre organul lui… părea asemănător cu cel al soţului ei. Poate chiar puţin mai voluminos. Această prelungire a trupului i se păru un adevărat inconvenient, întrebându-se oare cum puteau să călărească bărbaţii.

Roşie în obraji, se strecură în spatele uşii, înainte ca Devon să o surprindă spionându-l. Îl auzi apropiindu-se, fiindcă parchetul îi scârţâia sub picioare. Devon îi întinse un prosop, ca să se şteargă şi ea.

— Eşti îmbrăcat decent? se trezi ea întrebând, înfăşurându-se cu prosopul.

— Mă îndoiesc să poată fi numit decent, zise el. Dar tu ce naiba porţi, apropo?

— Costumul de călărie.

— Mie mi se pare doar jumătate de costum.

— Nu îmbrac şi vestonul când îl antrenez pe Asad. După tăcerea care urmă, Kathleen adăugă: domnul Bloom este de acord cu pantalonii mei. Spune că aproape m-ar confunda cu un băiat de la grajduri.

— Înseamnă că e orb. Niciun bărbat cu ochi sănătoşi nu te-ar confunda cu un băiat. De acum încolo, te rog să urci în şa îmbrăcată în rochie, sau nu mai urci deloc.

— Ce? spuse ea revoltată. Tu îmi dai mie ordine?

— Cineva trebuie să o facă, dacă nu te porţi cu decenţă.

— Tu-mi dai *mie* lecţii despre decenţă, ipocrit josnic ce eşti?

— Am impresia că ai învăţat cuvintele astea murdare la grajduri.

— Ba nu, de la fratele tău, i-o trânti ea scurt.

— Încep să realizez că nu trebuia să stau atât de mult plecat de la Eversby Priory. Toată casa e un dezastru.

Kathleen nu mai putu să reziste în spatele uşii, aşa că o deschise şi-l înfruntă înverşunată:

— Tu i-ai angajat pe instalatori!

— Eu nu de instalatori îmi fac griji. Cineva trebuie să ia situaţia în mână.

— Dacă eşti nebun şi-ţi închipui că o să mă iei pe *mine* în mână…

— Sigur că voi începe cu tine, o asigură el calm.

Kathleen i-ar fi dat replica meritată, dacă nu ar fi început să tremure de frig. Deşi prosopul absorbise apa din hainele ei, totuşi ele erau umede. Devon îi înţelese senzaţia neplăcută şi se uită prin cameră după vreun şal cu care să o acopere. În cele din urmă zări şalul trimis de el, aşezat pe fotoliul din faţa şemineului. Rămase mut.

— Nu l-ai vopsit, spuse el.

— Dă-mi-l încoace, zise Kathleen.

— Îl porţi adeseori? o întrebă Devon zâmbind. Nu se grăbi să i-l dea, ba mai mult, probabil ar fi trebuit să se simtă jenat de ţinuta inadecvată, dar părea că este perfect în elementul lui, ca un păun neruşinat. Kathleen i-l smulse din mână când i-l aduse. Materialul moale şi călduros îi oferi imediat confortul de care avea nevoie şi senzaţia de căldură.

— Nu m-a lăsat inima să-l stric, zise ea. Ar fi dorit să adauge că, deşi cadoul fusese cumva nepotrivit, adevărul era că îl adora. De multe ori doar culorile lui vii îi alinau tristeţea de văduvă. Imediat ce şi-l punea pe umeri, se simţea deja mai bine.

Niciun cadou nu o bucurase atât de mult. Nu voia să-i spună asta, deşi şi-ar fi dorit.

— Eşti atât de frumoasă în culorile astea, Kathleen, îi spuse el pe un ton afectuos.

— Nu-mi spune pe numele mic, zise ea roşind.

— Desigur, o ironiză Devon, privind în jos, spre prosopul care-i acoperea partea inferioară, hai să fim formali.

Ea făcu greşeala şi-i urmări privirea, apoi se înroşi şi mai rău… văzând părul acela negru de pe piept şi muşchii abdominali perfect sculptaţi.

Se auzi o bătaie în uşă. Kathleen se retrase în baie, ca o ţestoasă ce se ascunde sub carapace.

— Intră, Sutton, îl auzi pe Devon.

— Hainele dumneavoastră domnule.

— Mulţumesc. Lasă-le pe pat.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu astăzi.

— Vă îmbrăcaţi singur? îl întrebă uimit valetul.

— Am auzit că mulţi bărbaţi o fac, replică Devon ironic. Acum poţi pleca.

— Da, domnule.

După ce uşa se închise, Devon spuse:

— Dă-mi două minute. Mă îmbrac numaidecât. Kathleen se gândi că de acum înainte nu va mai putea să-l privească fără a fi conştientă de ce exista dincolo de hainele lui elegante.

— Eşti binevenită să ocupi dormitorul matrimonial, dacă doreşti. A fost camera ta, înainte să fie a mea.

— Nu, nu o vreau.

— Cum preferi.

Kathleen ardea de nerăbdare să schimbe subiectul.

— Trebuie să vorbim despre arendaşi, îl abordă ea. Cum ţi-am scris în telegramă…

— Mai târziu. Nu are rost să vorbim în lipsa fratelui meu. Menajera spunea că a plecat în Wiltshire. Când se întoarce?

— Mâine.

— De ce s-a dus acolo?

— Ca să se consulte cu un expert în metode moderne de creştere a animalelor.

— Cunoscându-mi fratele, zise Devon, e mai probabil că a plecat după femei.

— Se pare că nu-ţi cunoşti fratele. Nu numai că era încântată să-l poată contrazice, dar se simţea tulburată de afrontul adus lui West. Munceşte mult în fiecare zi, de când a sosit aici. Îmi permit să spun că a aflat mai multe despre arendaşi şi ferme decât agentul funciar. Stai câteva minute şi citeşte-i rapoartele din birou şi-ţi vei schimba părerea.

— Vom vedea, zise Devon, deschizând uşa de la baie. Era complet îmbrăcat şi, cum nu avea gulerul încheiat şi nici manşetele, o rugă: eşti bună să mă ajuţi cu butonii? întrebă şi întinse braţul spre ea.

Ezitând, Kathleen îl ajută cu manşetele şi butonii, apoi îi încheie gulerul cămăşii. Fără să vrea, la ambele operaţiuni, degetele ei îndemânatice luară contact cu pielea lui fierbinte, mai întâi în zona pulsului, la încheieturile mâinilor, apoi la carotidă. Simţise pielea fină, precum şi pulsul alert.

— Mulţumesc, zise Devon cu un glas care trăda o adâncă emoţie, uşor gâtuit.

— Te rog să ai grijă să nu fii văzut când ieşi din cameră, îi spuse ea înainte să iasă.

Devon se opri puţin în faţa uşii, privind-o. Îi reapăru acea scânteie în priviri.

— Nu te teme. Sunt desăvârşit când vine vorba să mă retrag nevăzut din dormitorul unei doamne. Zâmbi galant, apoi se uită pe hol şi se strecură afară.

Capitolul doisprezece

Zâmbetul lui Devon dispăru complet imediat ce ieşi din dormitorul matrimonial. Fără o destinaţie anume în minte, parcurse holul şi ajunse în dreptul unei nişe, care conducea spre o scară circulară, îngustă, spre camerele servitorilor. Eversby Priory suferise numeroase reamenajări de-a lungul anilor, iar acum toată casa părea prea înghesuită, arhitectura iniţială fiind modificată succesiv.

Mai merse puţin şi se aşeză la un moment dat pe marginea unei grinzi. Prea puternic a fost chinul de a o avea pe Kathleen atât de aproape de el, practic lipită de el. Doamne, cum o simţise tremurând. Nu şi-ar fi dorit nimic altceva, decât ca ea să-şi întoarcă faţa spre el, iar el să-i soarbă buzele îndelung, topind-o în îmbrăţişarea lui.

Îşi aminti ce i-a spus valetul despre Kathleen, că nu mai călcase în dormitorul matrimonial după moartea lui Theo. Poate avea vreo legătură cu ultima ceartă dintre soţi… sau era vorba de altceva? Dacă noaptea nunţii fusese pentru ea neplăcută? Tinerele cu stare socială bună sunt

adeseori dezinformate în legătură cu chestiunile care se petrec după căsătorie.

Devon nu putea face speculaţii pe tema măiestriei vărului său în pat… dar până şi Theo trebuia să ştie cum să se poarte cu o virgină, răbdător şi blând… nu-i aşa? Theo ar fi trebuit să ştie cum să liniştească şi să seducă o mireasă tensionată, alungându-i temerile înainte de a-şi căuta propria plăcere.

Imaginea cu ei doi împreună… mâinile lui Theo explorând-o pe Kathleen… îi trimiteau senzaţii otrăvitoare. Cerule mare… să fie asta gelozie? Nu fusese niciodată gelos pe o femeie. Devon îşi trecu degetele prin părul umed. Făcând o incursiune în trecut, nu putea schimba faptul că ea îi aparţinuse mai întâi lui Theo.

Dar îi va aparţine lui Devon, în cele din urmă.

Se adună şi îşi continuă plimbarea prin Eversby Priory, observând modificările făcute de la ultima lui vizită. Activitatea era în deplină desfăşurare peste tot, camerele erau fiecare în diverse stadii de reamenajare. Deja toate reparaţiile costaseră o mică avere şi mai era nevoie încă de zece ori pe atât, până ce totul se va fi încheiat.

Ajunse în salon, unde văzu registrele. Recunoscu scrisul compact al fratelui său, luă un raport cuprinzând ce aflase West despre moşie până la acea dată. Două ore citi raportul, care era mai amănunţit decât şi-ar fi imaginat. Era evident că West vizitase familiile şi notase toate problemele cu care se confruntau oamenii, precum şi grijile lor, condiţiile în care se afla proprietatea administrată, cunoştinţele lor despre creşterea animalelor şi tehnici în agricultură.

Devon auzi un zgomot, iar când întoarse capul, o văzu pe Kathleen. Era din nou îmbrăcată în doliu şi îmbujorată. Ar fi devorat-o într-o clipă. Se uită la ea şi-i zise:

— Fustă. Unde te duci?

— În bibliotecă, la lecţie cu fetele. Am observat că eşti aici şi mă întrebam dacă ai citit raportul domnului Ravenel.

— L-am citit şi sunt impresionat de detalii. Chiar uimit, fiindcă West m-a sfătuit să vând moşia cu totul, chiar

înainte să plec la Londra.

— Mă bucur mult că nu ai făcut-o.

Toată clocotirea întâlnirii lor de mai devreme îi reveni în minte atât de pregnant, încât simţi o arsură, iar junghiul se localiză exact în locul care deveni dur, ignorând straturile de haine. Devon era profund recunoscător pentru tot ce îl acoperea acum. Doamne, dacă ar putea să o atingă, să-şi treacă mâinile peste formele ei… ar fi plătit oricât, doar să-i mângâie pielea fină, sau să-şi contopească buzele cu ale ei.

Kathleen luă un creion de pe birou şi începu să-l ascută cu răbdare.

— Uneori mă întreb…

— Ce anume? întrebă Devon uşor răguşit.

— Mă întreb ce ar fi făcut Theo cu moşia, dacă nu ar fi murit.

— Bănuiala mea este că ar fi făcut pe orbul, până ce nu ar mai fi fost cazul să ia vreo decizie.

— Dar de ce? Nu era un bărbat prost.

Primul impuls îl îmboldea pe Devon să spună că „nu are de-a face cu inteligenţa”, dar Kathleen se uită la el nedumerită.

— Eversby Priory a fost casa în care Theo a copilărit, continuă Devon. Sunt sigur că a fost dureros pentru el să asiste la declinul ei.

— Şi tu asişti la asta, nu? Ţi-ai dat peste cap viaţa pentru ea.

— Nu se poate spune că aş fi avut ceva mai bun de făcut, zise el nonşalant.

Veni în spatele ei şi îi cuprinse mâinile fine într-ale lui. Ea nu se mişcă, ba chiar se supuse. Avea o mare încredere în el mai ales acum, de la ultima lor întâlnire, fiind convinsă că nimic rău nu i se putea întâmpla din partea lui.

Plăcerea de a o ţine aproape de el reverbera prin tot trupul lui Devon. Era o femeie minionă, cu osatură delicată, iar aroma de trandafiri a pielii ei îl excita peste măsură.

— Din şase tăieturi ai terminat, spuse el foarte aproape de urechea ei. Ea dădu din cap şi se relaxă,

privindu-l cum îi ghidează mâinile. În cele din urmă Devon isprăvi instructajul. Kathleen puse creionul şi briceagul pe birou şi se întoarse cu faţa spre el. Erau periculos de aproape, nici nu se atingeau, nici nu erau separaţi. Părea nesigură, şi deschise gura, parcă să spună ceva, dar nu găsea ce anume.

Devon se abţinea cu mare efort, iar la un moment dat se sprijini de birou cu ambele braţe pe lângă ea, ţintuind-o parcă. Atunci ea îşi pierdu echilibrul şi se clătină, dar el o prinse de braţe, ca să o susţină. Niciun protest din partea ei, spre surprinderea lui Devon, ci doar o privire cercetătoare, la care se adăuga deja respiraţia sacadată. Ea îl apucase la rândul ei de braţe şi acum strângea mai cu putere, fără să-l îndepărteze, ci dimpotrivă, trăgându-l spre ea. Devon se aplecă blând şi o sărută pe tâmplă, resimţindu-i uimirea şi forţa atracţiei pe care o recunoştea.

Conştient că ultimele firişoare de rezistenţă ardeau mocnit, Devon se îndreptă şi îşi luă mâinile de pe birou. Se depărtă lent, dar Kathleen rămase agăţată de el.

Îi cuprinse talia şi o trase spre el, iar ea îşi plecă privirea sfioasă. Era profund tulburată şi nu putea ascunde asta. Cerule, aşa trebuia să se întâmple, trupul ei să-l urmeze pe al lui, iar el să o ridice şi să se afunde în adâncurile ei… Devon o sărută delicat pe gură.

Se aştepta ca ea să protesteze, să-l împingă, dar primi sărutarea, scoţând chiar un geamăt erotic, care lui îi trimise fulgere pe şira spinării. Devon începu să-i soarbă buzele, potolindu-şi setea cu dulceaţa gurii ei… deşi limba ei se retrase brusc, când o simţi pe a lui atingând-o, apoi îl lăsă să-i facă orice voia, aducându-i tot felul de senzaţii, care de care mai noi, necunoscute, dar mistuitoare.

Devon era deja biruit de pasiune şi dorinţă, aşa că îi şopti, lipindu-şi buzele de urechea ei:

— Nu, lasă-mă să te gust. Lasă-mă să simt căldura gurii tale moi…

O sărută din nou, lent dar necruţător, până ce gura ei îl primi, iar limba îi răspunse. Kathleen îşi lipise palmele pe pieptul lui, lăsându-şi capul pe spate într-un abandon al

plăcerii. Senzaţia era delicioasă, atât pentru el, cât şi pentru ea, pe când se lăsa mângâiată. Devon îi simţea trupul cambrându-se sub palmele lui chiar şi prin materialul rochiei. Şi-ar fi dorit să-i sfâşie hainele de pe ea… o dorea vulnerabilă şi numai a lui, expusă dorinţelor nestăvilite, ar fi vrut să-i adulmece pielea de pe trup, cedând gurii lui înfometate.

Uşor îi luă obrajii între palme şi când o mângâie, simţi ceva umed: era o lacrimă.

Devon înlemni. Ridică uşor capul şi o privi; gâfâiau amândoi. Kathleen avea privirea înecată în lacrimi şi nu putea vorbi. Devon se retrase, ştiind că deja împinsese lucrurile prea departe pentru ea, fiind prea curând.

Reuşi să-i dea drumul şi făcu un pas înapoi, lăsând între ei o distanţă cumva nepericuloasă.

— Kathleen… începu el uşor răguşit. Nu ar fi trebuit să…

Ea fugi, înainte să mai audă altceva din gura lui.

*

A doua zi de dimineaţă Devon merse cu trăsura să-l ia pe West de la gară. Vizitiul trase într-un loc ferit, unde să se adăpostească de vântul aprig de noiembrie. Devon nu putea sta pe loc, aşa că parcurse peronul în lung şi-n lat, cu mâinile adânc afundate în buzunare. Mâine va trebui să se întoarcă la Londra. Se gândi la casa de acolo, care era mare şi goală. Trebuia să stea departe de Hampshire. Trebuia să se ţină la distanţă de Kathleen, altfel nu va mai reuşi să se oprească din a o seduce mult mai devreme decât era ea pregătită.

Jocul pe care-l juca avea să fie unul de durată.

Afurisită perioadă de doliu.

La un moment dat se auzi şuieratul locomotivei apropiindu-se de gară. Trenul opri cu un scârţâit metalic, iar hamalii se împrăştiau să ajute călătorii cu bagajele. Călătorii grăbiţi coborau, îşi luau bagajele, se ajutau între ei, într-o forfotă energizantă. Devon îşi căută cu privirea

fratele, dar nu-l vedea nicăieri. Îi făcu semn valetului cu care venise, care părea că-i striga ceva de la distanţă, dar nu înţelegea ce spune. Lângă valet se oprise un tânăr necunoscut, cu haine foarte largi, uşor şifonate, genul de haine pe care le-ar purta un funcţionar cu venituri modeste. Apropiindu-se mai mult de valet, Devon îl observă atent pe tânărul brunet, foarte slab, cu plete lungi, care trebuiau tunse şi el semăna grozav cu West, în zilele când fusese student la Oxford, mai ales zâmbetul era identic. De fapt…

Cerule mare. Era fratele lui. Era West.

— Devon, exclamă West râzând surprins, apoi întinse mâna şi i-o strânse cordial. De ce nu eşti la Londra?

Devon încă se străduia să-şi revină din şoc. West părea cu mulţi ani mai tânăr… mult mai sănătos, cu ochii limpezi, aşa cum nu-şi imagina că-l va mai vedea vreodată.

— Kathleen a trimis după mine, zise el.

— Da? De ce?

— O să-ţi explic mai târziu. Ce s-a întâmplat cu tine? De-abia te-am recunoscut.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ba da, am slăbit puţin. Lasă asta. Am aranjat să cumpărăm o treierătoare. Lui West îi strălucea faţa de entuziasm. La început Devon crezu că-l ia peste picior.

Fratele meu, îşi zise el, *e foarte pasionat de utilaje de agricultură.*

Până au ajuns la trăsură, West îi povesti motivul vizitei lui în Wiltshire şi vorbi însufleţit despre tot ce învăţase de la un specialist în agricultură, care practica metode moderne la ferma lui. Era vorba de tot felul de maşini şi utilaje, menite să crească producţia recoltelor.

— Va fi nevoie de ceva investiţii, recunoscu West, dar veniturile vor creşte exponenţial. Am făcut şi nişte estimări, ca să-ţi arăt că…

— Am văzut ceva din ele. Ai muncit extraordinar de mult.

West ridică din umeri. Urcaţi în trăsură, s-au instalat pe banchetă.

— Mi se pare că ai înflorit la Eversby Priory, remarcă

Devon.

— Naiba ştie de ce. Acolo nu ai o clipă de linişte sau intimitate. Nu poţi sta să te gândeşti, fără să nu sară vreun câine la tine, sau să nu te cheme la datorie vreo femeie exasperantă. Mereu apare o urgenţă, ceva se strică, explodează sau se dărâmă…

— Explodează?

— O singură dată. La spălătorie o sobă nu era bine ventilată – nu-ţi face probleme – un perete de cărămidă a absorbit forţa exploziei. Nu a fost nimeni rănit. Problema e talmeş-balmeşul veşnic din casă.

— Atunci de ce nu te întorci la Londra?

— Nu pot.

— Dacă motivul este planul tău de a-i vizita pe fiecare dintre arendaşi, află că nu e nevoie să…

— Nu e vorba de asta. Adevărul este că… îmi prieşte la Eversby Priory. Al naibii să fiu dacă ştiu de ce.

— Te-ai ataşat cumva de cineva? întrebă Devon, iar inima îi îngheţă de teamă că West o dorea pe Kathleen.

— De toate, recunoscu West.

— Dar nu de cineva în mod special?

West îl privi nedumerit.

— Adică dacă mă simt atras de vreuna dintre fete? Sfinte Doamne, nu. Le cunosc mult prea bine pe toate, îmi sunt ca nişte surori.

— Chiar şi Kathleen?

— Mai ales ea, spuse West zâmbind neutru. Am început să o plac, zise sincer. Theo a ştiut să aleagă. Ea i-ar fi schimbat în bine.

— Nu o merita, mormăi Devon. West ridică din umeri.

— Nu ştiu ce bărbat o merită.

— Ţi-a vorbit vreodată de Theo? îl întrebă Devon crispat.

— Nu prea des. Nu-mi imaginez un efort mai dedicat de a jeli pe cineva, dar îmi este clar că inima ei nu ţine doliu după el. Observând interesul lui Devon pentru acest subiect, adăugă: îl cunoştea pe Theo doar de câteva luni şi a fost măritată cu el doar trei zile. Trei zile! Cât poate să

ţină doliu o femeie care a cunoscut un bărbat foarte puţin? Este absurd că societatea impune o perioadă fixă de doliu, fără a ţine cont de circumstanţe. Nu ar fi bine că lucrurile astea să se întâmple natural?

— Scopul societăţii este acela de a preveni comportamentul natural, zise sec Devon.

West zâmbi.

— De acord. Dar Kathleen nu e genul de văduvioară plângăcioasă. Are prea multă viaţă în ea. De aceea s-a simţit atrasă de un Ravenel de la bun început.

*

Relaţia cordială dintre West şi Kathleen deveni imediat evidentă când ajunseră la Eversby Priory. Kathleen veni în hol şi când îl văzu pe West îşi puse mâinile în şolduri şi-l luă la întrebări pe un ton glumeţ.

— Ai adus cu tine şi ceva animale de fermă? îl întrebă ea.

— Nu de data aceasta, zise West zâmbind şi o sărută pe frunte.

Spre surprinderea lui Devon, Kathleen acceptă gestul afectuos, fără a protesta.

— Ai aflat tot ce aveai nevoie să afli? îl întrebă ea din nou.

— De zece ori mai mult, spuse prompt West. Pe subiectul fertilizatorilor ţi-aş putea vorbi ore în şir.

— Milord, îi zise ea lui Devon, prefăcându-se că sărutul acela nici nu avusese loc.

— Contele spune că l-ai chemat, milady, zise West. Să presupun că-ţi era dor de compania lui fermecătoare, sau ai mai avut vreun motiv?

— După ce ai plecat, a venit familia Wooten cu o solicitare, îi spuse Kathleen. L-am informat pe Trenear despre situaţie. Deocamdată nu ştiu de ce face pe misteriosul.

— Ce s-a întâmplat cu familia Wooten? întrebă West privindu-i când pe unul, când pe celălalt.

— Discutăm în bibliotecă, zise Devon. Lady Trenear, nu e nevoie să fii prezentă…

— Dar *vreau* să fiu prezentă, interveni Kathleen. I-am asigurat pe soţii Wooten că problema lor se va rezolva.

— Nu ar fi trebuit să vină la tine, zise Devon. Ar fi trebuit să aştepte să discute cu fratele meu sau cu domnul Carlow.

— Dar West era plecat, cu domnul Carlow au vorbit şi nu i-a ajutat cu nimic, aşa că eu am fost singura persoană dispusă să-i asculte.

— De acum încolo, te rog să nu mai stai la dispoziţia fiecăruia pentru probleme legate de contracte de arendă. Limitează-te la coşuri cu merinde pentru cei bolnavi, aşa cum îi stă bine unei doamne.

— Vai, câtă condescendenţă, începu Kathleen.

— Dar noi stăm şi sporovăim în holul de la intrare? interveni West. O luă de braţ pe Kathleen şi-i zise: nu m-ar supăra să rogi să-mi aducă nişte ceai şi biscuiţi. Sunt mort de foame, după atâta mers cu trenul. Nu îmi spui tu mereu să mănânc, ai uitat?

Devon intră în urma lor, atent la conversaţia dintre cei doi. Se uită pieziş, în special la Kathleen, care-l luase de braţ pe West. De ce o atingea? De ce ea îi permitea? Îi reveni acel sentiment otrăvitor, care i s-a cuibărit în suflet din nou. Afurisită gelozie.

— … şi doamna Wooten de-abia putea vorbi de plâns, zise Kathleen contrariată. Au patru copii şi sunt pe punctul de a-şi pierde ferma…

— Nu te nelinişti, o întrerupse West. Promit că ne vom ocupa de toate.

— Deocamdată nu s-a decis nimic, interveni Devon.

— Atunci de ce au venit la ei agenţii de la căile ferate? întrebă Kathleen.

— Nu-mi place să discut afaceri în holuri.

Kathleen şi West ajunseră în sfârşit în salon, urmaţi de Devon.

— Le-ai dat permisiunea celor de la căile ferate să exploreze terenul? îl întrebă ea pe Devon, desfăşurând o

hartă a terenurilor moşiei.

— Da, recunoscu el, dar nu aveau voie să dezvăluie nimănui asta.

— Atunci e adevărat? Ai vândut ferma familiei Wooten?

— Nu şi nici nu am de gând.

— Atunci ce…

— Kathleen, interveni West, o să stăm aici toată noaptea, dacă nu-l laşi să termine.

Kathleen se linişti, iar Devon luă un creion, apoi începu să traseze pe hartă nişte linii, dând explicaţii când şi când.

— De curând m-am întâlnit cu directorul liniilor ferate *London Ironstone,* zise el. Este o companie privată, îi explică el lui Kathleen, proprietatea lui Tom Severin. Un prieten.

— Facem parte din acelaşi club din Londra, adăugă West.

— Severin vrea să facă nişte lucrări de extindere a liniilor ferate, pentru a achiziţiona locomotive mai rapide.

— Poate să-şi permită un asemenea proiect? întrebă West.

— Deja a investit un milion de lire. Cea mai bună traiectorie a noii linii trece prin zona aceasta. Ar trebui să permitem firmei sale să traverseze peste terenurile noastre din partea de est, asta aducând un beneficiu anual considerabil, care ne-ar rezolva multe probleme financiare.

— Dar e imposibil, protestă Kathleen privind liniile de pe hartă. Drumul ar trece nu doar peste ferma soţilor Wooten, dar ar mai fi afectate cel puţin trei ferme.

— Vor avea de suferit patru ferme ale arendaşilor, recunoscu Devon.

— Nu poţi accepta propunerea asta, zise Kathleen consternată. Nu-i poţi lăsa pe oamenii aceştia fără ferme.

— Avocatul a confirmat că e legal.

— Nu spun nimic de legalitate, ci de moralitate. Nu-i poţi lăsa pe aceşti oameni fără casă. Ce se va întâmpla cu familiile lor? Dar cu copiii lor? Nici tu nu vei putea trăi cu

dramele astea pe conştiinţă.

Devon o privi uimit că automat, el era vinovat pentru lucrurile neplăcute.

— Dar nu-i voi abandona pe arendaşi. Intenţionez să-i ajut să-şi facă o situaţie.

Kathleen începu să dea din cap dezaprobator, cu mult înainte ca el să încheie.

— Oamenii aceştia muncesc de generaţii la fermă. Au agricultura în sânge. Îi vei distruge, dacă le iei pământul.

Devon ştia că ea va reacţiona aşa. Oamenii întâi, afacerile pe planul doi. Dar asta nu era întotdeauna posibil.

— Noi discutăm de patru familii din două sute, zise el. Dacă nu bat palma cu *London Ironstone, toţi* arendaşii de La Eversby Priory şi-ar putea pierde fermele.

— Trebuie să existe şi o altă cale, insistă Kathleen.

— Dacă ar fi existat, aş fi găsit-o. Habar nu avea ea de nopţile de nesomn şi de zilele epuizante, pe care le petrecuse, ca să caute alternative. Nu exista o soluţie perfectă, ci doar o alegere dintre câteva soluţii rele, iar aceasta era cea mai puţin dureroasă.

Kathleen îl privea ca şi când l-ar fi prins furând mâncarea unui orfan.

— Dar…

— Nu-mi forţa mâna cu asta, o opri Devon scurt, pierzându-şi răbdarea. E şi aşa destul de dificil, fără să mai dramatizezi ca o adolescentă.

Kathleen se albi la faţă. Fără a mai scoate vreun cuvânt, se întoarse şi ieşi din bibliotecă.

West oftă şi-l privi mustrător pe fratele său.

— Excelentă metodă. De ce te mai oboseşti să-i explici, când ai putea să o zdrobeşti, supunându-ţi-o?

Nici nu mai aşteptă replica fratelui său, ci ieşi direct, pe urmele lui Kathleen.

Capitolul treisprezece

Kathleen ajunsese la jumătatea holului când West o prinse din urmă. Acum, când o cunoştea destul de bine pe Kathleen şi ştiindu-l mai bine decât oricine pe Devon, West putea spune cu mâna pe inimă că atât ea, cât şi ei au reuşit să scoată ce era mai rău în fiecare. Când se aflau în aceeaşi cameră, reflectă el exasperat, ieşeau scântei, iar cuvintele lor deveneau flăcări. Naiba ştia de ce li se părea atât de greu să se poarte civilizat unul cu altul.

— Kathleen, o strigă West, aproape de ea.

Ea se opri şi-l privi. Avea faţa palidă şi buzele strânse.

Cum West suportase în trecut câteva accese de furie ale lui Devon, acum înţelegea cât de adâncă era durerea ei.

— Dezastrul financiar al moşiei nu a fost provocat de Devon, spuse West. El încearcă doar să minimizeze pagubele. Nu-l poţi condamna pentru asta.

— Atunci spune-mi pentru ce îl pot condamna.

— În situaţia asta? întrebă el uşor apologetic. Pentru faptul că este realist.

Kathleen îl privi cu reproş.

— De ce patru familii trebuie să plătească preţul pentru ca noi, ceilalţi să supravieţuim? Trebuie să găsească altceva, adăugă ea.

West se scărpina la ceafă şi simţi cât de încordat era după nopţile dormite într-un pat gloduros, într-o fermă rece.

— Viaţa nu e dreaptă, mica mea prietenă. Cum ştii prea bine.

— Nu-l poţi convinge tu să renunţe? se trezi ea întrebând.

— Nu, când şi eu aş lua aceeaşi decizie. De fapt, atunci când vom închiria terenul companiei *London Ironstone,* acea porţiune mititică din partea estică a moşiei va deveni singura noastră sursă sigură de profit.

— Eu speram că vei fi de partea arendaşilor, zise ea privind în pământ.

— Dar sunt, ştii asta. West o cuprinse de umeri încercând să o îmbărbăteze. Îţi jur, vom face tot ce e posibil pentru a-i ajuta. Fermele lor vor fi mai reduse ca dimensiuni, dar dacă sunt dispuşi să înveţe metode noi, ar

putea produce dublu decât produc acum anual. O să-l conving pe Devon să le ofere toate avantajele: le vom reduce chiria şi vom face îmbunătăţiri la case. Le vom oferi chiar şi utilaje, ca să-i ajutăm să are şi să recolteze. West o privi şi înţelegându-i revolta din ochi, zise cu înţelepciune: nu mai face mutra asta. Doamne, s-ar crede că punem la cale uciderea cuiva.

— Eu am în gând o anumită persoană, murmură ea.

— Mai bine te rogi să nu se întâmple ceva rău cu el, fiindcă atunci eu aş ajunge conte şi m-aş spăla pe mâini de moşie.

— Chiar aşa ai face? zise ea şocată.

— Cât ai clipi.

— Dar ai depus atâtea eforturi pentru arendaşi…

— Tu singură ai zis cândva că Devon are pe umeri o povară grea. Nu-mi doresc nimic pe lumea asta atât de mult, încât să fiu dispus să fac ce face fratele meu. Ceea ce înseamnă că nu am de ales şi trebuie să-l sprijin.

Kathleen dădu din cap destul de tristă.

— Vezi că acum eşti practică? zise West zâmbind. Mergi cu mine înapoi în cuşca leului?

— Nu, m-am săturat de ceartă. Îşi rezemă fruntea pe pieptul lui câteva secunde, gest atât de călduros, care-l impresionă peste măsură, dar îl şi surprinse.

Kathleen plecă, iar West merse în bibliotecă. Îl găsi pe Devon în faţa hărţii.

West îl privi pe fratele lui, care începuse să se plimbe nervos prin cameră, exact ca un tigru în cuşcă.

— Trebuie să înţelegi ceva despre ea. La suprafaţă pare dură, dar e foarte sensibilă. Dacă i-ai arăta măcar puţină consideraţie…

— Nu am nevoie să-mi explici tu cum este ea.

— O cunosc mai bine decât tine, rosti West exasperat. De fapt locuiesc cu ea, pentru numele lui Dumnezeu.

Ultimele cuvinte îl înfuriară pe Devon.

— O doreşti? întrebă el sec.

West rămase pur şi simplu împietrit, iar întrebarea părea că vine din eter.

— Să o *doresc*? În sens biblic? Desigur că nu, doar e văduvă. Văduva lui Theo. Cum ar putea cineva să... vocea i se stinse, văzându-l pe Devon cum îl ucide cu privirea.

Ca lovit de fulger, West înţelese care era motivul acestui aparent schimb de ostilităţi şi tensiunea escaladantă dintre Devon şi Kathleen. Era grav. Închise ochii. Era rău pentru toţi, pentru viitor, pentru toate direcţiile de urmat. Decise să verifice exactitatea teoriei, sperând că se înşală.

— Deşi, continuă West, mi se pare drăguţică, nu crezi? Când te uiţi la guriţa aceea, te gândeşti la tot felul de distracţii. Nu m-ar deranja să o prind într-un colţişor şi să mă amuz cu ea. Poate la început ar protesta, dar curând aş face-o să se zbată ca o pisicuţă...

Devon se năpusti asupra lui şi-l luă de guler.

— Atinge-o şi eşti mort, scrâşni el.

West îl privi oarecum nedumerit.

— Ştiam eu. Maică, măiculiţă. *Tu* o doreşti.

Devon îşi mai domoli furia, pe măsură ce înţelese manevra subtilă a fratelui său. Îi dădu drumul.

— Ai luat de la Theo titlul şi casa, remarcă West puţin sarcastic, iar acum vrei să-i iei şi nevasta.

— Văduva, corectă Devon.

— Ai sedus-o?

— Nu încă.

West se lovi cu palma peste frunte.

— Iisuse! Nu crezi că a suferit destul? Bine, uită-te la mine şi mai urât. Rupe-mă în bucăţi, cum ai făcut cu creionul ăla. Asta ar confirma că nu eşti cu nimic mai presus decât Theo. Citind revolta din privirea fratelui său, zise: relaţiile tale de obicei nu rezistă mai mult decât carnea într-o maşină de tocat. Ai o fire al naibii de vulcanică şi, dacă modul în care ai procedat cu ea mai devreme este un exemplu al modului în care vei rezolva neînţelegerile...

— Destul, îl opri Devon cu calm periculos.

West continuă:

— Devon, noi doi ne-am trecut cu vederea mereu greşelile, dar asta nu înseamnă că nu le observăm. Ce simţi

tu este dorinţă carnală, oarbă. Ai decenţa şi las-o în pace. Kathleen este o femeie sensibilă, blândă, care merită să fie iubită… iar dacă tu ai o asemenea capacitate, eu nu am văzut-o în viaţa mea. Văd ce s-a întâmplat cu femeile care au ţinut la tine. Nimic nu-ţi răcoreşte pasiunea mai repede decât afecţiunea.

Devon îl privea cu răceală.

— Ai de gând să-i spui asta?

*

După ce mai cântări hotărârea de a absenta de la cină două seri la rând, Kathleen decise să coboare în sufragerie. Era ultima seară a lui Devon la Eversby Priory, aşa că îşi propuse să reziste o oră şi jumătate la aceeaşi masă cu el. Devon insistă să-i ţină scaunul şi o făcu având aceeaşi faţă impenetrabilă, iar ea îi mulţumi scurt. Oricum, chiar şi cu o distanţă considerabilă între ei, Kathleen tot îşi simţea nervii întinşi la maxim şi furia… mai ales îndreptată spre sine.

Sărutările acelea… imposibila, teribila plăcere a lor… cum a putut el să-i facă una ca asta? Cum a putut ea să-i răspundă, abandonându-se total? Era mai mult vina ei, decât a lui Devon. El era, desigur, un libertin de Londra; sigur că i-a făcut avansuri, ca şi oricărei alte femei din preajma lui. Ea ar fi trebuit să reziste, să-l pălmuiască, dar a stat pe loc şi l-a lăsat să… l-a lăsat…

Nu-şi găsea cuvintele potrivite pentru ce făcuse el. Totuşi, îi arătase o parte a ei de care ea însăşi nu ştia că există. Fusese educată să creadă că dorinţa e un păcat, mai mult, ea însăşi se considerase o persoană mai presus de plăcerile carnale… până ce Devon i-a dovedit contrariul. Of, căldura gurii lui, limba lui fierbinte căutând-o pe a ei, apoi slăbiciunea plăcută care o adusese într-un moment când şi-ar fi dorit să o pună la pământ şi să-şi lase greutatea trupului său peste ea… îi venea să plângă de ruşine.

Se sufoca, în timp ce restul conversau. Păcat că nu savura bucatele de pe masă. Se chinui să ia câteva îmbucături, dar mâncarea părea că i se opreşte în gât.

Cum discuţia alunecă spre apropiatele sărbători de iarnă, Cassandra îl întrebă pe Devon dacă intenţionează să vină de Crăciun la Eversby Priory.

— V-ar face plăcere? întrebă Devon.

— Vai, da!

— Vei aduce şi cadouri? întrebă Pandora.

— Ce v-ar plăcea? le întrebă pe gemene.

— *Orice,* numai să fie de la Winterborne, exclamă Pandora.

— Vreau şi musafiri de Crăciun, spuse Cassandra melancolică. Pandora, ţii minte petrecerile date de mama, când eram mici? Doamnele în rochii fine, iar domnii în costume elegante… muzica şi dansul.

— Şi mâncărurile, completă Pandora. Budincile, prăjiturile, plăcintele…

— La anul vom fi vesele din nou, le linişti Helen. Îl întrebă pe West: cum sărbătoriţi de obicei Crăciunul, vere?

Acesta ezită o clipă, evitând un răspuns sincer, dar până la urmă povesti.

— De Crăciun îmi vizitez prietenii într-un mod parazitar, adică merg din casă în casă şi beau până nu mai ştiu de mine şi cad în salonul cuiva. Apoi cineva îmi cheamă o trăsură, mă urcă în ea şi mă trimite acasă, iar acolo servitorii mă culcă.

— Nu pare prea vesel, comentă Cassandra.

— Începând cu anul acesta, interveni Devon, vreau să-i fac dreptate sărbătorii de Crăciun. Am invitat un prieten să petreacă de Crăciun cu noi la Eversby Priory.

Toţi rămaseră muţi de uimire şi-l priveau atenţi.

— Pe cine? întrebă Kathleen suspicioasă. Spera că nu era vorba de vreun antreprenor de căi ferate.

— Pe domnul Winterborne în persoană.

Printre ovaţiile, chicotelile şi râsetele zgomotoase ale fetelor, Kathleen îl fulgera cu privirea pe Devon. Naiba să-l ia, *ştia* că nu se cuvine să invite un străin într-o casă îndoliată.

— Proprietarul marelui magazin universal? întrebă ea. Fără îndoială însoţit de o gaşcă de prieteni eleganţi şi

paraziţi? Milord, sigur nu ai uitat că suntem în doliu!

— Cum aş fi putut? zise el galant, înfuriind-o şi mai tare. Winterborne va veni singur, de fapt. Mă îndoiesc totuşi că ar fi o povară prea mare pentru această gospodărie, dacă mai punem un tacâm la masă în seara de Ajun.

— Un gentleman cu influenţa domnului Winterborne trebuie să fi primit deja o sută de invitaţii. De ce trebuie să vină aici?

Devon jubila când o vedea că fumegă.

— Winterborne este un bărbat rezervat. Cred că ideea unei vacanţe liniştite în provincie îi surâde. De dragul lui, aş dori să avem o sărbătoare de Crăciun cum se cuvine. Poate se vor cânta şi câteva colinde. Fetele rezonară la cuvintele lui.

— Hai, Kathleen, spune da!

Până şi Helen se alătură grupului vesel, în ideea că nu vedea nimic rău în asta.

— De ce să ne oprim aici? întrebă Kathleen sarcastic, aruncând spre Devon o privire beligerantă. De ce să nu chemam şi o orchestră, să dansăm şi să împodobim cu lumânări un brad uriaş?

— Excelentă sugestie, replică Devon copleşit. Da, hai să le facem pe toate.

Înfuriată peste măsură şi amuţită în acelaşi timp, Kathleen nici nu observă când Helen îi trase discret din pumnul încleştat cuţitul pentru uns unt.

Capitolul paisprezece

Decembrie se aşternuse peste Hampshire, aducând cu sine vânturi reci, care au albit copacii desfrunziţi. Kathleen abandonă orice speranţă de a anula sărbătoarea, fiindcă toată casa fremăta de entuziasm. Încet, încet, ea cedă. Acceptă şi solicitarea servitorilor de a sărbători şi ei Crăciunul, apoi lăsă să fie adus un brad mare în holul de la intrare.

Apoi West veni cu propunerea de a extinde festivităţile. O găsi pe Kathleen în birou, sortind corespondenţa.

— Pot să te întrerup o clipă?

— Sigur că da, îi făcu semn spre un scaun, lăsând stiloul. Ce pui la cale? îl întrebă frontal, recunoscând faţa aceea mascat nevinovată.

— De unde ştii că am pus ceva la cale?

— Ori de câte ori ai mutra asta nevinovată, e clar că pui la cale ceva.

West zâmbi relaxat.

— Fetele nu îndrăznesc să te abordeze şi le-am promis că o voi face eu. Se pare că lordul şi lady Trenear obişnuiau să-i invite pe toţi arendaşii cu familiile lor la petrecerea din Ajunul Crăciunului.

— Absolut nu.

— Da, asta a fost şi prima mea reacţie… West o lăsă să fiarbă încet, glumind surâzător şi continuă: încurajarea spiritului de comunitate ar fi în beneficiul tuturor celor care locuiesc pe moşie. Nu e cu nimic diferită de vizitele caritabile pe care le faci familiilor:

Kathleen îşi acoperi faţa cu palmele şi scânci de furie înăbuşită. O petrecere. Muzică. Daruri, dulciuri, urări însufleţite. Ştia exact ce ar fi spus lady Berwick: este indecent să găzduieşti o asemenea desfăşurare într-o casă unde se ţine doliu. Este un păcat mare să furi o zi sau două cu bucurie, dintr-un an care a fost rezervat tristeţii. Ce era mai rău – în secret ea îşi dorea să facă asta.

— Nu se cuvine, vorbi printre degete. Nu am făcut nimic aşa cum ar fi trebuit: draperiile negre au fost luate de la ferestre prea curând, nimeni nu mai poartă voalul de doliu…

— Nimănui nu-i pasă, zise West. Crezi că te vor condamna arendaşii, fiindcă ai lăsat doliul pentru o noapte? Din contră, vor aprecia gestul de bunătate. Habar nu am despre Crăciun, desigur, dar cred că trebuie să trăim în spiritul sărbătorilor. Dacă vrei, plătesc eu pentru toate cheltuielile suplimentare. Totuşi… cum altfel pot învăţa

despre generozitatea Crăciunului?

Kathleen lăsă mâinile pe birou.

— Eşti un manipulator neruşinat, Weston Ravenel.

El surâse demonic.

— Ştiam că ai să spui da.

*

— E un brad foarte mare, comentă Helen o săptămână mai târziu, în holul de la intrare.

— Niciodată până acum nu am avut unul la fel de mare, recunoscu doamna Church.

Priveau cum West împreună cu doi valeţi şi majordomul se străduiau să ridice trunchiul minunatului brad, pentru a-l fixa în suportul metalic. Bărbaţii mormăiau şi înjurau, peste tot pe jos erau numai ace de brad scuturate şi conuri, iar cu ajutorul corzilor şi contribuţia tuturor, bradul ajunse ancorat, la locul său de onoare.

— Miroase superb, zise Helen. Lordul şi lady Berwick aveau brad de Crăciun, Kathleen?

— În fiecare an, spuse ea zâmbind. Dar unul mic, fiindcă lady Berwick credea că este un obicei păgân.

— Cassandra, mai avem nevoie de ornamente, o auzi pe Pandora de la etaj.

— Şi mai multe lumânări, completă sora ei geamănă.

— Ajunge cu luminările, le potoli Kathleen precaută. Şi aşa bradul prezintă un mare risc de incendiu.

— Dar o să pară *dezbrăcat,* fără lumină pe el, protestă Pandora pe un ton plângăcios. Va arăta groaznic dacă nu-i vom agăţa destule ornamente.

— Poate vreţi să vedeţi cufărul trimis azi dimineaţă de Winterborne, le abătu atenţia West. Precis conţine şi ceva frumos. West le arătă într-un colţ un cufăr enorm din lemn. Devon mi-a scris că Winterborne îl trimite în semn de apreciere pentru că a fost invitat la noi.

— Eu nu l-am invitat pe domnul Winterborne, i-o reteză Kathleen şi cu siguranţă nu putem primi cadouri de la străini.

— Nu sunt pentru tine, ci pentru casă. Sunt nişte ornamente de agăţat în brad.

La un moment dat Helen se roşi la faţă şi făcu semn spre scări, unde gemenele înhăţaseră cufărul şi-l duceau nepăsătoare în salonul de la etaj. Ajunse acolo, închiseră uşa cu cheia şi toată lumea de jos rămase mută de uimire.

— Hai, Kathleen, să vedem ce a trimis domnul Winterborne, spuse Helen. Veniţi, doamnă Church.

— Nu ne vor lăsa în cameră, spuse Kathleen.

— Ba da, dacă le voi ruga eu, explică Helen.

În cele din urmă gemenele au descuiat uşa, după ce apucaseră să desfacă toate pachetele şi cutiile din cufăr. Era ca un cufăr cu comoara piraţilor, ticsit cu tot felul de globuri, jucării colorate, beteală, steluţe şi globuri pictate.

— Un incendiu ar fi inevitabil, bodogăni Kathleen, privind câteva cutii cu lumânări puse de-o parte.

Toată lumea era entuziasmată de conţinutul magic al cufărului, dar Kathleen îl luă de braţ pe West şi-l scoase din cameră.

— Aici se petrece ceva, îi zise ea. Vreau să ştiu adevăratul motiv pentru care contele l-a invitat pe domnul Winterborne.

— Nu poate arăta generozitate unui prieten fără a avea un motiv evident? întrebă mirat West.

— Tot ce face fratele tău, are un motiv ulterior, zise ea neîncrezătoare. Aşteptă un răspuns. De ce l-a invitat pe Winterborne?

— Pentru că are informaţii din multe domenii şi cred că Devon speră să primească nişte sfaturi bune de la el, iar în viitor vrea să intre într-o afacere cu el.

Părea logic, dar intuiţia îi spunea că era ceva straniu la mijloc.

— Cum s-au cunoscut ei?

— Acum trei ani Winterborne a fost desemnat membru la două cluburi din Londra, dar a fost respins de ambele. Winterborne este un om obişnuit, tatăl lui era băcan galez. Devon a aflat că Winterborne a fost refuzat, aşa că a aranjat să fie primit în clubul nostru. Winterborne

nu uită niciodată să înapoieze un favor.

— Şi ce fel de om este el? Ce fire are?

— E liniştit, zise West ridicând din umeri. Poate fi fermecător, dacă se simte bine.

— E tânăr, sau în vârstă?

— Are în jur de treizeci de ani.

— Şi cum arată? E înzestrat?

— Doamnele sunt de părere că da. Deşi, cu averea lui, Winterborne ar putea să arate ca o broască, femeile tot ar roi în jurul lui.

— E cumsecade?

— Nu poţi aduna o avere dacă eşti în corul bisericii.

Kathleen realiză că mai mult de atât nu avea să scoată de la West.

— Contele şi domnul Winterborne vor sosi mâine după-amiază, nu?

— Da şi merg să-i iau de la gara Alton. Vrei să vii şi tu?

— Mulţumesc, dar mai bine rămân cu doamna Church, să mă ocup de pregătiri.

*

— Vei fi nominalizat pentru clubul *White,* spuse Winterborne. Cei doi ocupaseră un compartiment întreg, pentru a putea vorbi liniştiţi tot drumul de la Londra. Winterborne plătise, iar Sutton, valetul lui Devon călătorea la clasa a doua.

— De unde ştii? întrebă Devon surprins.

Winterborne nu răspunse. Avea darul de a şti ce se petrecea în viaţa multor oameni. Asta pentru că mulţi oameni din Londra deschiseseră credit la magazinul său, aşa că omul cunoştea detalii intime despre finanţele acestora, achiziţii, precum şi obiceiurile personale.

— Nu e nevoie să se deranjeze, zise Devon, întinzându-şi picioarele. Oricum nu voi accepta.

— *White* e un club mai cunoscut decât *Brabbler.*

— Aşa sunt multe cluburi, comentă Devon, dar

cercurile sunt prea elevate. Dacă *White* nu m-a vrut înainte să fiu conte, nu are niciun motiv să mă vrea acum. Sunt acelaşi, cu deosebirea că nu am tot atâtea datorii ca mulţi confraţi.

— Asta nu e singura schimbare. Ai câştigat putere pe plan social şi politic.

— Putere fără capital. Aş prefera banii.

Winterborne dădu din cap dezaprobator.

— Mereu să alegi puterea. Banii pot fi furaţi sau se devalorizează şi atunci rămâi cu nimic. Cu puterea poţi obţine oricând mai mulţi bani.

— Sper să ai dreptate.

— Eu am mereu dreptate, zise Winterborne.

Rhys Winterborne era printre puţinii care-şi permiteau această afirmaţie. El era omul care se născuse la momentul şi în locul potrivit, ca să ajungă departe. Într-un răstimp foarte scurt reconstruise magazinul ruinat al tatălui său, regândindu-l şi transformându-l într-un imperiu comercial. Figură publică, avea mulţi prieteni, cunoştinţe şi duşmani, dar nimeni nu putea pătrunde dincolo de aerul acela de deferenţă, care i se potrivea ca o a doua piele. Winterborne iubea lucrurile fine din viaţă şi recunoştea imediat calitatea. Cel mai mare dar al lui era, de fapt o înţelegere iscusită a apetitului public: doar el ştia cum să afle întotdeauna ce-şi doresc oamenii să cumpere chiar înainte de a şti ei înşişi.

Cei doi au băut puţin whisky, apoi au admirat peisajul tot mai schimbător al provinciei. De aceea oamenilor le plăcea să spună despre calea ferată că era un „drum al magicianului”, fiindcă imaginile se schimbau şi alternau rapid, pe măsură ce trenul parcurgea întinderile verzi, sau traversa peste poduri, trecând prin sate şi oraşe. Dealurile din Hampshire apărură, iar sinuozitatea lor cenuşie, iernatică se profila pe cerul după amiezii.

Perspectiva că va ajunge acasă îl însufleţi pe Devon. Adusese cadouri pentru toată lumea, dar pentru Kathleen zăbovise cel mai mult, cântărind ce să-i cumpere. De la raionul de bijuterii al magazinului

Winterborne achiziţionase o frumoasă broşă cu camee

imaginând în sculptura minusculă o zeiţă greacă pe un cal. Fundalul era de onix, iar încadratura era alcătuită din periuţe fine albe. Devon o cumpărase imediat; îi fusese livrată chiar în dimineaţa aceasta şi o pusese în buzunar, înainte de a pleca la gară.

Era nerăbdător să o revadă pe Kathleen, îi era foame de chipul ei şi de glasul ei. Îi fusese dor de zâmbetele ei, de încruntările şi frustrările provocate de dulgheri şi instalatori.

Tocmai când trenul se apropia de un pod, forţa motorului păru oprită de un bubuit puternic, urmat de o smucitură a garniturii, iar Devon auzi un scârţâit prelung, metalic, apoi se simţi frânarea. Tot trenul se cutremură în reprize succesive până la oprire, iar din reflex, Devon apucă să se prindă cu mâinile de marginea geamului, ca să nu cadă.

Imediat după aceea punctul lui de sprijin cedă, fiindcă geamul se făcuse ţăndări, rama metalică se contorsionă şi începu haosul fiindcă vagonul deraiase de pe linie şi se rostogolea neoprit. Devon căzu printre bagaje, sticlă spartă, aşchii de lemn şi alte obiecte devălmăşite, totul materializat într-un sinistru amestec de zgomote metalice puternice şi scârţâituri. Doi bărbaţi fuseseră aruncaţi practic din tren, iar Devon simţi o străfulgerare cumplită în piept, apoi rostogolirea continuă, până ce durerea din piept îl cufundă într-o neagră, tristă şi mută beznă.

Capitolul şaisprezece

Frigul îl ciupea, trezindu-l din inconştienţă. Devon îşi şterse faţa udă şi se ridică. Apa murdară a râului se scurgea prin ceea ce fusese un vagon de tren. Devon se uită atent şi constată că locomotiva spărsese balustrada laterală a podului, trăgând şi vagoanele după ea. Nişte vagoane căzuseră în apă, iar acum strigăte disperate şi ţipete oribile se auzeau, ca un cor al nenorocirii colective, îl văzu pe amicul său şi-l ajută să se ridice, deşi simţea în piept o

durere copleşitoare.

— Winterborne, zise el gutural. Trezeşte-te. Haide. *Acum.*

— Ce s-a întâmplat? se auzi un geamăt.

— Trenul a deraiat, explică Devon. Vagonul a căzut în apă.

— Nu văd nimic, zise Winterborne ştergându-se la ochi speriat.

Devon îl impulsionă să se ridice, fiindcă nivelul apei se ridica.

— Trebuie să te mişti, altfel ne înecăm.

— Am piciorul rupt, zise Winterborne, după câteva înjurături în galeză.

Devon căută să dea la o parte toate resturile din jurul lor, vrând să-i facă loc prietenului său. Reuşi să deschidă uşa masivă a compartimentului şi atunci apa pătrunse învolburată. Devon calculă rapid distanţa până la mal, iar apa părea să fie adâncă doar până la şold.

Marea problemă era frigul, care îi epuiza. Nu puteau aştepta după ajutor; nu aveau timp. Devon se alătură prietenului său, care se ştergea de sânge pe faţă şi-i zise:

— O să te trag afară şi te conduc până la mal.

— Tu în ce stare eşti? îl întrebă Winterborne, extrem de lucid, pentru un om care orbise şi avea piciorul rupt.

— Mai bună decât a ta.

— Cât de departe suntem de pământ?

— La vreo şase metri.

— Şi curentul? Cât de puternic este?

— La naiba, nu contează; nu putem sta aici.

— Şansele tale sunt mai mari fără mine, observă el pragmatic.

— Doar nu o să te las aici, cretinule inconştient, i-o trânti Devon, apucându-l de mână, apoi îl trase pe umărul său. Dacă te temi că-mi vei rămâne dator fiindcă ţi-am salvat viaţa... Destul de greu îl trase prin uşa deschisă a compartimentului... ai dreptate. Un favor *enorm.* Puse un picior greşit şi se clătinară amândoi. Din nou simţi cumplita durere din piept, tăindu-i respiraţia. Doamne, dar eşti greu,

reuşi el să spună.

Respira din ce în ce mai greu, iar junghiul cumplit din piept îi provoca o durere sfâşietoare. Muşchii i se contractau spasmodic. Prea multe complicaţii în acelaşi timp... râul, frigul, rănile lui Winterborne, iar acum ceva grav care-i provoca durerea ucigătoare. Oricum, nu avea de ales; trebuia să se mişte. Strânse din dinţi, îl trase mai bine pe amicul lui pe umăr şi reuşi să-l scoată din compartiment, apoi din vagon. Când luă contact total cu apa Devon urlă de durere. Cu greu păşea prin apă, căutând puncte de sprijin pe albia râului, printre pietre, dar era mai adânc decât estimase el, ajungându-i până la brâu.

Câteva secunde bune şocul frigului îl paralizã complet. Se concentră şi se urni din loc.

— Winterborne, zise el scrâşnind din dinţi, nu e departe. O să reuşim. Devon înainta cu greu împotriva curentului, îmbărbătat şi de ceilalţi supravieţuitori, care îşi croiau drum spre mal. Era foarte dificil, nămolul de pe fundul apei îi îngreuna avansul, absorbindu-i picioarele, dar nu se lăsa deloc.

— Milord! Milord! Sunt aici, se auzi glasul lui Sutton, care-i făcea semne cu mâna de pe mal. Valetul sări în apă imediat.

— Ia-l tu, strigă Devon, trăgându-l prin apă pe Winterborne, care era semiconştient deja.

Sutton ajunse la ei, îl apucă pe bărbat pe după piept şi-l duse în siguranţă la mal.

Devon simţi că-l lasă genunchii, dar se luptă să reziste. Creierul îi comanda să-şi adune ultimele fărâme de putere, cu care să ajungă la mal.

Privi în urmă şi văzu câţiva pasageri captivi într-un vagon cufundat în apă, fiindcă nu reuşiseră să descuie uşile. Fără să mai stea pe gânduri, Devon sări înapoi în apă şi se îndreptă spre ei să-i ajute. Salvatorii începuseră deja să apară, dar Devon simţi că acele câteva clipe care-i despărţeau de prizonierii vagonului, puteau să le fie fatale.

— Domnule, îl auzi pe Sutton strigând.

— Ai grijă de Winterborne, răspunse Devon.

Până ajunse la vagon, era deja amorţit de la brâu în jos şi se lupta cu o stare de buimăceală. Parcă toate conexiunile creierului fuseseră scurt-circuitate. Prin puterea voinţei reuşi să intre în vagon printr-un geam spart, apoi smulse o bară metalică de la o uşă, încercând să-şi controleze mâinile, fiindcă de-abia le mai simţea, apoi deschise uşa, forţând-o cu bara aceea. Când uşa cedă, pasagerii disperaţi s-au îmbulzit să iasă, gemând de durere, frig şi spaimă. Devon rămase alături de o bătrână cu un copilaş vânăt în braţe, două fete care plângeau şi un adolescent.

— Mai sunt oameni înăuntru? îl întrebă Devon pe băiat. De-abia mai vorbea.

— Nu în viaţă, domnule, răspunse băiatul tremurând.

— Vezi oamenii aceia de pe mal?

— Cred că da, domnule.

— Du-te acolo. Ţine fetele de câte o mână. Stai pe-o parte, să baţi curentul şi ai grijă să nu te împingă înapoi. *Du-te.*

Băiatul dădu din cap şi făcu exact cum i se spusese. Fetele îl urmară, iar toţi trei reuşiră să ajungă teferi la mal. Devon se întoarse spre femeia îngrozită.

— Daţi-mi mie copilul.

Ea dădu din cap cu încăpăţânare, refuzând.

— Vă rog, domnule, de ce…

— Acum, spuse el realizând că picioarele nu-l mai ţineau mult.

Femeia îl ascultă, plângând, iar copilaşul continua să ţipe, deşi Devon îl luase în braţe şi-l ţinea foarte strâns. Femeia îl apucă pe Devon de cealaltă mână şi aşa, pas cu pas, s-au chinuit să-şi croiască drum printre valurile îngheţate. Văzu în depărtare nişte lumini, dar pierdu noţiunea timpului. Curând nu-şi mai simţea deloc picioarele. Copilul nu mai plângea, femeia striga spre el disperată, dar el nu o auzea, fiindcă propriul puls îi bubuia în urechi.

Oameni la distanţă… lampioane… lumini dansând undeva, el continuând să avanseze, înţelegând că, dacă va

ceda acum, firul vieţii avea să se rupă.

Simţi cum cineva îi smulge copilul din braţe, apoi altcineva o ajută pe femeie, după care el îşi pierdu echilibrul şi avu impresia că apa îl înghite, fiindcă muşchii nu mai funcţionau.

Apa îl purta la vale, acoperindu-l cu totul, într-o viitoare îngheţată a morţii iminente. Îşi dădu seama că este luat de curent, iar mintea plutea descifrând întreaga scenă – vârtejul care înghiţea un trup, pe al lui. Nu a putut să se salveze, înţelese. Nu-l va salva nimeni. Avea aceeaşi soartă cumplită ca toţi bărbaţii din neamul Ravenel, care au lăsat multe treburi neterminate, iar lui nici că-i mai păsa. Acolo undeva, în străfundul sufletului chinuit, ştia că West se va descurca fără el. West va supravieţui.

Dar Kathleen...

Ea nu va şti niciodată ce a însemnat pentru el.

Acest adevăr îi penetra conştiinţa. Sfinte Doamne, de ce aşteptase, presupunând că mai avea timp la dispoziţie? Dacă ar mai fi avut cinci minute la dispoziţie să-i spună, ba nu, doar un minut... dar era prea târziu.

Kathleen va merge mai departe fără el. Un alt bărbat o va lua de soţie... va îmbătrâni alături de ea... iar Devon va rămâne o simplă amintire.

Dacă ea avea să-şi mai amintească de el.

Continuă să se zbată între cele două tărâmuri şi un hău imens îl reţinu captiv. Kathleen era destinul lui, *al lui.* Va sfida orice colţişor din iad şi va lupta să rămână alături de ea. Dar acum nu mai avea rost. Râul îl ducea cu el constant, trăgându-l spre tenebre.

Simţi cum este prins de o forţă dublă. Erau două braţe zdravene, sigure, care-l trăgeau de mâini şi de piept, smulgându-l din ghearele monstrului din adâncuri. O putere inexplicabilă îl trăgea înapoi şi asta durea. Se simţi deja purtat contra curentului.

— Să nu îndrăzneşti, auzi o voce masculină gâfâind la urechea lui. Îl prinsese bine de mijloc, iar el începu să tuşească, agonia dându-i târcoale din nou, dar glasul continuă: să nu cutezi să mă laşi pe mine singur, să am

grijă de nenorocita aia de moşie.

Capitolul şaptesprezece

— Probabil că trenul a întârziat, spuse Pandora, jucându-se cu câinii la parter. Nu-mi place să aştept.

— Ai putea să faci ceva folositor, o sfătui Cassandra, care-şi continua cusutul la gherghef. Aşteptarea ar fi mai uşoară.

— Aşa spun oamenii, dar nu e adevărat. Aşteptarea e la fel de lungă, indiferent dacă eşti folositor sau nu.

— Poate că domnii s-au oprit să bea ceva, sugeră Helen, lăsând jos gherghеful.

Kathleen citea o carte despre agricultură, pe care i-o recomandase West.

— Dacă e aşa, s-ar putea să vină lihniţi de foame. O văzu pe Pandora, pe a cărei rochie se instala câinele Napoleon. Draga mea, rochia ta va fi plină cu păr de câine până vin domnii.

— Nu vor observa, fiindcă şi rochia e neagră, iar câinele la fel.

În casă trăiau doi câini: Napoleon şi Josephine, plus un porc, Hamlet. Kathleen ajunsese să-i considere pe toţi trei câini, fiindcă unde erau doi câini, era şi cel de-al treilea animal.

— Vai de mine, zise Kathleen, trebuie să facem ceva cu Hamlet. Nu-l putem lăsa să hoinărească prin casă, cât e domnul Winterborne la noi.

— Dar Hamlet e foarte curat, spuse Cassandra, aplecată să mângâie porcul, care grohăia afectuos. De fapt, e mai curat decât câinii.

Era adevărat. Porcul era atât de bine educat, că era păcat să-l exileze din casă.

— Nu avem încotro, zise Kathleen. Mă tem că nu

putem aştepta ca domnul Winterborne să ne împărtăşească preferinţele pentru porci. Hamlet va dormi în hambar. Îi faceţi acolo un pat confortabil din paie şi pături.

Gemenele au protestat contrariate:

— Dar asta îi va răni sentimentele…

— Şi va crede că e pedepsit!

— Se va simţi perfect acolo, încheie Kathleen, fără drept de apel.

— Se aude cineva la uşă, tresări Helen, apoi merse la fereastră să se uita spre porticul de la intrare.

Kathleen sări şi ea ca arsă; trebuie să fie Devon cu musafirul său.

— Duceţi repede porcul în pivniţă! Grăbiţi-vă! Netezindu-şi rochia şi aranjându-şi o şuviţă rebelă, Kathleen veni lângă Helen la fereastră. Nu văzu nicio trăsură, ci un ponei îndesat, care era al fiului poştaşului, Nate. Un sentiment straniu, de groază îi urcă pe şira spinării.

Valetul veni cu o telegramă în mână, fapt neobişnuit, fiindcă depeşele îi erau de obicei aduse pe o tavă de argint. Înghiţi nodul din gât când Sims intră şi-i vorbi grav.

— Milady, băiatul spune că e o chestiune foarte urgentă. Sims era şi el emoţionat, dar încerca să-şi păstreze calmul. La oficiu a mai sosit o veste: un teribil accident a avut loc la Alton.

Kathleen simţi cum i se scurge tot sângele din corp. O bubuitură în ureche o făcu să tresară de durere. Cu mâini tremurânde, desfăcu telegrama şi citi:

Deraiere lângă gara Alton. Trenear şi Winterborne răniţi. Aduceţi doctorul până sosim. Eu vin cu trăsura închiriată.

Sutton.

Devon… rănit. Kathleen se trezi luptându-se cu un gând oribil, care părea că o copleşeşte. Inima îi spărgea pieptul.

— Sims, trimite un valet să-l cheme pe doctor. Trebuia să vorbească, pentru a domoli teama. Trebuie să

vină neîntârziat; spune-i că lordul Trenear şi domnul Winterborne au amândoi nevoie de îngrijiri.

— Da, milady. Valetul plecă degrabă.

— Pot să o citesc şi eu? îndrăzni Helen.

Kathleen îi întinse fâşia de hârtie. Nate băgă capul prin uşa întredeschisă.

— Tata mi-a zis de vestea primită prin telegraf. Captase atenţia ambelor femei şi continuă: s-a întâmplat la pod, chiar înainte de staţie. Un tren cu vagoane vechi traversa linia şi nu a avut timp să treacă. Trenul de pasageri s-a ciocnit cu el şi unele vagoane au căzut în apa râului Wey, direct de pe pod. Mai mult de zece oameni au murit şi vreo doi sunt daţi dispăruţi. Tata spune că vor mai muri câţiva, fiindcă au mâinile şi picioarele rupte, trupurile zdrobite şi…

— Nate, îl întrerupse blând Helen, ce-ar fi să mergi la bucătărie şi să rogi bucătăreasa să-ţi dea un biscuit sau puţină turtă dulce? Kathleen ieşise deja din cameră.

— Mulţumesc, lady Helen.

Kathleen respira greu, dar îşi acoperi faţa cu mâinile, într-un gest de disperare supremă. Nu suporta să ştie că Devon e rănit. Exact în acel moment bărbatul frumos, puternic, arogant şi mândru suferea probabil… poate se temea… poate chiar murea.

Kathleen simţi lacrimile curgându-i pe obraji. Nu, trebuia să fie tare, avea multe de făcut. Trebuia să fie totul pregătit când vor ajunge răniţii. Trebuia să pună la dispoziţie orice i se cerea.

— Eu ce pot să fac? o întrebă Helen, care venise la ea.

Kathleen se şterse la ochi; îi era greu să şi gândească. Mintea i se înceţoşase.

— Te rog, spune-le gemenelor ce s-a întâmplat şi ai grijă să nu fie prin preajmă când vor sosi bărbaţii. Nu ştim în ce stare sunt, cât de grave sunt rănile, dar… nu vreau ca fetele să vadă…

— Sigur că da.

— O să o caut pe doamna Church, zise Kathleen. Trebuie să găsim toate rezervele de medicamente din casă,

să facem rost de cearşafuri curate şi bandaje…

— West este cu ei, o linişti Helen. Va avea grijă de fratele lui. Nu uita, contele e foarte puternic. Va supravieţui unor pericole care pe alţii i-ar ucide.

Kathleen nu se linişti cu aceste cuvinte. Ştia că răniţii din accidentele de tren şi deraieri erau întotdeauna foarte expuşi din pricina gravităţii rănilor. Nu conta cât de voinic sau isteţ eşti, când trenul gonea cu peste şaptezeci de kilometri pe oră. Era o chestiune de noroc şi atât, iar norocul le-a lipsit întotdeauna membrilor familiei Ravenel.

Spre liniştea lui Kathleen, valetul trimis după doctorul Weeks, reveni prompt, însoţit de acesta. Weeks era un generalist competent, instruit la Londra, el fusese chemat când Theo a căzut de pe cal. Ori de câte ori vreun membru al familiei Ravenel suferea, doctorul venea urgent şi îl trata. Avea un deosebit respect pentru această familie, iar Kathleen îl plăcea şi avea mare încredere în el.

— Nu am avut plăcerea să-l cunosc pe lordul Trenear, zise doctorul, deschizându-şi trusa medicală pentru a se pregăti. Regret că prima întâlnire va fi cu o ocazie nu tocmai plăcută.

— Şi eu regret, zise Kathleen privindu-l cum scoate pe rând şi aranjează sticluţe diferite, bandaje, cutii cu pudră, ace şi fire, plasturi şi instrumente metalice. Dumnezeule, se gândi ea, este exact aşa cum s-a petrecut în dimineaţa aceea, când a murit Theo. Încercă să-şi stăpânească tremuratul care o cuprinse brusc. Devon plecase supărat de la Eversby Priory, îşi zise ea, fără să-i spună la revedere.

— Lady Trenear, zise doctorul blând, cu siguranţă aceste împrejurări nefericite şi prezenţa mea vă amintesc de accidentul soţului dumneavoastră. V-ar ajuta dacă v-aş administra un sedativ uşor?

— Nu, mulţumesc. Vreau să fiu cu mintea trează. Doar că… nu-mi vine să cred… încă un Ravenel… Kathleen nu se putea concentra să încheie vreo frază.

— Se pare că bărbaţii din familia aceasta nu au parte de longevitate. Totuşi, să nu ne aşteptăm la ce-i mai rău. Vom afla cât de curând care este starea lordului Trenear.

— Milady, se vede o trăsură pe alee! se auzi o voce din holul de la intrare.

Kathleen sări ca arsă şi coborî imediat. Ieşi afară şi urmări cu privirea orice mişcare. West a coborât primul. Se sprijini de uşa trăsurii. Era într-o stare deplorabilă. Avea hainele murdare şi ude. Tremura ca varga. Dinţii îi clănţăneau atât de tare, încât Kathleen se sperie.

— Unde este doctorul? întrebă el zgribulit.

— Aici, domnule Ravenel, sunteţi rănit? întrebă doctorul White.

— Îmi este doar frig, zise el clănţănind din dinţi. L-am scos pe fratele meu din râu.

Kathleen îl luă de braţ, ca să-l sprijine. Îl văzu cât de vânăt este şi-l întrebă:

— Cum se simte Devon?

— Este conştient, dar nu ştie ce i s-a întâmplat. A stat prea mult în apă.

— Doamnă Church, zise Weeks, domnul Ravenel trebuie dus direct în pat. Să-l acoperiţi bine cu pături calde. Nu cumva să-i dea cineva de băut alcool. E foarte important, mă înţelegeţi? Puteţi să-i daţi nişte ceai călduţ, dar *nu* fierbinte.

— Nu am nevoie să fiu dus de cineva, protestă West. Uite, stau bine pe picioare! Chiar când spuse aceste cuvinte, genunchii i s-au înmuiat brusc şi se prăvăli la pământ. Kathleen încercă să-l susţină, dar veniră doi valeţi care l-au ajutat să se ridice, apoi l-au întins pe o targă. West se lupta cu ei, dar doctorul interveni:

— *Staţi liniştit,* domnule Ravenel. Orice efort faceţi înainte de a vă încălzi complet vă poate fi fatal. Dacă sângele rece de la extremităţi ajunge prea repede la inimă… se opri şi îi grăbi pe cei doi să-l ducă mai repede în casă.

Kathleen se apropiase de trăsură şi liniştea din interiorul vehiculului o sperie.

— Devon, poţi să…

Doctorul veni repede în spatele ei şi o trase într-o parte.

— Daţi-mi voie să-i văd eu primul.

— Spuneţi-mi cum este lordul Trenear, zise ea speriată.

— Imediat ce voi putea, răspunse el şi urcă în trăsură. În scurt timp se auzi vocea doctorului, pe un ton urgent: o să-l scoatem întâi pe domnul Winterborne. Am nevoie de un bărbat puternic, repede.

— Peter, strigă Sims spre valetul care alerga spre el.

Ce e cu Devon? Kathleen ardea să afle. Nu reuşi să vadă nimic în trăsură.

— Domnule doctor Weeks, şopti ea.

— Într-o clipă, milady.

— Da, dar… se trase înapoi, fiindcă din trăsură ieşi o formă masivă, întunecată, mergând clătinat. Era Devon, zdrenţuit şi greu de recunoscut. Îi auzise vocea lui Kathleen.

— Lord Trenear, spuse doctorul, nu vă epuizaţi. Vă voi consulta de îndată ce-l văd pe prietenul dumneavoastră.

Devon mergea greu, dar înaintă până la uşă. Era murdar şi zdrobit de frig, avea sânge pe haine. Kathleen îl examină rapid şi văzu uşurată că avea mâinile şi picioarele întregi, nu era rănit grav, aşa că se linişti. Era întreg. Privirea lui răvăşită se întâlni cu a ei, inundând-o cu albastrul acela, iar gura lui îi rosti numele.

Kathleen ajunse lângă el din doi paşi, iar el o strânse de mână. Cu cealaltă mână o prinse de ceafă şi o sărută cu foc, sorbindu-i buzele, copleşind-o, nepăsător că îi vedeau ceilalţi. Trupul i se cutremură, apoi se clătină ca o clădire în demolare, iar ea îl susţinu cu greu.

— Nu trebuie să stai în picioare, îi zise Kathleen. Stai să te ajut… Devon, te rog.

El nu voia să o asculte. Cu un geamăt primitiv, disperat şi plin de dorinţă se întoarse şi o trase după el sprijinindu-se de trăsură, după care o mai sărută o dată. Chiar şi rănit, epuizat, avea o forţă incredibilă. Gura lui o captură pe a ei cu o forţă nestăvilită, oprindu-se doar ca să respire. Kathleen privi peste umărul său şi văzu doi valeţi venind cu o targă.

— Devon, îl implora ea, trebuie să te întinzi. Targa este în spatele tău. Trebuie să te care în casă.

Devon era inert şi tremura violent.

— Dragule, şopti Kathleen la urechea lui, extrem de îngrijorată, dă-mi drumul, te rog.

El răspunse, scoţând doar un sunet gutural, iar braţele i se încleştară şi mai tare împrejurul ei… îşi pierdea cunoştinţa, fiind gata să cadă. Norocul lui că valeţii erau prompţi în spatele lui şi-l prinseră de subsuori, ajutându-l să se întindă pe targă. În tot acest timp încercase să spună ceva, dar nu reuşi decât să mişte buzele; Kathleen îl înţelese. „Niciodată” fusese cuvântul adresat ei.

Capitolul optsprezece

Când Devon era ajutat să se aşeze pe targa, i se ridicase cămaşa, iar Kathleen şi doamna Church tresăriră speriate, când i-au văzut vânătaia vineţie, de mărimea unei farfurii, pe partea stângă a pieptului, mai jos spre coaste.

Kathleen se întreba oare cât de puternic fusese şocul loviturii, dacă urma lăsată era atât de extinsă. Precis avea coaste rupte. Nu cumva şi plămânul putea fi afectat? Se aplecă să-i aşeze mai bine mâna pe targă. Ce şoc puternic pentru ea, să-l vadă întins aşa, inert.

— Duceţi-l sus, în dormitorul mare, spuse doamna Church, acoperindu-l cu o pătură. Mergeţi încet, nu-l zdruncinaţi.

Kathleen urmă targa în casă, ştergându-şi continuu lacrimile, care i se prelingeau pe obraji. Menajera observă amărăciunea ei şi o linişti:

— Încetişor, milady, nu vă mai necăjiţi. O să-l oblojească doctorul curând şi va fi ca nou.

Kathleen dorea să o creadă, dar se temea totuşi.

— Are atâtea zgârieturi şi e slăbit, poate că are şi răni interne.

— Mie nu mi s-a părut deloc slăbit, acum câteva minute, observă menajera, făcând un semn sugestiv cu capul.

Kathleen se făcu roşie ca racul.

— Se simţea epuizat. Nu ştia ce face.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, milady, zâmbi doamna Church. Cred că mai mari griji trebuie să ne facem pentru domnul Winterborne. Domnul Ravenel mi-a zis că are un picior rupt şi a orbit, bietul bărbat.

— Vai, nu se poate. Trebuie să aflăm dacă vrea să trimitem după cineva.

— Nu aş fi surprinsă dacă nu are pe nimeni, zise menajera calmă.

— De ce crezi asta? întrebă Kathleen.

— Dacă avea pe cineva, nu ar fi venit aici singur de Crăciun.

*

În timp ce doctorul îngrijea rănile lui Devon, Kathleen îl vizită pe West. Înainte de a ajunge la uşa camerei unde se afla acesta, auzi zgomote, râsete şi când văzu uşa întredeschisă, se mai linişti, recunoscând glasurile Pandorei, al Cassandrei, printre cele ale servitorilor care îl asistau pe West. Acesta stătea în pat, rezemat confortabil pe un morman de perne. Helen verifica un termometru pentru a stabili dacă mai avea febră sau nu. Slavă Domnului, West părea că nu mai tremură şi avea o culoare destul de firească deja.

— Apoi am zărit un bărbat care se deplasa împotriva curentului, povesti West, spre un vagon pe jumătate scufundat în apă, unde câţiva oameni rămăseseră captivi. Atunci mi-am zis: omul ăsta e un erou, dar şi un idiot, pentru că deja stătuse în apă destul şi nu avea cum să-i salveze şi pe ceilalţi, aşa că se sacrifica degeaba. Am coborât pe cheiul râului şi l-am văzut pe Sutton foarte agitat. L-am întrebat unde era contele şi el a arătat cu mâna spre nebunul care salvase deja trei copii, iar acum venea la mal cu un copilaş în braţe, ţinând de mână o femeie.

— Omul era *lordul Trenear*? întrebă o cameristă

uluită.

— Nimeni altul.

Grupul explodă în aplauze şi ovaţii, mândri de stăpânul lor.

— Sper că domnul o să apară şi în ziare, interveni un valet.

— Şi eu sper, zise West, deşi ar detesta asta. Tăcu, văzând-o pe Kathleen în pragul uşii.

— Gata, toată lumea afară din cameră, zise Kathleen conspirativ. Dacă vă prinde doctorul aici?

— Tocmai ajunsesem la partea în care povesteam cum eu l-am salvat pe conte.

— Vei povesti mai târziu, zise Kathleen. Deocamdată, odihneşte-te. Cum e temperatura? i se adresă lui Helen.

— Mai are unul, două grade să urce şi e perfect, spuse Helen.

— La naiba, aţi făcut prea cald în cameră. Mai am un pic şi iau foc. O să fiu raţa voastră de Crăciun. Apropo, mi-e o foame de lup…

— Doctorul a zis să-ţi dăm de mâncare doar după ce vei avea temperatura normală, spuse Pandora. Mai vrei ceai?

— Nu, aş vrea un coniac, glumi West. Şi ceva bun de mâncare.

Helen îi întinse termometrul.

— Sub limbă, te rog, zise ea, iar West se conformă, ascultător.

— Draga mea, îi zise Kathleen Hellenei, vrei să vorbeşti cu doamna Church despre cină? Cu trei invalizi în casă, cred că în seara asta vom mânca separat.

— *Doi* invalizi, mormăi indignat West, mestecând termometrul. Eu mă simt perfect.

— Da, desigur, zise Helen. Şi voi pregăti o tavă pentru doctorul Weeks. Precis va ajunge târziu acasă.

Kathleen îi scoase termometrul din gură şi-l citi.

— O jumătate de grad mai ai şi poţi mânca, zise ea.

— Cum se simte fratele meu? zise West aranjându-şi pernele.

— Doctorul Weeks îl tratează, l-am văzut o vânătaie urâtă pe piept şi s-ar putea să aibă nişte coaste rupte. Oricum, era conştient şi a deschis ochii când a ajuns în camera lui.

— Slavă cerului că nu sunt decât coaste rupte, oftă uşurat West. Doamne, ce accident... vagoanele s-au răsturnat ca jucăriile. Atâţia oameni care nu au scăpat. Aş vrea să pot uita ce am văzut.

— Acum ar trebui să te odihneşti, spuse Kathleen. Mai bine te las. West o prinse de mână.

— Nu pleca încă. Nu vreau să fiu singur.

Kathleen se aşează pe scaun. West îşi luă cana cu ceai.

— Chiar e adevărat? îl întrebă ea. Povestea pe care o spuneai despre Devon?

— Foarte adevărat, zise West după două înghiţituri de ceai. Afurisitul naibii, era cât pe ce să se sinucidă. Nici nu ştiu cum a reuşit. Eu am stat în apă doar două minute şi mi-au amorţit complet picioarele. A fost agonie. Devon a stat în apa aceea cel puţin un sfert de oră, nefericitul.

— Salvând copii, completă Kathleen. Cum a îndrăznit asta? glumi ea apoi.

— Doamne, era să nu ajung la el în timp util. Dacă ajungeam cu câteva secunde mai târziu... West se cutremură şi trase adânc aer în piept. Înainte nu era aşa; nu şi-ar fi riscat pielea pentru nimeni. Avea mai multă minte.

— Dragă prietene, spuse Kathleen mângâindu-l pe frunte, regret să-ţi spun asta, dar şi tu ai fi făcut la fel, crede-mă.

*

Puţin după miezul nopţii Kathleen se strecură prin camerele bolnavilor, să le verifice starea. Îmbrăcată într-un halat de casă confortabil, luă o lumânare şi ajunse întâi în camera lui Winterborne.

— Pot să intru? întrebă ea prin deschizătura uşii. Doctorul Weeks stătea pe un scaun, lângă patul pacientului

său.

— Desigur, milady.

— Voiam să întreb care e starea pacientului? Kathleen ştia cât de mult avusese de lucru medicul, care îi aranjase piciorul ajutat de doi valeţi şi de majordom.

Sims a descris scena ulterior, explicând ascultătorilor că muşchiul fusese foarte încordat şi de aceea efortul de a restabili oasele în poziţia iniţială fusese mai mare. După aranjarea oaselor, Sims îl ajutase pe doctor să i-l bandajeze cu feşe îmbibate în gips, iar acum piciorul era bine imobilizat.

— Domnul Winterborne face cât de bine se poate, dat fiind traumatismul suferit. A avut noroc că fractura fibulei a fost curată. Din cauza frigului extrem, presiunea în vasele sanguine a fost redusă şi asta a limitat sângerarea. Să sperăm că nu vor fi complicaţii.

— Dar vederea? întrebă Kathleen îngrijorată. Bărbatul avea ochii bandajaţi.

— Are câteva zgârieturi pe cornee, explică doctorul, de la sticla spartă. Am scos câteva cioburi şi am aplicat un balsam. Se pare că nu sunt răni adânci şi să sperăm că-şi va recăpăta vederea. Trebuie să stea sedat şi liniştit în următoarele câteva zile.

— Bietul om, zise Kathleen. Vom avea grijă de el. Dar lordul Trenear? îl întrebă ea. Va trebui sedat şi el?

— Numai dacă va avea probleme cu somnul, noaptea. El are coastele fracturate, nu rupte. Va avea dureri mari, dar în câteva săptămâni se va restabili complet.

— Nu vă închipuiţi cât mă bucur să aud asta, spuse ea mai liniştită.

— Ba cum să nu-mi închipui, zise doctorul. Afecţiunea pe care i-o purtaţi nu poate trece neobservată.

Kathleen se bâlbâi, puţin stânjenită.

— Nu e afecţiune, este doar… grija mea pentru familie, şi… nu puteam să încep să ţin la un bărbat când sunt încă în doliu. Nu s-ar cuveni.

Kathleen merse apoi în camera lui Devon. Bătu, dar nu i se răspunse, aşa că intră încet. Îl văzu că doarme

liniştit. Îi studie din nou faţa, observând doi plasturi lipiţi pe locurile unde fusese zgâriat şi mai remarcă o şuviţă rebelă pe frunte, pe care i-o îndepărtă uşor. Devon se trezi, deschise ochii şi spuse ameţit:

— Kathleen. Părea trist.

— Am venit să văd ce faci. Ai nevoie de ceva? Un pahar cu apă?

— De tine, veni răspunsul, iar el o luă de mână. Îi sărută degetele rând pe rând. Trebuie să-ţi vorbesc.

Kathleen simţi că nu mai poate respira. O pulsaţie cunoscută îi parcurse tot corpul, mai ales în locurile vulnerabile.

— Ai… ai fost sedat cu laudanum cât să adoarmă un elefant, spuse ea, aparent în glumă. Ar fi bine ca pe moment să nu spui nimic. Culcă-te şi dimineaţă…

— Întinde-te lângă mine, o invită Devon şoptindu-i cuvintele cu buzele lipite de degetele ei.

Kathleen îşi simţi stomacul paralizat de dorinţă.

— Ştii că nu pot, şopti ea, dar el nu se lăsă, ci o trase delicat spre el, hotărât, dar uşor deranjat de durere.

— Stai, o să-ţi faci mai mult rău. Kathleen puse lumânarea pe noptieră, în timp ce el continua să o tragă mai aproape. Nu face asta… coastele tale… of, de ce eşti atât de încăpăţânat? Alarmată, dar şi nerăbdătoare, se sui în pat, ca să nu-l forţeze să facă vreun efort şi mai dureros. Doar câteva minute, îl avertiză ea. Două minute.

Devon acceptă şi continuă să o strângă de mână. Kathleen se întinse pe-o parte, cu faţa spre el, dar regretă imediat hotărârea. Era un gest care deborda intimitate, trupul ei era atât de lipit de al lui. Privi fix în ochii albaştri, dar îndureraţi şi o dorinţă fierbinte îi arse întreaga fiinţă, localizându-se într-un loc ascuns. Ar fi dorit să-şi lipească faţa de pieptul lui şi să plângă.

— Cât m-am temut pentru tine, spuse ea relaxată.

Devon îi atinse faţa cu vârful degetului, urmărind delicat linia obrazului.

— Cum a fost? continuă ea.

Atunci vârful degetului lui coborî spre vârful buzei

superioare, unde ştia că e un loc foarte sensibil.

— O clipă totul era normal, începu el, iar în clipa următoare… lumea a explodat. Zgomote, cioburi de sticlă prin aer, obiecte rostogolindu-se şi… durere. Devon tăcu, iar Kathleen îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz. Partea cea mai grea, reluă el, a fost frigul. Nu mai simţeam nimic. Eram prea obosit să rezist. Parcă începuse să nu mai pară atât de îngrozitor… să abandonez totul. Vocea i se stingea încet, oboseala spunându-şi cuvântul. Viaţa mea… nu mi-a trecut prin faţa ochilor. Te vedeam doar pe tine. Devon închise ochii şi mai şopti câteva cuvinte, păru că adoarme, în ultimul moment, am crezut că… voi muri dorindu-te să fii a mea.

Capitolul nouăsprezece

Laudanumul fusese de vină.

Asta îşi repetă Kathleen cu o seară înainte, până ce adormi, iar când se trezi, o luă de la capăt cu acelaşi gând.

Se dădu jos din pat, dar nu-şi găsi papucii, merse la oglindă şi-şi văzu ochii încercănaţi şi roşii.

Credeam că… voi muri dorindu-te să fii a mea.

Probabil el nu-şi va mai aminti, spera ea. Oamenii îşi amintesc rareori ce spun atunci când sunt sub efectul opiului. Poate nu-şi va mai aminti nici că a sărutat-o lângă trăsură, deşi servitorii vor avea ce bârfi mult timp de acum încolo. Ea va da impresia că nu s-a petrecut nimic şi, cu puţin noroc, Devon fie o va uita, fie va avea delicateţea de a nu mai aminti momentul.

Se gândi să mai dea o raită pe la pacienţi, primul vizitat fiind Devon. Deşi nu se aştepta să-l găsească treaz, uşa camerei lui era deschisă, iar draperiile trase de-o parte.

Devon stătea pe pat, sprijinit pe perne. Era pieptănat, îngrijit, proaspăt bărbierit şi perfect curat. Chiar şi în patul

de convalescenţă, avea un aer viril, neliniştit şi foarte robust, de parcă îl enerva faptul că era ţintuit locului.

Kathleen se opri în prag. Simţea un fel de sfială chinuitoare, care o îmbujoră. Nu o ajuta nici faptul că el o privea într-un fel în care nu o mai privise până atunci, cu îndrăzneală şi un anumit simţ al apartenenţei. Se schimbase ceva, îşi zise ea, dar nu ştia clar ce anume.

Devon schiţă un zâmbet când o văzu, mai ales că observă şalul colorat de pe umerii ei.

— Vino aici, murmură el.

Kathleen închise uşa, dar ezită, fiindcă atunci când era aproape de el, se simţea agitată.

— De ce te-ai trezit aşa devreme?

— M-am trezit flămând, trebuia să mă spăl, să mă bărbieresc, aşa că l-am chemat pe Sutton.

— Ai dureri? întrebă ea îngrijorată.

— Da, răspunse el. Vino aici şi ajută-mă să mă simt mai bine.

Ea se supuse, deşi avea nervii întinşi la maxim. Se apropie de pat şi recunoscu un miros straniu, dar cunoscut, un amestec de medicament şi camfor.

— Simt miros de cremă pe care o folosim la cai, zise ea uluită.

— Domnul Bloom mi-a trimis un borcănel de la grajduri şi a indicat să mi se aplice o cataplasmă pe coaste. Nu am îndrăznit să refuz.

— Vai, dar are efect imediat, explică ea ca să-l liniştească. De obicei vindecă orice întindere musculară la cai mai repede ca alte leacuri.

— Sunt convins, spuse el zâmbind. Doar că mă ustură pielea foarte tare de la camfor.

— Sutton te-a dat cu ea direct? întrebă ea. Concentraţia e bună pentru cai, dar la tine trebuia să o amestece cu niţel ulei sau ceară albă.

— Nu i-a spus nimeni.

— Ar trebui să o scoatem numaidecât. Stai să te ajut. Kathleen începu să-l caute pe sub cămaşă, dar realiză că trebuia să ajungă dedesubt. Aşadar, trebuia să ajungă

cumva la pielea lui, desfăcându-i bandajul care acoperea cataplasma. Era vorba de o chestie extrem de intimă. Devon îi ghici gândurile şi dădu din cap dezamăgit.

— Lasă, aştept să se întoarcă Sutton.

— Ba nu, sunt şi eu în stare, insistă ea, roşind deja. Totuşi, am fost femeie măritată.

Kathleen începu să-i descheie nasturii mulţi şi mărunţi. Cămaşa era croită dintr-un bumbac foarte fin.

— E o cămaşă de noapte foarte fină, remarcă ea.

— Habar nu aveam că am una, până să mi-o dea Sutton.

Kathleen se uită la el mută de uimire.

— Dar tu nu dormi îmbrăcat în cămaşă de noapte? Devon îi făcu semn cu ochiul, semn că nu, iar ea înţelese imediat la ce se referă.

— Te şochează? o întrebă el, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Sigur că nu. Se întoarse puţin cu spatele, fiindcă îi văzu obrajii stacojii. Reuşi să descheie toţi nasturii şi văzu pieptul lui puternic, acoperit cu peri aspri, negri. Kathleen îşi drese glasul şi zise:

— Poţi să te ridici un pic?

Drept răspuns, Devon se aplecă în faţă, scoţând un uşor geamăt de durere. Kathleen se aplecă peste el, căutând capătul bandajului.

— Stai o clipă, zise ea, apoi îl încercui complet cu braţele, ca să-l poată cuprinde şi să desfacă faşa. El nu se mai putu menţine în poziţia aceea, aşa că se lăsă pe perne, menţinându-i braţele captive în jurul lui.

— Scuze, şopti el.

— Nu face nimic, spuse ea, dar dacă nu te deranjează…

El o invită în pat, mai aproape, ca să-i uşureze efortul.

— Urcă în pat lângă mine.

— Eşti nebun?

Kathleen se chinuia cu capetele fesei, în timp ce el se juca nepăsător cu vârful cozii ei împletite.

— Dar noaptea trecută ai făcut-o, punctă el.

Kathleen păru mirată. Aşadar, îşi amintea.

— Nu te aştepta să devină un obicei, replică ea pe nerăsuflate. Mai ales că o să vină camerista să mă caute în curând.

Devon se trase într-o parte şi o ajută să urce.

— Aici nu o să intre, glumi el, iar ea îl privi dojenitor.

— Dar eşti imposibil! Ar fi trebuit să las camforul să-ţi ardă câteva straturi de piele.

După ce reuşi să-i desfacă bandajul şi-l aruncă pe podea, Kathleen îi admiră formele perfecte şi de-abia îşi reţinu un zâmbet admirativ.

— Doctorul a spus să nu faci efort şi să nu ridici nimic, până nu ţi se repară coastele. Trebuie să te odihneşti.

— Mă odihnesc, dacă stai şi tu cu mine, zise el mângâind-o pe umăr.

Mirosul lui proaspăt amestecat cu cel al cearşafurilor curate formau o invitaţie greu de refuzat, aşa că se cuibări timid la adăpostul braţelor lui.

— Te doare? îl întrebă ea.

— Mă simt din ce în ce mai bine. Devon trase pătura peste amândoi, închizându-se alături de ea ca într-un cocon protector şi moale. Ea stătea cu faţa la el şi simţea cum trupurile lor se mulau perfect.

— Poate ne surprinde cineva.

— Dar uşa e închisă, zise el liniştit, jucându-se cu degetul pe urechea ei. Doar nu te temi de mine?

Deşi îşi simţea pulsul luând-o razna, Kathleen şopti că nu. Devon îşi plimbă nasul prin părul ei.

— M-am temut să nu te fi speriat sau jignit ieri în timp ce eram… entuziasmat, reuşi el să găsească un cuvânt potrivit.

— Nu ştiai ce faci…

— Ba am ştiut exact ce fac, dar nu puteam să o fac bine. Devon îşi continua jocul ademenitor al degetelor pe buzele ei. Am vrut să te sărut… cam aşa.

Gura lui i-o acoperi pe a ei, invadând-o cu o presiune urgentă. Kathleen nu protestă, ba chiar răspunse, impresionată de delicateţea buzelor lui, care-i trimiteau

mesaje secrete în zone ale corpului pe care nici măcar nu ştia să le denumească. Sărutările erau prelungi, sorbindu-i buzele intempestiv, iar din această fremătare intimă, picioarele li se atinseră. Kathleen se agăţă disperată de el, lipindu-se şi mulându-se pe formele lui tari.

Mâna lui alunecă insinuant spre pulpa ei, arzând-o cu mângâieri, după care îşi lipi pulpa de coapsa ei. Chiar şi prin straturile de material care îi despărţeau, Kathleen simţi contopirea perfectă a trupurilor, formele ei delicate cedând fermităţii muşchilor lui. Sărutările lui deveneau din ce în ce mai agresive, limba lui cucerind, adâncindu-se tot mai profund, până ce o făcu să scoată un geamăt prelung de extaz.

Nu mai exista nimic în afara patului. Doar atingerea senzuală a membrelor înlănţuite şi căutările copleşitoare ale mâinilor. Kathleen scânci slab când Devon îi cuprinse o fesă, pe care o frământă puţin, apoi o trase peste organul lui erect. Buzele lui dansau într-un ritm lent, sacadat peste gura ei, făcând-o să geamă în acelaşi ritm cu mişcările lui. Locul acela ascuns, unde ajunseseră degetele lui pricepute, începuse să se congestioneze, să-i trimită nişte senzaţii greu de suportat, iar ea roşi ruşinată. Nu ar fi trebuit să se simtă astfel, nu ar fi trebuit să-l dorească… înăuntrul ei. Oricât de puternică şi intimă era apăsarea lui, ea avea nevoie de şi mai mult. Aproape îi venea să-l atace, atât de penetrantă era dorinţa ei.

În timp ce se zvârcolea inconştientă sub mângâierile lui, Devon gâfâia disperat, la un moment dat chiar tresărind, când i-a atins coastele.

— Vai, scuză-mă, se trezi Kathleen spunând, rostogolindu-se pe pat.

— Nu face nimic, replică el, reţinând-o aproape. Nu pleca. Devon gâfâia – probabil că avea dureri mari – dar părea că nu le dă atenţie.

— Trebuie să ne oprim, protestă ea. Nu se cuvine, e periculos pentru tine, iar eu mă simt… Kathleen nu mai continuă. În vocabularul ei nu exista un cuvânt care putea defini chinul plăcut şi disperarea pasională care o inundase,

făcând-o aproape să atingă un moment de tensiune maximă, agonizantă.

Devon îşi afundă nasul între sânii ei, iar ea se cutremură incitată.

— Nu, se tângui ea. Simt că fierb, nu pot respira şi nu pot gândi. Scoase un geamăt şi îşi lipi obrazul de pernă. Nu-şi dădea seama de ce Devon zâmbea, dar înţelese atunci când el îşi lipi buzele zâmbitoare de celălalt obraz, care-i stătea la dispoziţie.

— Lasă-mă să te ajut, iubire.

— Nu poţi, zise ea pe un ton gutural.

— Ba pot. Ai încredere în mine.

Cu o mişcare blândă o întoarse pe spate şi cu buzele întredeschise începu să se plimbe pe formele ei, de la gât, în jos, spre sâni. Pe negândite îi descheie nasturii cămăşii de noapte, iar ea simţi adierea răcoroasă din cameră.

— Devon…

— Taci, auzi cuvântul şoptit cu buzele lipite de un sfârc. Kathleen oftă prelung când buzele lui fierbinţi începură să tragă uşor mugurele întărit.

Parcă modul lui de a o ajuta era acela de a o chinui şi mai mult cu dezmierdări şi sărutări necontenite. Îi luă un sân între degete şi începu să sugă, apoi îl supuse aceluiaşi supliciu şi pe celălalt, până ce o simţi cum se încordează neajutorată, ca să-şi elibereze o tensiune intens acumulată. Devon strecură palma pe sub cămaşă şi o cuprinse de coapsă.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el, pielea ta, formele tale, fiecare părticică a ta. Între timp mâna i se insinuă între pulpele strânse, depărtându-le uşurel. Deschide-te pentru mine… încă puţin… da… Doamne, ce moale eşti aici… şi aici…

Îşi plimba hoinar degetele prin mătasea care-i acoperea pubisul, apăsând mai mult când ajungea la mijloc, unde trebuia să-i despartă petalele ce ascundeau acel loc fierbinte.

Ajunse în cele din urmă cu degetul pe punctul excitat, dar dureros, în jurul căruia se plimbă cu mişcări circulare,

învăluindu-l, provocând valuri de secreţie care-i permiteau acum să o pătrundă cu degetul. Kathleen tresări surprinsă şi se cutremură plăcut când degetul lui penetră timid în strâmtoarea abundent umezită. Deschise ochii mari şi cu un gest reflex, îl apucă strâns de încheietura mâinii musculoase.

Devon rămase aşa, privind-o. Expresia lui se schimbă, într-un amestec de mirare, plăcere şi dorinţă.

— Te doare, iubito? o întrebă şoptit.

Atunci trupul ei îi primi invazia dulce, ţinându-l captiv, palpitând şi zvâcnind împrejurul intrusului plăcut.

— Puţin… zise ea, continuând să încerce să-i îndepărteze mâna, dar el nu cedă rugii nerostite, ci pătrunse mai adânc, mai sigur.

Cu multă delicateţe degetul lui mare căută mugurele inundat, iar când îl găsi, începu să-l maseze uşor, provocându-i vibraţii şi mai intense, stimulând şi mai multe valuri ce umezeau şi pregăteau tunelul strâmt.

Gâfâind deja peste măsură Devon o sărută pe frunte, explicând calm:

— Nu te speria, iubito… te umezeşti aici… înăuntru… şi mai mult… atunci când trupul tău e pregătit pentru mine… e minunat, te doresc din ce în ce mai tare… dulce… simt cum mă strângi…

Aceleaşi senzaţii le percepea şi ea, musculatura intimă vibrând, capturându-i degetele mai adânc, mai profund. El se retrase brusc, apoi penetră cu două degete, strecurându-se cu uşurinţă, iar palma cuprindea acum restul feminităţii ei, masând-o uşor, pe măsură ce degetele o invadau necruţător, adânc, şi mai adânc, până ce o făcu să-şi piardă luciditatea. Se arcui confuză şi înfierbântată de tensiunea imensă care se acumulase în tot trupul ei, accelerându-i bătăile inimii şi părând că o va face să explodeze, iar atunci se sperie.

— Opreşte-te, şopti ea cu buzele uscate. Te rog… simt că voi… leşina…

— Atunci leşină, spuse el glumind.

Tensiunea atinsese cote maxime. Depărta picioarele,

neputincioasă, legănându-se în ritmul impus de mâna lui. Orgasmul se derulă brusc, spasmodic, cu o forţă de neoprit, făcând-o să se zvârcolească necontrolat, simţind cum trupul îi este cuprins de o vâltoare dulce-amară, extrem de plăcută, care îl consuma fiecare fibră a trupului. Senzaţia revenea, şi mai puternic, înflorind parcă, explodând în vibraţii profunde, care-i tăiau răsuflarea mai întâi, apoi o făceau să gâfâie sacadat, extrem de plăcut. Ea gemea şi scâncea de plăcere, iar Devon îi sorbea plăcerea de pe buze cu sărutări apăsate. Un nou val de plăcere supremă o străfulgeră, căldura urca, apoi cobora, încălzindu-i capul, stomacul, pântecul, iar gura lui o siluia cu muşcături senzuale, menite să-i sporească eroticul extaz.

După ce ultimele spasme se liniştiră, Kathleen se prăbuşi epuizată alături de el. Mintea îi înota într-un ocean confuz al plăcerilor necunoscute, iar obrazul i se sprijinea pe pieptul tare, dar confortabil al lui Devon. El o acoperise cu cămaşa, iar acum o mângâia duios pe coapsă, cu mişcări circulare, reconfortante, recăpătându-şi şi el răsuflarea.

Niciodată nu-şi dorise să doarmă aşa cum îşi dorea acum, cuibărită în căldura emanată de trupul masculin, apărată de braţele lui vânjoase. Prin casă începuse forfota dimineţii, se făcea curăţenie, se auzeau glasurile menajerelor, iar Kathleen se temu că, dacă mai zăbovea acolo, risca să fie descoperită.

— Trupul ţi s-a încordat ca un arc, constată Devon. Şi asta după cât efort am depus ca să te relaxezi. Văzând că ea nu are nicio reacţie, Devon râse scurt, apoi începu să o mângâie pe spate. Nu ţi s-a mai întâmplat asta până acum?

Ea dădu din cap că nu şi zise:

— Nu ştiam că este posibil pentru femei. Avea o voce languroasă, extrem de senzuală, pe care cu greu şi-o recunoscu.

— Nu ţi-a spus nimeni înainte de noaptea nunţii?

— Lady Berwick mi-a zis, dar sigur nu ştia despre ce e vorba, sau poate... făcu o pauză, gândindu-se la ceva neplăcut.

— Ce s-a întâmplat?

— Poate că aşa ceva nu li se întâmplă femeilor respectabile.

— Nu văd de ce nu li s-ar întâmpla, glumi el, apoi adăugă: nu voi spune nimănui.

— Ceilalţi bărbaţi ştiu cum să... facă asta? îl întrebă ea atingând uşor marginea pansamentului care-i acoperea bustul.

— Să provoace plăcere unei femei, adică? Da, numai că trebuie să ai răbdare. Devon se juca nonşalant cu nişte şuviţe de păr desprins din codiţă. Dar merită tot efortul. Extazul unei femei face actul şi mai plăcut.

— Chiar aşa? De ce?

— Pentru că flatează mândria bărbatului să ştie că poate face o femeie să-l dorească în felul acesta... Mâna lui alunecă tentant spre curba dintre pulpele ei, iar acolo o mângâie uşor... încordarea ta intimă împrejurul degetelor mele acolo... este ceva foarte plăcut pentru un bărbat când se află în tine.

Kathleen îşi ascunse faţa pe umărul lui.

— Lady Berwick spunea că totul e foarte simplu, dar încep să cred că a lăsat de-o parte nişte detalii foarte importante.

Devon râse amuzat.

— Cei care spun că actul sexual e ceva foarte simplu, nu l-au făcut niciodată cum se cuvine.

Rămaseră lipiţi unul de celălalt, ascultând zgomotele din casă. Cineva tundea iarba, iar cerul avea culoarea oţelului şi un vântişor răcoros scutura şi ultimele frunze arămii din copaci. Kathleen se gândi că va fi o zi rece şi ar fi dorit să lâncezească în pat cu Devon. El o sărută pe cap.

— Kathleen, mi-ai zis că ultima dată când ai vorbit cu Theo, el ţi-a spus că nu eşti soţia lui.

Kathleen îngheţă, realizând ce întrebare avea să urmeze. Vocea lui păru blândă:

— Era adevărat? Ea încercă să se depărteze, dar el nu-i permise. Nu contează ce răspunzi, o linişti el. Vreau doar să înţeleg ce s-a întâmplat.

Risca prea mult dacă-i spunea. Avea prea mult de

pierdut, dar o părticică foarte mică dorea să-i spună adevărul.

— Da, se strădui ea să articuleze. Era adevărat. Căsătoria noastră nu s-a consumat niciodată.

Capitolul douăzeci

— Aşadar de aceea v-aţi certat, murmură Devon, continuând să o mângâie pe spate.

— Da, fiindcă nu l-am lăsat pe Theo să… Kathleen se opri tremurând imperceptibil. Nu am niciun drept să mi se spună lady Trenear. Nu ar fi trebuit să rămân la Eversby Priory, doar că… nu am ştiut dacă am dreptul să-mi păstrez zestrea şi nu voiam să mă întorc acasă la lordul şi lady Berwick, să locuiesc cu ei, mai ales fiindcă era o ruşine. Aşa că am minţit că sunt soţia lui Theo.

— Te-a întrebat de fapt cineva dacă te-ai culcat cu el?

— Nu, dar am minţit prin omisiune, răspunse ea. Ceea ce este o minciună la fel de gravă. Adevărul deplorabil este că sunt virgină. Un fals. Kathleen simţi cum Devon se abţine să nu râdă. Nu înţeleg ce găseşti de râs în asta!

— Iartă-mă, se scuză el. Totuşi, nu putea să se abţină. Mă gândeam şi eu, cu atâtea lucrări de tâmplărie, instalaţii, canalizarea caselor arendaşilor, datoriile moşiei şi alte câteva sute de chestiuni minore cu care mă confrunt, iată în sfârşit una singură pe care pot să o rezolv.

Kathleen îl privi dezaprobator, iar el zâmbi şarmant. O mai sărută o dată, iar ea se ridică şi se instală cu picioarele ghemuite sub ea, privindu-l. Devon puse o mână pe coapsa ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpo.

Acum era imposibil să mai ascundă ceva. Îşi feri privirea de a lui.

— Trebuie să înţelegi. Nu am fost deloc singură cu Theo până în noaptea nunţii. Lady Berwick a stat cu noi până în ultimul minut, până după cununie. Ne-am cununat

la capelă, a fost o ceremonie frumoasă şi ar fi trebuit să fiţi invitaţi tu şi West. Regret că nu aţi venit.

— Eu nu regret, zise Devon. Nu ştiu ce aş fi făcut, dacă te-aş fi cunoscut înainte de nuntă.

Kathleen gândea că el glumeşte, dar era foarte serios.

— Continuă, o îndemnă el.

— După ceremonie, Theo s-a dus la o cârciumă cu câţiva prieteni, unde a stat toată după amiaza şi seara. Eu am rămas în camera mea fiindcă… ştii, după nuntă e foarte dificil. Nu se cuvine ca mireasa să stea la discuţii cu străinii înainte de noaptea nunţii. Aşa că am făcut baie şi m-am pregătit în cămaşa de noapte albă, de dantelă… aşteptând… şi am aşteptat. Până la urmă, la miezul nopţii m-am culcat, dar nu puteam să dorm, fierbeam în pat.

Devon o strânse uşor de şold, iar ea îl privi: o urmărea îngrijorat, pentru ce avea să urmeze.

— Într-un final a apărut şi Theo în cameră, zise ea. Era foarte băut. Avea hainele murdare şi duhnea oribil. S-a dezbrăcat de haine şi, aşa nespălat s-a trântit în pat, apoi a început să… Kathleen se opri, jucându-se cu vârful codiţei despletite. Nu avea cum să-i explice surprinderea de a fi luată pe sus, pipăită şi copleşită de gesturile brutale ale unui bărbat care nu-i acordase şansa să se obişnuiască întâi cu trupul de bărbat. Theo nu o sărutase – nu că ea şi-ar fi dorit-o – ci pur şi simplu o abordase, de parcă persoana ei nici nu era acolo. La început am încercat să nu mă mişc, zise ea reluând. Asta îmi spusese lady Berwick că trebuie să fac. Dar el era greoi şi aspru şi supărat, fiindcă eu nu ştiam ce să fac. Am început să protestez, iar el, ca să mă liniştească, mi-a pus mâna la gură, iar atunci m-am pierdut cu firea. Nu mai rezistam. L-am împins, i-am tras un picior şi atunci el m-a lăsat. I-am spus că mirosea a cocină şi că nu vreau să mă atingă.

Kathleen luă o pauză, privindu-l, ca să vadă dacă o dezaproba, sau o ironiza, însă el era consternat.

— Am fugit din cameră şi am dormit pe divan în camera Hellenei. Ea a fost bună şi nu mi-a pus întrebări, iar a doua zi m-a ajutat să cos cămaşa sfâşiată, până ce nu o

vedeau servitoarele. Theo era extrem de furios pe mine de dimineaţă, dar a recunoscut că nu trebuia să bea atât de mult. M-a rugat să mai încercăm o dată, iar eu... Kathleen înghiţi din greu, foarte ruşinată să mărturisească: eu i-am refuzat scuzele, adăugând că nu voi mai împărţi patul cu el vreodată.

— Bine, spuse Devon pe un ton cu totul diferit de ceea ce auzise până atunci. Avea faţa întoarsă, ca şi când nu ar fi dorit ca ea să-i vadă privirea.

— Am făcut un lucru urât. Când am mers la lady Berwick şi i-am cerut sfatul, ea a zis că o soţie trebuie să tolereze avansurile soţului, chiar şi când el e băut şi nu e ceva plăcut, dar că aşa este înţelegerea într-o căsnicie. O soţie îşi oferă la schimb libertatea pentru protecţia oferită de soţ.

— Dar nu ar trebui ca soţul să o protejeze şi de el însuşi, dacă e nevoie?

Kathleen se încruntă uşor la această întrebare.

— Nu ştiu, zise ea şoptit. Devon tăcu, aşteptând ca ea să continue. În următoarele două zile, reluă ea, toţi musafirii au plecat. Nu am putut să mă întorc în patul lui Theo. Era rănit şi furios, dar îşi cerea drepturile. Continua să bea la greu şi i-am zis că nu voi avea nimic cu el până când nu va fi complet treaz. Ne-am certat groaznic. A spus că nu s-ar fi însurat cu mine, dacă ar fi ştiut că sunt frigidă. În a treia dimineaţă a plecat să-l încalece pe Asad şi... restul îl cunoşti.

Devon strecură mâna pe sub cămaşa ei de noapte şi o mângâie pe coapsă. Dezmierdarea îi provocă o senzaţie dulce, tulburătoare şi o făcu să vibreze de dorinţă. El o privi atent, interesat.

— Vrei să ştii ce aş fi făcut eu, dacă greşeam aşa cum a făcut Theo? Ea dădu din cap foarte curioasă şi atunci el continuă. Te-aş fi implorat să mă ierţi, în genunchi, jurând că nu se va mai repeta. Aş fi înţeles de ce eşti furioasă şi înspăimântată, din motive temeinice. Aş fi aşteptat cât de mult ai fi dorit tu, ca să-ţi recapăt încrederea... apoi te-aş fi dus în pat şi aş fi făcut dragoste cu tine câteva zile la rând.

Cât despre a fi frigidă… cred că adineauri am avut dovada palpabilă, care contestă absolut această afirmaţie.

Kathleen roşi.

— Înainte să plec… ştiu că un bărbat are nevoi… ce aş putea să fac pentru tine?

Un zâmbet pervers îi încolţi pe buze lui Devon.

— Apreciez oferta ta, dar pentru moment mă doare foarte rău doar când respir, aşa că, dacă mi-ai face o mare plăcere, cred că aş fi terminat pentru totdeauna. Data viitoare, zise el strângând-o de mână.

— Dar nu poate fi o dată viitoare, zise ea tristă. Totul trebuie să rămână între noi ca până acum.

— Tu chiar crezi că e posibil?

— Da, de ce nu?

— Fiindcă anumite apetituri, odată trezite, sunt dificil de ignorat.

— Nu contează, sunt văduvă. Nu mai pot face asta din nou.

Devon o trase spre el, apucând-o de gleznă, iar cămaşa de noapte îi dezgoli picioarele.

— Uită-te la mine. Devon o cuprinse de umeri. Kathleen nu avu încotro şi-l privi în ochii care o străpungeau ca două săgeţi senzuale, fierbinţi, aducătoare de fluturi în stomac. Ştiu că regreţi moartea lui Theo. Ştiu că te-ai măritat cu el având cele mai bune intenţii şi că ai încercat să-l plângi sincer. Dar, Kathleen, iubito, nu mai eşti văduva lui, mai mult decât ai fost vreodată soţia lui.

Cuvintele lui veniră ca o palmă peste obraz. Şocată şi ofensată, se dădu jos din pat şi apucă brutal şalul.

— Niciodată nu ar fi trebuit să mă confesez ţie, exclamă ea.

— Eu vreau să spun doar că – măcar în particular – nu ai aceleaşi obligaţii ca şi o văduvă adevărată.

— Dar sunt văduvă adevărată!

Devon râse sardonic.

— L-ai cunoscut pe Theo atât de puţin.

— L-am iubit, insistă ea.

— Da? Ce ai iubit cel mai mult la el?

Kathleen deschise gura ca să răspundă, dar nu ieşi niciun cuvânt. I se făcu rău când realiză că nu identificase niciun gen de sentimente care să o lege de Theo, în afară de mila creştinească pentru un străin care a avut soarta lui. Cu toate acestea, luase locul văduvei lui Theo, trăind în casa lui, împrietenindu-se cu surorile lui, bucurându-se de toate beneficiile de a fi lady Trenear. Theo ştia că ea se preface. Ştia că ea nu-l iubise, chiar dacă ea însăşi nu înţelegea asta. De aceea cuvintele lui sunaseră ca o acuzaţie.

Kathleen se apropie de uşă, o deschise şi ieşi, fără a fi precaută. Amuţi când dădu nas în nas cu West.

— Ce naiba, îl auzi ea, când se redresa. Ce s-a întâmplat? Pot să te ajut? o întrebă el.

— Da, replică ea. Poţi să-ţi arunci iar fratele în apa râului. Atât spuse Kathleen şi plecă furioasă.

West păru atât uluit, cât şi bănuitor, când intră în dormitor.

— Eşti din nou bărbatul fermecător dintotdeauna, înţeleg.

Devon se uită la el chiorâş şi scoase un urlet răguşit şi înfundat, ca să-şi mai domolească flăcările care-l mistuiseră ceva mai devreme. Prezenţa lui Kathleen în patul lui fusese cea mai delicioasă tortură pe care şi-o imaginase. Tot corpul îl durea, îl înjunghia şi-l ardea. Nu se simţise mai bine ca acum niciodată în viaţa lui.

— De ce era supărată? întrebă West. Lasă, nu vreau să ştiu. Luă scaunul, îl întoarse şi îl aşeză între picioare, aşezându-se cu faţa spre spătar. Îmi datorezi o pereche de pantofi, zise el calm.

— Îţi datorez mai mult de atât. Devon reflectă că în urmă cu câteva luni, era foarte neclar dacă West ar fi avut forţa fizică, să nu mai vorbim de prezenţa de spirit necesare pentru a-l trage afară dintr-un râu învolburat. Îţi mulţumesc, spuse el simplu, privindu-l cu drag.

— A fost un gest reflex, te asigur. Nu am nicio dorinţă să fiu contele Trenear.

— Nici eu, mărturisi Devon.

— Nu? În ultima vreme văd că ţi-ai intrat foarte bine în rol. Cum te simţi cu coastele?

— Fracturate, dar nu rupte.

— Eşti oricum mult mai bine decât Winterborne.

Devon îşi aminti clipa coliziunii.

— El cum se simte?

— Doarme. Weeks vrea să-l ţină sedat, ca să-i curme durerea şi să-l ajute să se vindece corespunzător. A recomandat să trimitem după un oftalmolog din Londra.

— Winterborne va mai vedea?

— Doctorul crede că da, dar nu se va şti exact până când îl va examina specialistul.

— Şi piciorul lui?

— A avut o ruptură simplă, se va vindeca şi ea. Totuşi, Winterborne va mai rămâne la noi ceva vreme, puţin mai mult decât plănuisem noi. Cel puţin o lună.

— Bine, aşa va avea timp să se cunoască mai bine cu Helen.

— Iar ţi-a revenit ideea aceea? zise West. Vrei să-i cuplezi? Dar dacă Winterborne va rămâne orb şi şchiop?

— Totuşi este bogat.

West zâmbi sardonic:

— Evident, o mică fricţiune cu moartea nu ţi-a schimbat priorităţile.

— De ce să le schimbe? Căsătoria ar aduce beneficii tuturor.

— Mai exact, *tu ce* beneficiu ai avea?

— Aş stipula ca Winterborne să stabilească pentru Helen o dotă substanţială şi să mă numească pe mine mandatar al finanţelor ei.

— Apoi vei folosi banii după bunul tău plac? întrebă West. Sfântă Fecioară, cum poţi să-ţi rişti viaţa ca să salvezi copii de la înec, iar a doua zi să complotezi ceva atât de feroce?

— Nu se pune problema că Helen va fi dusă în lanţuri la altar. Va avea un cuvânt de spus în această alegere.

— Cuvintele potrivite pot lega pe cineva mai strâns decât lanţurile. O vei manipula prin vorbe, să facă exact ce

vrei tu, indiferent ce-şi va dori ea.

— Tu bucură-te de peisaj de pe piedestalul tău moral, zise Devon arogant. Din păcate, eu trebuie să rămân cu picioarele pe pământ.

West merse la fereastră şi de acolo i se adresă fratelui său:

— Planul tău are un punct slab. Poate că Winterborne va decide că Helen nu este pe gustul lui.

— Ba da, o va plăcea, îl asigură Devon. Căsătoria cu o fată din nobilime este singura lui cale spre ascensiunea în societate. Gândeşte-te, West: Winterborne este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Londra şi jumătate din nobilime îi este îndatorată – totuşi, aceiaşi aristocraţi care-l imploră să le extindă creditele, refuză să-l primească în saloanele lor. Dacă se va însura cu fiica unui conte, uşile închise cândva, i se vor deschide instantaneu. Lui Helen îi va fi bine cu el.

— Poate că nu-l va plăcea ea.

— Dar ar prefera să rămână fată bătrână fără o leţcaie?

— Poate, răspunse West. De unde să ştiu eu?

— Era o întrebare retorică. Sigur că Helen va fi de acord cu partida. Căsătoriile aristocratice sunt întotdeauna aranjate, spre beneficiul familiei.

— Da, numai că mireselor le sunt aleşi bărbaţi cu acelaşi rang social. Tu propui ca Helen să se coboare, vânzând-o oricărui mitocan cu buzunare adânci, pentru propriul tău beneficiu.

— Nu e *oricare* mitocan, corectă Devon. Este unul din prietenii noştri?

West râse cu poftă şi se întoarse spre Devon.

— Faptul că îţi este prieten, nu-l recomandă deloc. Eu mai degrabă l-aş lăsa să aleagă între Pandora sau Cassandra – măcar ele l-ar putea înfrunta cu temperamentul lor.

*

Helen era bucuroasă că petrecerea din Ajunul

Crăciunului şi balul servitorilor vor fi desfăşurate conform planificărilor. Toată lumea din casă fusese preocupată de condiţia precară a domnului Winterborne, dar West şi Devon au insistat că el ar fi ultima persoană care ar dori ca evenimentele să fie contramandate de dragul lui, mai ales că toată lumea a aşteptat această ocazie tot anul. Continuarea pregătirilor ar fi benefică pentru moralul întregii gospodării, iar Helen conchise că important era să respecte spiritul Crăciunului. Nu vedea nimic rău în asta.

Aşa că toată lumea a reînceput să forfotească, pregătind cadouri, prăjituri şi torturi.

— Ce rău îmi pare pentru domnul Winterborne, spuse Pandora. Va fi singur în camera lui, în vreme ce noi ceilalţi ne vom bucura de decoraţiunile trimise tot de el, pe care nici nu le va vedea.

— Cum va dormi mai tot timpul de la medicamentul doctorului Weeks, nici nu va şti ce se petrece, o linişti Cassandra.

— Acum nu mai doarme, sări iar Pandora. Doamna Church spunea că a refuzat doza de după amiază, dându-i peste mână şi aruncându-i nişte cuvinte oribile, pentru care nu şi-a cerut scuze!

— Are nişte dureri groaznice, îi luă apărarea Helen, care se oprise din aranjat nişte flori într-o glastră. Probabil e şi speriat, ca orice om în situaţia lui. Merg sus acum, să văd dacă pot fi de ajutor cu ceva, zise ea şi o lăsă pe Pandora să termine aranjamentul floral.

La etaj le găsi pe Kathleen şi doamna Church chiar la uşa dormitorului bolnavului. Păreau îngrijorate şi şuşoteau ceva.

— Am venit să văd cum se simte oaspetele nostru, le zise Helen.

— Are febră mare şi nu poate înghiţi nimic, nici măcar un strop de apă. E foarte îngrijorător, zise Kathleen.

Helen se uită prin deschizătura uşii şi auzi ceva între geamăt şi mârâit macabru, iar asta o înfioră.

— Să trimit pe cineva după doctor? zise doamna Church.

— Cred că ar fi bine, încuviinţă Kathleen, deşi aproape toată noaptea a vegheat la căpătâiul bolnavului şi are mare nevoie de câteva ore de somn. Oricum nu-l putem convinge pe domnul Winterborne să ia medicamente.

— Pot încerca eu să i le dau? se oferi Helen.

— Nu, spuseră la unison amândouă femeile. Kathleen îi explică motivele.

— Până acum de la domnul Winterborne nu am auzit decât injurii. Noroc totuşi, că jumătate din ele sunt în galeză, dar tot vulgarităţi sunt pentru urechile oricui. Tu eşti şi nemăritată, iar el nu este îmbrăcat decent, aşa că este exclus.

Din cameră se auzi o înjurătură, urmată de un geamăt prelung. Lui Helen i se rupea inima de durere.

— Camera unui bolnav nu mai e o surpriză pentru mine, zise ea. După moartea mamei l-am îngrijit pe tata de atâtea ori.

— Da, dar Winterborne nu este ruda ta.

— În starea lui nu poate compromite pe nimeni, iar voi aveţi şi aşa prea multă treabă. Vreau să-l văd.

— Bine, acceptă Kathleen, dar lasă uşa deschisă.

În cameră era cald, iar aerul mirosea a sudoare, medicament şi ghips. Winterborne se zvârcolea pe pat, prin cearşafurile deranjate. I se vedea piciorul gipsat. Era brunet, cu părul uşor ondulat şi strângea din dinţi de durere, încercând zadarnic să-şi desfacă bandajele de la ochi. Helen ezită. Deşi era bolnav, Winterborne părea o fiară dezlănţuită. Totuşi, văzându-l cum îi tremură mâinile zgâriate, i se făcu tare milă de el.

— Nu, nu, şopti ea destul de sever, punându-i palma pe frunte, văzându-l că ardea ca o sobă. Stai liniştit.

Winterborne începuse să o dea la o parte, dar când îi simţi degetele răcoroase pe fruntea lui fierbinte, se mai domoli. Avea buzele crăpate şi parcă delira.

— Să nu mai tragi de astea, zise ea după ce îi legă iar bandajul de la ochi. Trebuie să stai cu ochii acoperiţi până te vindeci. El o ascultă, gâfâind. Vrei să bei puţină apă? întrebă ea.

— Nu pot, reuşi el să articuleze cu greu.

Helen i se adresă menajerei, care rămăsese în pragul uşii.

— Doamnă Church, deschideţi geamul, vă rog?

— Doctorul Weeks a spus să menţinem cald în cameră.

— Dar are febră, insistă Helen. Nu strică să-i creăm tot confortul.

Doamna Church deschise fereastra şi imediat intră o briză răcoroasă, care primeni puţin aerul.

Helen îi ridică uşor capul, sprijinindu-i-l de umărul ei. Arăta ca un copil neajutorat şi epuizat. Helen nu privi mai jos de pieptul lui. Luă cana cu apă şi încercă să-i dea puţin să bea.

— Bea puţin, doar cât să-ţi umezeşti buzele. Te rog. La început el protestă, apoi o lăsă să-i ude buzele. Helen puse cana pe măsuţă şi continuă să-l ţină aşa, iar menajera veni să-i aranjeze cearşafurile sub el.

Era scandalos, credea ea, să se poarte aşa cu cineva, mai ales când era vorba de un străin. Helen fusese izolată de lume mai toată viaţa ei, aşa că nu prea punea preţ pe reguli şi adeseori îi plăcea să le încalce. Cu toate că în viaţa lui normală Winterborne era un bărbat influent şi puternic, acum era neputincios şi suferea, aşa că Helen îl lua ca pe un copil ce avea nevoie de ajutor.

Îl ajută să se aşeze confortabil pe perne, dar el protestă şi o prinse de talie cu o mână. Îi simţi puterea. Dacă voia, i-ar fi putut frânge oasele cu uşurinţă.

— Merg să-ţi aduc ceva, ca să te simţi mai bine, spuse ea blând. Vin înapoi repede.

Winterborne se lăsă pe perne, dar nu-i dădu drumul. Helen îi examină faţa şi constată uluită că trăsăturile lui nu trădau deloc bunătate sau duioşie.

— Revin peste o jumătate de oră, spuse ea. Promit.

Winterborne tot nu-i dădea drumul să plece.

— Promit, repetă ea. Cu mâna liberă îl atinse uşor pe degete, forţându-le să cedeze. El îşi umezi buzele, ca să poată vorbi.

— Cine eşti? întrebă răguşit.

— Lady Helen.

— Cât este ceasul?

Helen se uită spre doamna Church, iar aceasta îi spuse că era ora patru.

— Revin pe la patru şi jumătate, zise Helen, gândindu-se că o va cronometra. Doamne fereşte să întârzii, îşi zise ea. Ai încredere în mine, adăugă ea.

Winterborne îi dădu drumul şi ea ieşi.

Capitolul douăzeci şi unu

Primul lucru de care-şi aminti Rhys Winterborne după accident era că o persoană – probabil un medic – îl întrebase dacă vrea să cheme pe cineva apropiat. Nu avea pe cine. Tatăl său murise, iar mama lui, care era în vârstă, foarte plictisitoare şi locuia la Londra, era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit să o vadă. Nu ar fi fost capabilă să-i aline suferinţele.

Rhys nu fusese în viaţa lui bolnav sau rănit grav. Fusese un băiat curajos, iar părinţii lui galezi l-au educat în spiritul muncii, pedepsindu-l destul de des şi rău, pentru cea mai mică abatere. Era un om rezistent.

După ce îşi construise propria afacere, nu s-a lansat în nicio relaţie personală, care să-i distragă atenţia. Avusese multe femei, dar le prefera pe acelea care acceptau o relaţie în condiţiile puse de el: sex lipsit de orice sentiment. Acum, când zăcea într-un pat necunoscut, durerea sfârtecându-l nemilos, Rhys se gândi că fusese cam prea independent. *Ar fi trebuit* să existe cineva pe care să o poată chema, cineva care să ţină la el în această situaţie inexplicabilă, în care fusese rănit.

Aerul din cameră i se părea irespirabil, pielea îl ardea, ghipsul îl strângea, provocându-i o durere asemănătoare cu cea de la piciorul rupt, iar camera se învârtea cu el, până la senzaţia de greaţă. Nu putea decât să aştepte revenirea

acelei femei.

Lady Helen... o persoană la care oricând s-ar fi uitat cu dispreţ. Cineva superior ca rang.

Apoi dintr-odată se auzi cineva intrând, apoi distinse zăngănit de porţelan şi tacâm metalic. Întrebă brusc:

— Cât este ceasul?

— Patru douăzeci şi şapte. Era vocea lui lady Helen, amuzată şi luminoasă. Mai am trei minute.

Ascultă cu atenţie foşnetul rochiei, apoi lichidul turnat într-un recipient, cuburi de gheaţă; se gândi că i se pregăteşte ceva de băut. Va refuza categoric. Nu mai voia să înghită nimic.

Ea se apropie. O simţi aplecându-se deasupra lui. Simţi o compresă rece acoperindu-i fruntea, faţa şi gâtul şi dintr-odată se învioră. Când i-a fost îndepărtată compresa, el întinse mâna spunând:

— Mai vreau. Era furios, fiindcă fusese redus la a cere mici favoruri.

— Taci, spuse ea, venind cu compresa împrospătată. O aşeză de data aceasta la ceafa lui, după ce îi ridicase uşor capul. Plăcerea răcorii la ceafă îl făcu să geamă relaxat.

O simţi forfotind în jurul lui, aranjând ceva pe pat, netezind cearşaful, sau verificând bandajele, apoi îi ridică pernele. Crezând că i se vor administra iar apă sau alte somnifere, el protestă printre dinţi:

— Nu vreau, naiba să te ia...

— Doar încearcă, zise ea blând, dar ferm, semn că nu accepta un refuz. Se aşezase pe marginea patului şi el simţi un braţ firav susţinându-l din spate. Femeia îi aduse la gură un pahar, din care sorbi puţin lichid dulce şi gustos. Mai luă o înghiţitură, apoi voi să bea repede.

— Încet, îl domoli ea.

Îi era foarte sete şi voia să şi-o satisfacă, aşa că o prinse de mână şi găsind cana, bău cu lăcomie, până ce ea îl opri.

— Stai, zise ea trăgându-i cana de la gură. Hai să vedem dacă poţi să o iei.

Lui îi venea să drăcuie, dar ceva îl oprea. Se calmă şi atunci cana i se aduse din nou la buze. Se străduí să bea încet. Ţinându-l sprijinit de pieptul ei, el se simţea foarte confortabil, ba chiar se delecta cu aroma ei de vanilie şi esenţă floralã, necunoscută. Niciodată în viaţa lui de adult nu fusese într-o asemenea situaţie dezavantajantă.

Mereu era bine îmbrăcat şi stăpân pe situaţie, iar acum această femeie vedea un invalid neîngrijit şi neajutorat. Situaţia îl înfuria.

— Mai bine? întrebă ea.

— Mda, zise el în galeză. Părea imposibil, dar camera nu se mai învârtea cu el. Deşi dureri atroce îl mai fulgerau în picior, ca nişte gloanţe trase periodic, suferinţa devenise suportabilă, iar greaţa dispăruse complet.

Ea voia să-i reaşeze capul pe pernă, ca să plece, însă el îi puse un braţ peste genunchi, blocând-o. Simţea nevoia ca măcar câteva minute să rămână totul exact la fel ca acum. Spre satisfacţia lui, ea se reinstală, lăsându-i capul în aceeaşi poziţie.

— Ce mi-ai dat? întrebă el.

— Ceai de orhidee făcut de mine.

— Orhidee, repetă el încurcat. Nu auzise de utilizarea acestor flori ciudate, pe care le cunoştea doar ca ornamente exotice.

— Am amestecat două soiuri. Multe orhidee au calităţi curative. Mama mea le cultiva şi a umplut câteva caiete cu notiţe utile despre ele.

Da, avea o voce plăcută, conchise el. O simţi mişcându-se din nou – o nouă încercare de a-l lăsa pe perne, dar el se lăsă pe ea şi mai greu, hotărât să nu-i permită să plece.

— Domnule Winterborne, ar trebui să te las să te odihneşti acum…

— Vorbeşte-mi.

— Dacă vrei, zise ea ezitând. Despre ce să vorbim?

El ar fi dorit să o întrebe dacă a orbit permanent, nu înţelesese nimic când i s-a spus ce a păţit, fiindcă era ameţit. Îi venea greu să formuleze întrebarea, dar nu se

putea abţine de la acest gând, cât timp era singur în cameră. Se temea de răspuns. Acum avea nevoie de confort şi ceva care să-i distragă atenţia.

Avea nevoie de ea.

— Să-ţi vorbesc despre orhidee? zise ea ca să rupă tăcerea. Cuvântul vine din mitologia greacă. Orchis era fiul unui satir şi a unei nimfe. La o petrecere în cinstea lui Bachus, Orchis a băut prea mult vin şi a încercat să o seducă pe o preoteasă. Bachus a fost nemulţumit şi a dat ordin ca Orchis să fie sfâşiat în bucăţi. Bucăţile au fost împrăştiate peste tot, iar unde cădea o bucăţică, acolo creştea o orhidee.

Făcu o pauză, se aplecă să ia ceva. Era ceva delicat şi parfumat care îi atingea buzele crăpate… cu vârful degetului ea îi ungea buzele cu o cremă.

— Mulţi oameni nu ştiu că vanilia este fructul unei orhidee agăţătoare. Avem şi noi una în sera din grădină. A crescut şi s-a urcat pe doi pereţi laterali. Când una dintre flori este matură, se deschide dimineaţa, iar dacă nu este polenizată, se închide seara şi nu se mai deschide niciodată. Florile albe şi beţele de vanilie din interior au cel mai dulce miros din lume…

Pe măsură ce ea continua, Rhys avea senzaţia că pluteşte, iar febra scăzuse. Ce stranie senzaţie, să stea întins aici, pe jumătate adormit în braţele ei, probabil era mai bine decât o partidă de sex… dar acest gând îl ducea spre o întrebare indecentă, despre cum ar fi cu ea… cum ar arăta întinsă alături de el, în timp ce el îi devora moliciunea dintre petalele dulci precum vanilia… apoi adormi în braţele Hellenei.

Capitolul douăzeci şi doi

După amiaza, târziu, Devon se pregătea să coboare în sufragerie pentru cina din Ajunul Crăciunului. Se îmbrăcă ajutat de Sutton, dar a durat mult. Chiar şi ajutat, cu greu

îşi trase braţele prin mânecile cămăşii, durerea împungându-l de câteva ori. Până ce ajunse să-şi încheie haina, a trebuit să ia o jumătate de doză de laudanum, ca să alunge durerea.

— Cum vă simţiţi, milord? îl întrebă Sutton după cei legă cravata.

— Destul de bine cât să pot coborî puţin. Nu sunt deloc în apele mele. Dacă-mi vine să strănut, cred că o să plâng ca un copil.

— Veţi avea destui oameni care să vă sară în ajutor, îl linişti valetul. Băieţii au tras la sorţi pentru cine vă va conduce pe scări.

— Dar nu vreau să fiu condus. Voi coborî singur, că doar nu sunt un boşorog şchiop.

— Oricum, Sims a dat ordine tuturor să stea cu ochii pe dumneavoastră, ca să nu vă răniţi mai rău. Aţi devenit un erou printre noi.

— Dar nu sunt erou. Am făcut ce ar fi făcut oricine, în condiţiile date.

— Perfect, dar nu înţelegeţi, milord. A apărut şi în ziare, că femeia salvată este soţia morarului, iar băiatul cu surorile lui sunt copiii muncitorilor de la fabrică. Toţi cei pe care i-aţi salvat erau pasageri de la clasa a doua.

Devon se uita la el şi nu înţelegea.

— A fost un act de eroism să vă riscaţi viaţa pentru oricine, dar faptul că un bărbat de rangul dumneavoastră a fost gata să se sacrifice pentru cei umili, înseamnă… pentru toţi cei de la Eversby Priory înseamnă că aţi fi făcut asta pentru oricare dintre ei, dacă ar fi fost acolo. De aceea omagiile şi adoraţia lor vă vor urmări toată seara.

— Ce naiba e asta? zise el. Unde e laudanumul?

Sutton sună clopoţelul servitorilor.

După ce Devon coborî la parter, toţi l-au copleşit cu atenţia, deşi nu-şi dorea asta. Îl însoţiseră nu unul, ci doi valeţi, care au făcut eforturi de a-i semnala şi cel mai mic obstacol, de care nu cumva să se împiedice. Toată lumea i-a urat în cor „Crăciun fericit” şi „Domnul să vă binecuvânteze, milord”, apoi au venit urările personale.

Devon zâmbea şi le mulţumea tuturor. În sufragerie îl văzu pe West înconjurat de surorile gemene, aşezaţi la masă şi discutând cu evident umor. O zări pe Kathleen şi merse să se aşeze lângă ea. Ea îi evita privirea, părând extrem de stânjenită de prezenţa lui.

— Nu trebuie să exagerezi, zise ea îngrijorată.

— Nu voi exagera, răspunse Devon. Voi bea ceai şi voi ajuta familia să-i primească pe arendaşi când vor sosi. După aceea, bănuiesc că voi fi deja terminat. Unde e Helen? întrebă el căutând-o cu privirea prin sufragerie.

— E sus, îi ţine companie domnului Winterborne, zise Cassandra scurt.

Cum se întâmplase asta? Devon se uită spre West, care ridică din umeri, semn că nu era implicat.

— Domnul Winterborne a avut o zi cam grea, zise Kathleen. Are febră şi îi e rău de la laudanum. Evident că nu e o imagine frumoasă, dar Helen s-a oferit să-l ajute.

— Frumos din partea ei, zise Devon. Şi ai făcut bine că i-ai permis.

— Doamna Church mi-a mărturisit că nu mai înjură, veni Pandora cu completări. Stă rezemat pe perne şi bea ceai de orhidee, iar Helen vorbeşte cu el de câteva ore.

Kathleen se gândi că era o minune faptul că toată familia convenise să adopte o faţadă rezonabilă şi demnă, până la sosirea arendaşilor şi a celorlalţi invitaţi.

Devon îi salută pe toţi, încercând să fie cât putea de şarmant, din cauză că totuşi, durerea era aprigă. Fetiţe, băieţi, fraţi, părinţi şi unchi, toţi îl felicitau pentru gestul său deosebit, iar Devon părea că nu simte nicio durere.

Totuşi, după o oră şi jumătate Kathleen observă pe faţa lui o grimasă care trăda evident suferinţa, aşadar consideră că poate lăsa primirea ultimilor musafiri pentru West şi gemene. Îl luă de braţ pe Devon şi-i zise:

— Hai să mergem. El o urmă fără să comenteze. Kathleen căutase un loc liniştit unde să stea nestingheriţi, iar Devon o trase discret între brad şi scări, unde nu puteau fi văzuţi.

— Ce faci? îl întrebă ea amuzată.

— Am un cadou pentru tine, zise el, iar luminiţele de la brad îi străluceau în ochi.

— Dar familia va face schimb de cadouri abia mâine dimineaţă.

— Din păcate cadourile pe care le adusesem de la Londra s-au pierdut în accident. Scoase din buzunar cutiuţa şi adăugă: acesta e singurul lucru pe care nu l-am pierdut. De aceea voiam să ţi-l dau când eşti singură, fiindcă pentru ceilalţi nu aveam nimic.

Ea ezită, apoi luă cutiuţa din palma lui. Era o camee bordată cu perle. Imaginea era o femeie pe un cal.

— Femeia este Atena, zise Devon. După mitologie, ea a inventat căpăstrul şi a fost prima care a îmblânzit un cal.

Kathleen privi darul cu admiraţie. Întâi şalul, acum asta. Lucruri frumoase, personale, gândite. Nimeni până atunci nu-i înţelesese gustul atât de bine.

Să fie al naibii.

— E frumos, spuse ea. Mulţumesc. Îl scoase din cutie şi şi-l prinse cu acul în centrul gulerului. Stă pe centru? verifică ea.

— Nu chiar. El îi ajustă cameea. De fapt, trebuie să te văd călărind, adăugă Devon. West susţine că eşti mai pricepută decât alţii pe care i-a văzut până acum.

— Exagerează doar.

— Mă îndoiesc. Devon se apropie de ea şi-i spuse: Crăciun fericit! Apoi o sărută pe frunte.

După ce primi sărutul, Kathleen făcu un pas înapoi, pentru a lăsa o distanţă între ei. Chiar atunci Hamlet se plimba pe sub brad şi mânca nişte dulciuri căzute de pe ramurile verzi. Kathleen calcă pe coada lui, se împiedică şi, pierzându-şi echilibrul, întinse braţele înainte, agăţându-se de haina lui Devon. El o cuprinse în braţe şi rămaseră aşa câteva secunde.

— Te-a durut? îl întrebă ea, dându-şi seama că probabil şocul apropierii atât de bruşte îl afectase cumva.

— Sigur că nu, la cât de uşurică eşti. Devon o mai sărută o dată, acum pe gât. Te vreau în patul meu din nou, şopti el senzual. Plimbându-şi buzele pe gâtul ei, găsi un loc

sensibil, exact unde simţi pulsul vibrând şi cu vârful limbii se jucă în cercuri, până ce o făcu să se cambreze, cutremurându-se de dorinţă. Trupurile lor vibrau la unison, iar nerăbdarea ei se simţi profund, ca un torent în stomac, anticipând plăceri încă nedescoperite alături de acest bărbat. Ce uşor ar fi să-l lase să-i facă orice doreşte. Să cedeze plăcerii pe care el i-o putea oferi, gândindu-se doar la prezent.

Dar într-o zi… totul se va destrăma, iar ea va fi devastată. Se forţă să evadeze din braţele lui, privindu-l cu hotărâre, dar şi cu regret.

— Nu pot avea o aventură cu tine.

Devon păru distant şi rece când o întrebă:

— Vrei mai mult de atât?

— Nu, veni răspunsul ei imediat. Nu-mi dau seama ce fel de relaţie cu tine ar putea sfârşi în alt fel decât prin suferinţă.

— Ai nevoie de referinţe? întrebă el pe un ton rece. Care să ateste performanţele mele satisfăcătoare în pat?

— Sigur că nu. Nu fi sarcastic.

— Atunci de ce mă refuzi? De ce-ţi refuzi ceva ce doreşti? Ai fost măritată – nimeni nu se aşteaptă să fii virgină. Nimeni nu va suferi dacă tu şi cu mine găsim plăcere unul în compania celuilalt.

— În cele din urmă îmi va face rău mie.

— De ce spui asta? întrebă el mânios.

— Fiindcă mă cunosc. Şi te cunosc destul de bine şi pe tine, ca să fiu sigură că niciodată nu ai face rău unei femei intenţionat. Dar eşti periculos pentru mine. Şi, cu cât încerci să mă convingi de contrariul, cu atât mai evident devine asta.

*

Helen petrecu trei zile în camera lui Rhys Winterborne, sporovăind continuu, în timp ce el zăcea cu febră şi cel mai adesea tăcut. Ea se cam săturase să-şi audă vocea, aşa că în cea de-a doua zi, mărturisi acest

lucru.

— Eu nu m-am săturat, spuse el. Continuă să vorbeşti.

Winterborne devenise extrem de irascibil şi morocănos din cauza suferinţelor: piciorul rupt, febră şi statul la pat. Ori de câte ori Helen nu era la el ca să-l ţină ocupat, îşi vărsa frustrarea pe oricine îi venea la îndemână, chiar şi pe biata cameristă, când intra să-i deretice prin cameră.

După ce-i povestise despre familia Ravenel, despre profesorii lor din copilărie, precum şi despre plimbările cele mai plăcute prin Eversby Priory, Helen începu să caute inspiraţie din izvoare scrise, documentându-se, pentru a-i stârni interesul pacientului ei. Citea ziarele, romane de Dickens şi altele. De fapt, lui îi plăcea să o asculte pe ea citind orice.

— Mă uimeşte că eşti dispusă să-i citeşti, observă Kathleen odată. Dacă eram eu, nu mă deranjam.

Erau amândouă în sera de orhidee, iar Kathleen o ajuta cu polenizarea florilor de vanilie.

— Vorbeşti de parcă nu ţi-ar plăcea domnul Winterborne.

— Le-a îngrozit pe cameriste, o drăcuie pe doamna Church, iar cu mine e cam nervos, zise Kathleen. Încep să cred că singura fiinţă pe care n-a jignit-o încă este Hamlet şi asta doar fiindcă nu a intrat încă în camera lui.

— Are febră, îi luă apărarea Helen.

— Măcar recunoaşte că este morocănos şi revendicativ. Întotdeauna m-a impresionat capacitatea ta de a te purta cu oamenii dificili. Mă întreb cum de eşti singura din familia Ravenel care nu-şi iese din fire. Niciodată nu te-am văzut nervoasă.

— Şi eu mă enervez adeseori, o asigură Helen.

— Enervată, da, dar nu te-am văzut furioasă, să strigi şi să arunci cu obiecte, sau cu cuvinte grele, pe care să le regreţi mai târziu. Bine că te avem pe tine, ca să calmezi bestii sălbatice, aşa ca domnul Winterborne.

— Dar nu e sălbatic. E obişnuit să fie în centrul activităţilor. E dificil pentru un bărbat ca el, puternic şi

activ, să fie bolnav şi neputincios.

— Se simte mai bine astăzi?

— Absolut. Vine şi oftalmologul să-l examineze. Sper ca dispoziţia lui să se îmbunătăţească simţitor imediat ce va vedea din nou.

*

După polenizarea ultimei flori de vanilie, Helen şi Kathleen reveniră în casă şi văzură că oftalmologul, venise deja şi acum îl examina pe Winterborne, iar doctorul Weeks şi Devon erau şi ei de faţă. Uşa era închisă, aşa că nimeni nu putea auzi ce se discută înăuntru.

Pandora ieşi puţin din salon, iar când reveni, le dădu o veste excelentă.

— Domnul Winterborne vede!

— De unde ştii, dragă? întrebă cu interes Helen.

— L-am auzit citind literele de pe o planşă.

— Ţi-am zis să nu mai asculţi pe la uşi, Pandora! o dojeni Kathleen.

— Dar nu am ascultat, zise Pandora ţinând un pahar în mână. Am mers în camera alăturată şi am pus asta pe perete. Când îţi apropii urechea, auzi tot ce se vorbeşte.

— Vreau şi eu să încerc! exclamă Cassandra.

Devon intră în cameră şi le reţinu atenţia cu noutăţi.

— Conform spuselor doctorului Janzer, ochii lui Winterborne s-au vindecat bine şi are vederea perfectă. Toată lumea prezentă se bucură, apoi Devon continuă: Winterborne este obosit după consultaţie, dar mai târziu îl vom putea vizita pe rând, nu toţi de-odată, ca şi când ar fi un gibon de la grădina zoologică.

Capitolul douăzeci şi trei

Acum, când îşi recăpătase vederea şi nu mai avea febră, Rhys începu să se simtă în apele lui. Un imbold energeticii parcurgea mintea, gândindu-se la treburile de la

magazin. Trebuia să ia legătura cu managerii lui, cu ataşatul de presă, cu secretara, cu furnizorii şi fabricanţii. Avea încredere în personalul său pe termen scurt, dar munca lor trebuia supravegheată. Avea multe proiecte în derulare la magazin şi nu putea sta pe loc.

Frecându-şi bărbia, remarcă barba crescută de ceva vreme, aşa că sună după valet. Nu-i răspunse nimeni, deci mai sună o dată. Apăru un valet scund, rotund la faţă, care se prezentă drept Quincy.

— Am nevoie să mă bărbieresc şi să mă spăl, zise Rhys. Quincy încuviinţă şi plecă să aducă toate cele necesare misiunii, apoi reveni ţinând în mână o tavă cu piepteni, foarfeci, briceag, sticluţe cu colonie şi altele. După valet urmă un altul care aduse cada portabilă şi câteva bidoane cu apă caldă.

Evident Rhys era obişnuit să-şi facă toate pregătirile singur, iar acum această etalare de obiecte pentru igienă, plus cineva care să-l ajute, îi treziră suspiciuni. De obicei se bărbierea singur, îşi tăia unghiile, se spăla pe dinţi, mergea să se tundă de două ori pe lună şi cam la atât se rezumau obligaţiile lui pentru igiena personală. Acum îşi simţea chiar intimitatea invadată.

— Preferaţi părul scurt sau mai lung, domnule? îl întrebă valetul.

— Cum crezi tu că e mai bine, spuse Rhys.

Quincy îşi puse ochelarii, luă foarfeca specială şi începu să-şi facă treaba. Din discuţiile cu el, Rhys află că servea la contele Trenear şi că a lucrat la familia Ravenel timp de treizeci şi cinci de ani. Cum noul conte venise cu propriul său valet, pe el îl delegau cu alte treburi atunci când soseau oaspeţi, altfel, dădea şi el ajutor la treburile gospodăreşti zilnice.

— Ştii să coşi? îl întrebă Rhys.

— Desigur, domnule. Este responsabilitatea unui valet să păstreze hainele stăpânului în perfectă stare. Valetul se pricepe şi la mici modificări ale garderobei, dacă e cazul.

După vreo două ore de atenţie din partea lui Quincy, Rhys se privi în oglindă pe deplin mulţumit: obrazul era fin,

părul era mai scurt şi aranjat cu mult bun gust, unghiile scurtate şi lustruite perfect. Arăta foarte îngrijit, cum uitase că se poate.

— Sunteţi mulţumit, domnule? îl întrebă Quincy.

— Sunt.

Privindu-l cum aranjează pe tavă toate accesoriile folosite pentru a-i da acest aspect plăcut, Rhys înţelese de-abia acum rostul valetului personal şi de ce Devon Ravenel, precum şi cei ca el, arătau mereu impecabil.

Quincy pregătise nişte haine elegante, împrumutate de la West, pe care îl ajută să le îmbrace după ce-l asistă cu baia. Veşmintele erau cusute din materiale pe care Rhys nu le avusese niciodată până atunci, cămaşă de mătase, brodată, o vestă din catifea, iar la gât un fular de mătase.

— Crezi că un om de rând trebuie să se îmbrace ca o persoană cu sânge albastru? îl întrebă Rhys pe Quincy.

— Cred că fiecare om trebuie să se îmbrace cât se poate de bine.

— Dar crezi că e corect ca oamenii să fie judecaţi după hainele pe care le poartă?

— Nu eu decid dacă e drept sau nu, domnule. De fapt, acesta este adevărul.

Niciun răspuns nu l-ar fi mulţumit mai bine pe Rhys; era genul de pragmatism pe care-l înţelegea şi-n care avea încredere dintotdeauna.

Avea de gând să-l angajeze pe Quincy, cu orice preţ. Rhys avea nevoie de cineva în vârstă, cu experienţă, care să cunoască regulile şi iţele întortocheate ale aristocraţiei, etichetei şi modei. Quincy, fost valet la doi conţi, îi va oferi asigurarea necesară pentru a nu arăta ca un nebun.

— Ce venit anual încasezi? întrebă Rhys.

Valetul păru indignat:

— Domnule?

— Treizeci de lire, presupun. Citind expresia de pe chipul bărbatului, Rhys deduse că nu nimerise cifra. Eu îţi voi plăti patruzeci, dacă vrei să fii valetul meu la Londra. Am nevoie de sfaturile şi de experienţa dumitale. Sunt un angajator corect, plătesc bine, plus că vei avea oportunităţi

de promovare.

Ca să câştige timp, valetul îşi scoase ochelarii, curăţă lentilele, apoi puse obiectul la loc în buzunar. Îşi drese glasul.

— La vârsta mea, spuse el, omul nu mai vrea să-şi schimbe viaţa şi să se mute într-un loc necunoscut.

— Ai o soţie aici? Familie?

După o clipă de tăcere, valetul răspunse:

— Nu, domnule. Totuşi, am prieteni în Hampshire.

— Poţi să-ţi faci prieteni şi la Londra, spuse Rhys.

— Pot să întreb, domnule, dacă locuiţi într-o casă particulară?

— Da, este lângă magazinul meu, într-o clădire separată, lipită de el. Sunt proprietarul magazinului de pe Cork Street şi am cumpărat blocul Clifford. La mine servitorii muncesc şase zile pe săptămână, au duminica liberă, ca şi toate sărbătorile obişnuite. Ca şi angajaţii din magazin, vei beneficia de un doctor şi un dentist. Poţi mânca gratis la cantina personalului şi pentru orice cumperi de la magazinul Winterborne ai o reducere de preţ. Rhys făcu o pauză, observând nehotărârea pe chipul omului. Ca un câine de vânătoare experimentat, Rhys plusă: Haide, omule, aici te iroseşti. De ce să petreci în provincie câţi ani din viaţă ţi-au mai rămas, când mie îmi poţi fi de mare folos? Mai ai multă forţă de muncă în tine şi nu eşti nici prea bătrân pentru deliciile oferite de Londra. Citindu-i nesiguranţa din privire, Rhys lansă atacul final. Patruzeci şi cinci pe an. E ultima mea ofertă.

Valetul înghiţi nodul din gât şi cântări bine propunerea.

— Când trebuie să încep? întrebă el până la urmă.

— Astăzi, spuse Rhys zâmbind.

*

Cum veştile circulă repede prin reşedinţa Ravenel, când Devon veni să-l vadă pe Rhys în aceeaşi seară, el ştia deja cine era noul angajator al lui Quincy.

— Mi se pare că ai început să-mi angajezi servitorii, spuse Devon.

— Ai ceva împotrivă? zise Rhys ridicând paharul cu vin. Tocmai terminase cina adusă pe tavă şi era trist, iritat. Angajarea unui valet i-a oferit o satisfacţie care a durat doar câteva minute. Acum ardea din nou să ia decizii, să facă multe lucruri, să ia din nou frâiele în mână. I se părea că va zace în micul dormitor o veşnicie.

— Glumeşti, se bucură Devon. Am prea mulţi servitori. Mai angajează zece şi o să mă vezi dansând de bucurie.

— Bine că măcar unul din noi poate dansa, glumi Rhys.

— Tu nu dansai nici când nu aveai piciorul rupt. Rhys zâmbi, dar nu era râsul lui. Devon era printre puţinii oameni din lume care nu se temeau să-l ironizeze.

— Cu Quincy nu vei da greş, continuă Devon. E un bătrânel puternic. Luă un scaun, îl puse lângă pat şi se aşează, întinzându-şi picioarele.

— Tu cum te simţi? întrebă Rhys, văzându-l că se mişcă foarte grijuliu.

— Mulţumit că trăiesc, zise Devon, având aerul că e relaxat şi mai mulţumit decât îl văzuse Rhys vreodată. Mi-am dat seama că pot să o mai duc aşa încă patruzeci de ani; am multe de făcut la Eversby Priory.

Rhys oftă, gândurile zburându-i spre magazinul lui.

— O să înnebunesc aici, Trenear. Trebuie să mă întorc la Londra cât mai repede.

— Doctorul Weeks spune că vei putea merge cu ghipsul, ajutat de cârje, desigur, peste trei săptămâni.

— Trebuie să-mi revin în două.

— Te înţeleg, zise Devon.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, aş dori să trimit după nişte angajaţi, care să mă viziteze pentru o zi. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat în absenţa mea.

— Sigur că da. Spune-mi cum te pot ajuta.

Rhys se simţea îndatorat faţă de Devon, într-un mod cu totul nou pentru el. Nu-i plăcea să fie dator cuiva.

— M-ai ajutat destul fiindcă mi-ai salvat viaţa. Acum

vreau şi eu să te răsplătesc cu ceva.

— Consideră că suntem chit, dacă vei continua să mă consiliezi în legătură cu cesionarea terenului pentru căile ferate ale lui Severin.

— Pot face şi mai mult, dacă-mi arăţi registrele contabile ale domeniului şi calculele veniturilor din chirii. Agricultura nu e o investiţie profitabilă în Anglia. Ai nevoie de venituri din alte surse.

— West face nişte schimbări care vor spori veniturile de anul viitor cu peste jumătate.

— Atunci e bine pentru început. Trebuie să obţii profituri din altceva în afara terenurilor, cum ar fi producţia sau proprietăţile urbane.

— Capitalul este problema!

— Nu trebuie să fie. Rhys se pregătea să continue cu sfaturile, dar zări o siluetă trecând prin dreptul uşii întredeschise şi faţa i se lumină dintr-odată. *Tu*! strigă el de răsună tot holul. Cine a trecut pe lângă uşa mea, vino aici.

În prag apăru o femeie tânără, blondă, cu trăsături delicate şi ochi albaştri foarte mari. Cum stătea cu lumânarea în mână, flacăra îi dădea feţei o strălucire diafană, efect pe care îl văzuse până atunci doar în picturile cu îngeri din Vechiul Testament.

— Spune ceva, îi spuse el răspicat.

Femeia aceasta avea ceva suav şi nepământesc în ea, aşa cum îi spunea tatăl lui, de câte ori nu putea defini ceva extraordinar. Era potrivit de înaltă, firavă, avea sâni rotunzi, care se profilau prin rochia cu corset şi guler înalt. Rhys îşi aminti cu plăcere de clipele când se odihnise cu capul între sânii ei, iar ea îi dăduse să bea ceai de orhidee.

Strălucirea timidă care i se citea pe faţă lumina camera.

— Mă bucur că vă văd într-o stare mai bună, domnule Winterborne.

Vocea Hellenei.

Era mai frumoasă decât lumina stelelor şi la fel de intangibilă. Rhys se uita la ea, amintindu-şi de doamnele din înalta societate, care-l priviseră dispreţuitoare în

copilăria lui, când era băiat de prăvălie, ferindu-şi rochia de el, să nu le atingă, de parcă ar fi fost un câine vagabond de pe stradă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

Rhys dădu din cap că nu, dar cu ochii fixând-o în continuare.

— Voiam doar o faţă care să se potrivească vocii.

— Poate mai târziu vrei să-i cânţi la pian în salon, când va putea merge şi el acolo? o întrebă Devon.

— Da, dacă pe domnul Winterborne nu-l deranjează divertismentul mediocru.

— Nu te lăsa copleşit de falsa ei modestie, îi spuse Devon lui Rhys. E o pianistă desăvârşită.

— Nu e falsă modestie, îl corectă Helen. Adevărul este că am puţin talent, fiindcă am exersat mult.

Rhys se uită la degetele ei fine, aceleaşi care l-au uns cu cremă pe buzele crăpate. Fusese cel mai erotic moment din viaţa lui. Pentru un bărbat care îşi satisfăcuse mereu toate poftele carnale, acest lucru însemna ceva.

— O seară bună, zise ea roşind. Vă las să conversaţi în linişte.

Rhys nu răspunse, ci bău tot vinul din pahar, urmărind-o cu privirea până ce a ieşit din cameră. Devon îşi strânse mâinile, cu degetele înlănţuite.

— Lady Helen este o tânără perfectă. A fost educată în domenii ca istorie, literatură şi arte şi vorbeşte fluent franceza. Ştie cum să se poarte cu servitorii şi cum să administreze o casă. După ce se va termina perioada de doliu, vreau să merg cu ea la Londra, pentru primul ei sezon în lume.

— Cu siguranţă va avea multe oferte excelente, zise Rhys cu amărăciune în glas.

— Multe nu, dar măcar să fie adecvate, comentă Devon. Răposatul nu i-a lăsat zestre, îi explică lui Rhys, care-l privea cu ochi întrebători.

— Păcat. Dacă Devon avea de gând să împrumute bani de la el ca să-i sporească Hellenei şansele de măritiş, Rhys îl va trimite la naiba. Ce legătură are asta cu mine?

zise el.

— Niciuna, dacă te deranjează. Văzând chipul impasibil al amicului său, Devon începu să râdă exasperat. Ce naiba, Winterborne, nu fii obtuz. Încerc să-ţi evidenţiez o oportunitate, în caz că te interesează lady Helen.

Rhys rămase mut. Mut de uimire. Devon îşi alese cuvintele cu foarte mare grijă.

— La prima vedere, nu e o partidă prea potrivită.

Partidă? Partidă pentru *căsătorie*? Ticălosul nici nu înţelegea ce sugerează. Chiar şi aşa… Rhys simţea cum i se strânge sufletul la această idee.

— Totuşi, continuă Devon, sunt avantaje pentru ambele părţi. Helen va dobândi o viaţă sigură şi confortabilă. Va avea o casă a ei. Tu vei avea o soţie frumoasă şi de viţă nobilă, al cărei pedigree îţi va deschide nenumărate uşi, care deocamdată sunt închise pentru tine. Ca fiică de conte, ea îşi va păstra titlul şi după ce va deveni soţia ta. Lady Helen Winterborne.

Devon era destul de viclean ca să înţeleagă efectul cuvintelor asupra lui. Lady Helen Winterborne, da… lui Rhys îi plăcea al naibii de mult. Nu visase nicicând să se însoare cu o femeie respectabilă, cu atât mai puţin, din nobilime.

Totuşi, el nu era o partidă pentru ea. Era un galez cu accent evident, o gură spurcată şi cu origini vulgare. Un negustor. Oricât de bine s-ar fi îmbrăcat şi şi-ar fi cizelat manierele, caracterul lui va fi pe veci grosolan. Oamenii vor şuşoti când îi vor vedea împreună… vor fi de acord că, măritându-se cu el, ea s-a înjosit. Helen va deveni ţinta compătimirii, sau chiar a dispreţului.

Îl va urî în secret pentru asta.

Rhys nu dădea doi bani.

Fără îndoială, nu avea iluzii că Devon îi oferea mâna Hellenei necondiţionat. Preţul avea să fie scump: familia Ravenel avea o mare foame de bani. Oricum, Helen merita orice avea să plătească. Averea lui era chiar mai vastă decât bănuiau oamenii; ar fi putut cumpăra o ţărişoară, dacă ar fi dorit.

— Ai vorbit cu lady Helen despre asta? întrebă Rhys.

De aceea cânta din Florence Nightingale când aveam febră? Ca să mă înmoaie, pregătindu-mă pentru negociere?

— În niciun caz, zise Devon. Ea nu poate fi manipulată. Te-a ajutat fiindcă are o fire miloasă. Habar nu are că i-am pregătit o partidă.

— Ce te face să crezi că va accepta să se mărite cu unul ca mine? întrebă direct Rhys.

— Pentru moment nu are prea multe păreri, răspunse sincer Devon. Nu există nicio meserie pentru o doamnă onorabilă care să-i asigure un trai decent, iar ea nu s-ar apuca de prostituţie, înţelegi. Nici conştiinţa nu i-ar permite Hellenei să fie o povară pe umerii cuiva, astfel că va trebui să-şi aleagă un soţ. Fără zestre, va fi obligată să ia de soţ fie un boşorog bogat şi slab, incapabil să şi-o scoale, sau pe cel de-al patrulea fiu al unui nobil scăpătat. Sau va trebui să ia pe cineva din altă pătură socială. Devon zâmbi cu amabilitate. Era surâsul unui bărbat care ţinea o mână de cărţi bune. Tu nu ai nicio obligaţie, desigur: aş putea să i-o prezint lui Severin.

Rhys era un negociator prea bun, ca să trădeze vreo reacţie, deşi sugestia îl revolta. La fel de relaxat, zise:

— Poate ar trebui să faci asta. Severin ar accepta imediat. Deşi şi mie mi-ar prinde bine să mă însor cu femeia pe care o merit. Mai turnă puţin vin în pahar, îl studie, apoi spuse: totuşi, întotdeauna am vrut mai mult decât merit.

Acum toată ambiţia, toată încăpăţânarea lui se materializau într-o singură dorinţă – aceea de a se căsători cu lady Helen Ravenel. Ea îi va aduce pe lume copii frumoşi, cu sânge albastru. El va avea grijă să le ofere o educaţie corespunzătoare şi o viaţă în lux, aşternându-le lumea la picioare.

Într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, oamenii vor implora să ia în căsătorie un Winterborne.

Capitolul douăzeci şi patru

La o săptămână după accidentul de tren, Devon nu era complet restabilit pentru a-şi putea relua plimbarea călare din fiecare dimineaţă. Era obişnuit cu exerciţiul fizic, iar acum nu-i era suficientă doar o plimbare. Inactivitatea îl adusese într-o stare de nervozitate, pe care o alimenta şi cealaltă problemă. Era şi acum consternat de refuzul lui Kathleen de a intra într-o relaţie cu el. *Eşti prea periculos pentru mine*... afirmaţia ei îl zăpăcise şi-l înfuriase. N-ar fi îndrăznit să-i atingă niciun fir de păr din cap. Cum putea ea să-şi închipuie altceva?

Educaţia primită de la lady Berwick îi exacerbase conştiinţa. Avea nevoie de timp pentru a se obişnui că, pentru ea nu se mai aplicau aceleaşi reguli pe care le respectase cu stricteţe.

Devon ştia că va trebui să-i câştige încrederea.

Sau să o seducă.

Oricare din cele două se va întâmpla mai întâi.

Devon hoinări pe domeniul său şi constată că începuse să se simtă legat de aceste meleaguri frumoase, cu peisaj minunat, cu animale şi păsări interesante, cu tradiţii, iar acum moştenirea nu i se mai părea deloc o pedeapsă. Responsabilitatea păstrării şi reconstrucţiei casei, a terenurilor venea parcă dintr-o moştenire ancestrală, din instinct.

Păcat că mai multe generaţii ale familiei Ravenel nu se ocupaseră de casă, lăsând aproape douăzeci de camere de nelocuit, din cauza infiltraţiilor de apă, a mucegaiului de pe pereţi şi a mobilei impracticabile. Unele lucruri erau atât de deteriorate, încât nu mai puteau fi reparate.

Avea nevoie disperată de bani, o sumă mare. Şi ar fi dorit să poată vinde Ravenel House din Londra, iar banii de pe ea să-i investească la Eversby Priory. Să rişte şi să-şi vândă terenul din Norfolk? Deja West şi Kathleen se împotriveau, fiindcă asta însemna să-i evacueze pe arendaşii de acolo.

Zâmbi, gândindu-se autocritic la problemele avute nu cu mult timp în urmă, respectiv ceaiul prea slab adus de

servitoare sau la potcoave noi pentru cal.

Cântărind situaţiile şi greutăţile, se îndreptă lent spre Eversby Priory a cărei siluetă se profila prelung pe cerul de ianuarie. Trecu şi pe la grajduri, apropiindu-se de padocul îngrădit, unde-l văzu pe băiatul de serviciu căţărat pe o traversă, urmărind interesat călăreţul plăpând care antrena la pas un cal.

Kathleen şi Asad.

Devon deveni foarte interesat. Merse lângă băiat să privească, sprijinindu-şi braţele pe traversa de lemn.

— Milord, zise băiatul, scoţându-şi imediat şapca în semn de respect.

Devon răspunse la salut şi o privi pe Kathleen călărind pursângele arab pe latura opusă. Purta un costum de călărie cu pantalon, iar pe cap avea o pălărioară specială şi era încălţată cu cizme. Devon recunoscu în sinea lui că această ţinută îi oferea lui Kathleen libertatea de mişcare pe care nu ar fi avut-o dacă ar fi purtat tot ansamblul unei rochii cu drapaj bogat şi jupon.

Îl conducea pe Asad în semicercuri, ajutându-l foarte mult prin contrabalansarea propriei greutăţi. Avea o ţinută impecabilă pe cal, iar Devon chiar simţi un fior plăcut. Nu mai văzuse pe nimeni, bărbat sau femeie, care să călărească într-o asemenea economie de mişcări. Calul era perfect sensibil la presiunea subtilă a genunchilor şi pulpelor ei, ascultând-o şi anticipându-i comenzile, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Formau o pereche perfectă, amândoi cu osatură fină –, eleganţi, agili.

Kathleen îl observă şi-i zâmbi larg. Fără gândul de a se da în spectacol, îl conduse pe Asad la galop, apoi la trap şi, după ce completă traseul în formă de serpentină cu aceşti paşi, făcu câteva manevre prin care calul întorcea pe loc, apoi se rotea spre dreapta, pe urmă spre stânga, dând din coadă cu un efect dramatic, deosebit.

Calul efectua un dans. Devon îi privea minunându-se.

După ce mai făcu o demonstraţie de pas lateral înclinat, Kathleen îl lăsă la pas liber, apropiindu-se de gard. Asad dădu din cap elegant, recunoscându-l pe Devon, apoi

întinse botul spre el, ca să-l miroasă.

— Bravo, băiete, zise el mângâindu-l pe gât. Călăreşti ca o zeiţă, o complimentă pe Kathleen.

— Asad ar face pe oricine să pară desăvârşit.

— Nimeni, în afară de tine, nu-l poate călări de parcă ar avea aripi.

Kathleen se îmbujoră şi-i recomandă băiatului:

— Freddie, vrei să-l plimbi pe Asad la pas, apoi să-l duci la boxa lui?

— Da, milady! Puştiul se strecură printre bârne şi luă calul de căpăstru, iar Kathleen descălecă dintr-o mişcare rapidă.

— Te-aş fi ajutat eu să cobori, spuse Devon.

Kathleen se folosise de gard.

— Nu am nevoie de ajutor, mărturisi ea cu o nonşalanţă pe care el o găsea adorabilă.

— Mergi în casă acum? întrebă el.

— Da, însă trec să-mi iau ceva din camera şeilor.

Devon o însoţi şi nu se putu abţine să nu-i observe spatele, respectiv pantalonii mulaţi pe fund şi pe şolduri. Silueta sinuoasă, feminină era foarte bine pusă în valoare, iar el simţi un nod în gât şi pulsul accelerându-i-se.

— Parcă îmi amintesc de o regulă referitoare la pantalonii de călărie, comentă el.

— Aceştia nu sunt pantaloni mulaţi de călărie, ci pantaloni de costum.

— Aşadar ai motive să încalci spiritul legii, atâta timp cât păstrezi litera ei?

— Da. În primul rând, nu ai niciun drept să faci reguli pentru ţinuta mea.

Devon îşi stăpâni un zâmbet. Dacă obrăznicia ei avea intenţia să-l descurajeze, ea avea exact efectul opus.

— Totuşi, zise el, vor exista consecinţe.

Kathleen se uită la el cu aerul că nu înţelege. El păstră aceeaşi expresie, până ce ajunseră la clădirea cu camera şeilor.

— Nu e nevoie să mă însoţeşti, protestă ea iuţind pasul. Precis ai multe de făcut.

— Nimic mai important decât acest lucru.

— Care lucru? întrebă ea indiferentă.

— Să găsesc răspunsul la o întrebare.

Kathleen se opri lângă un raft cu şei şi se întoarse cu faţa spre el, ca să-l înfrunte.

— Ce întrebare? zise scoţându-şi delicat mănuşile de călărie cu gesturi precise.

Devon adora ambiţia ei de a-l înfrunta, deşi era pe jumătate din înălţimea lui. Lent el îi dădu jos pălăria specială de călărie, azvârlind-o într-un colţ. Kathleen realiză că Devon se juca acum cu ea şi nu se mai simţi la fel de sfidătoare. Fără pălărie pe cap, uşor îmbujorată după călărit şi cu părul puţin răvăşit părea foarte tânără.

Devon se apropie încet, iar ea făcu un pas înapoi, până ce se lipi cu spatele de perete şi atunci el întinse braţele, ţintuind-o pe loc în spaţiul restrâns. Apucând-o de gulerul sacoului, o trase spre el, şi-i zise, cu gura lipită de urechea ei:

— Ce poartă femeile pe sub pantalonii de călărie?

Kathleen râse forţat, apoi scăpă mănuşile.

— Mă gândeam că un libertin ticălos ştie asta deja.

— Ticălos nu am fost niciodată. Iar ca libertin, sunt la nivel standard.

— Cei care neagă asta sunt cei mai răi. Kathleen se încordă când el începu să o sărute languros pe gât. Pielea ei era fierbinte de la efort, puţin sărată, iar mirosul ei divin era excitant: cal, aer rece proaspăt, sudoare, trandafiri. Sunt convinsă că la Londra haosul tău a fost de neoprit, cu atâta băutură, jocuri de noroc, chefuri şi goană după fuste…

— Băutură cu măsură, o corectă el. Foarte puţine jocuri de noroc. Recunosc chefurile.

— Dar goana după fuste?

— Niciuna. Devon o văzu cum îl priveşte cu scepticism şi adăugă: niciuna de când te-am cunoscut. Kathleen se retrase cu o privire perplexă.

— Nu a fost nicio femeie de când…

— Nu. Cum aş putea băga în patul meu pe altcineva?

Dimineaţa m-aş trezi cu foame de tine. Devon se lipi de ea, zicând: nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ştii că nu pot.

— Atunci va trebui să aflu singur. Încet, dar sigur îşi strecură o mână pe sub jacheta de călărie, până ce ajunse la mijlocul spatelui, apoi se lăsă în jos, explorând materialul care-i acoperea fesele. Era o mătase fină, subţire, pe când el se aşteptase la bumbac sau şifon. Fascinat, Devon îi descheie pe rând nasturii mici de la şliţul pantalonilor, în timp ce mâna cealaltă hoinărea liber pe materialul fin.

— Ăştia sunt chiloţi? Din ce sunt făcuţi?

Kathleen îl împinse revoltată, dar se opri, când îşi aminti de rana lui. Cum ea rămăsese cu mâinile ridicate în aer, Devon o trase de şolduri şi o lipi de el. Ea îl simţi cât de excitat este şi tresări.

— *Ne poate vedea cineva,* şopti ea.

El era prea ocupat cu chiloţii ei şi nu-i păsa.

— Mătase, spuse el, înfigându-şi mâna şi mai adânc în pantalonii ei.

— Da, ca să nu mi se ridice pe sub… of, termină…

Piesa de lenjerie purtată de ea semăna cu nişte izmene foarte scurte, care-i acopereau doar jumătate de pulpă. Cum Devon continua să exploreze, el observă că la mijloc în faţă chiloţii nu erau despicaţi, ca aceia bărbăteşti.

— Sunt cusuţi în faţă, comentă el.

Chiar şi aşa indignată, Kathleen nu se putu abţine din râs, când îi văzu privirea absolut perplexă. Se cutremură din nou de plăcere, simţindu-i mâna masând-o uşor între pulpe, peste chilot.

Degetele lui zăboviră curioase pe delicatele buze şi falduri feminine, simţindu-i căldura radiind prin material. Vârfurile degetelor făcură câteva cercuri agitând-o şi palpând-o răbdător, iar atunci trupul ei îşi schimbă postura, lipindu-se flămând de al lui. O mai sărută o dată pe gât, urmărind cu vârful limbii curba delicată, până la gulerul sacoului. Cu nodurile degetelor continuă să apese succesiv, extrem de delicat, adâncindu-se între pulpele ei, apoi insinuându-se în locul acela fierbinte, făcând-o să geamă.

Ea începu să-i spună ceva, gâfâind cu disperare, dar el îi sorbi cuvintele cu o sărutare devastatoare şi cu o foame teribilă. Îi frământa umerii, ţinându-se de el extrem de agitată deja. Parcă s-ar fi opus, dar renunţase brusc, cedarea topindu-se într-o delicioasă abandonare, iar el nu-i acordă nicio clipă de respiro; continua să o sufoce cu sărutările sale şi cu mângâierile între pulpe, până ce îşi simţi degetele umezite de lichidul lubrifiant ce pătrunsese prin material.

Kathleen se luptă cu el, până ce el o eliberă şi făcu un pas înapoi. Ţinându-şi lipite marginile pantalonului îşi luă fusta de pe un cuier din perete şi încercă să şi-o pună pe deasupra pantalonului. Se chinuia să o încheie, dar mâinile îi tremurau şi nu o mai ascultau, iar el se oferi:

— Vrei să te ajut…

— Nu, veni răspunsul ei plin de frustrare, apoi renunţă şi luă fusta în mână, dând să plece. Devon o prinse ca pe o pradă fugară. Ea făcu un salt înapoi râzând nervos. Sunetul acela îl excită şi mai tare, aproape insuportabil deja, făcându-l să fiarbă de dorinţă.

— Kathleen, zise cu săgeţile pasiunii în priviri, dacă stai liniştită, te ajut eu cu fusta. Dar, dacă fugi de mine, vei fi prinsă. Răsuflă prelung, apoi adăugă şoptit: şi iar te voi face să termini înaintea mea.

Devon făcu un pas înainte, iar ea sări ca arsă, până la cea mai apropiată uşă, care dădea în sala trăsurilor. Devon o ajunse în câteva secunde. În sală mirosea plăcut a rumeguş, cremă de gresat pielea şi lac pentru lemn. Era linişte, lumina era difuză de la lucarnele de deasupra uşilor imense pe unde intrau trăsurile.

Kathleen ţâşni printre trăsuri de diferite tipuri, iar Devon i-o luă înainte interceptând-o mai întâi în dreptul trăsurii familiei, un vehicul pentru şase cai, simbol al prestigiului şi puterii. Kathleen se opri ca să-şi recapete suflul şi-l privi uimită.

Devon îi luă din mână fusta şi o aruncă pe jos, lângă trăsură.

— E fusta mea de călărie, exclamă ea. O să o strici.

Devon râse.

— Oricum nu aveai de gând să ţi-o pui pe tine. Veni în faţa ei şi începu să-i descheie nasturii de la veston, iar ea sfârâia de furie, neajutorată. O linişti direct cu gura, în timp ce se lupta cu nasturii. Când vestonul se desfăcu de-a binelea, o cuprinse de ceafă şi o sărută şi mai apăsat, violându-i gura, iar ea îi răspunse, de parcă nu se putea abţine. O plăcere imensă îl pătrunse, când o simţi cum îi suge limba la început timid, iar mai apoi sălbatic.

Devon apucă mânerul uşii trăsurii, iar Kathleen anticipă ce voia să facă şi-i spuse ameţită:

— Nu se poate.

Devon era deja foarte excitat şi nu se mai simţise astfel în viaţa lui. Deschise uşa şi trase treapta pliabilă.

— Iată ce poţi alege: aici, afară, în văzul oricui trece… sau în trăsură, unde nu va vedea nimeni.

Kathleen clipea des şi nu-i venea să creadă ce aude, absolut şocată. Totuşi, nu-şi putea ascunde îmbujorarea şi nerăbdarea din privire.

— Atunci aici, afară, zise el nemilos, apucând-o de talia pantalonilor.

Kathleen era ca un arc şi atunci se răsuci, urcând în trăsură cu puţin efort.

Devon o urmă instantaneu.

Interiorul trăsurii era luxos, canapeaua era tapiţată cu catifea moale, iar la ferestre erau perdele de mătase. Nu se prea vedea, dar Devon se obişnui cu obscuritatea şi observa oricum pielea ei strălucitoare.

Mişcările ei nu erau atât de sigure acum, fiindcă încerca să-şi păstreze vestonul pe ea, însă el reuşi să-i descheie şi nasturii de la spate ai bluzei, iar ea începu să tremure. Atunci Devon îi prinse între buze lobul urechii şi începu să-l muşte delicat, atingând cu limba punctul acela care ştia că o liniştea.

— Mă pot opri, dacă-mi spui tu, şopti el. Până atunci, vom juca după regulile mele. Îşi scoase şi el haina, cu eforturi vizibile şi zâmbi când o văzu că-i desface nodul de la cravată.

Cu fiecare piesă de îmbrăcăminte pe care o îndepărta, haină, bretele, cămaşă, Devon se întreba din ce în ce mai serios cât se va mai putea stăpâni. O trase pe Kathleen deasupra lui şi începu să-i sărute sânii, care ieşeau obraznic prin decolteul corsetului, dar pe acesta preferă să i-l lase, de teamă că nu va mai reuşi să i-l pună la loc pe întuneric.

Începu să caute pe sub pantaloni, la talie şi găsi şireturile care susţineau chiloţii. Kathleen se crispă, dar nu protestă când el îi trase în jos. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar fiecare muşchi era încordat, chinuit de dorinţă. Îngenunche pe podeaua mochetată şi o mângâie pe coapsele unduioase, apoi îi scoase întâi cizmele, ca să-i poată îndepărta şi pantalonii. După ce o dezgoli complet, o mângâie anticipativ pe linia dintre pulpele strâns lipite.

— Deschide-te pentru mine, şopti el senzual.

Ea nu-l ascultă.

Amuzat, dar şi înţelegător, Devon începu să-i dezmierde coapsele cu mâini pricepute.

— Nu fi timidă. Nu există părticică din corpul tău care să nu fie superbă. Mâna se apropia de pubisul ei, iar când ajunse acolo, degetele începură să se joace cu buclele protectoare. Lasă-mă să te sărut aici, o imploră el. Doar o dată.

— Doamne… vai, nu. Ea încercă să-i dea mâna la o parte. Este un păcat.

— De unde ştii?

— Fiindcă aşa simt, reuşi să spună.

El râse şi o trase şi mai aproape de el, foarte hotărât, nepermiţând niciun refuz.

— În cazul acesta… eu nu păcătuiesc niciodată cu jumătăţi de măsură.

Capitolul douăzeci şi cinci

— Amândoi vom ajunge în iad, spuse Kathleen, cutremurându-se, în timp ce el o săruta prelung pe partea

interioară a pulpei.

— Întotdeauna am ştiut că aşa va fi. Devon nu părea deranjat de perspectivă.

Kathleen se zvârcolea, cu modestia violată, întrebându-se înfierbântată cum ajunsese ea aproape dezbrăcată, în trăsură alături de el. Aerul era răcoros şi simţea tapiţeria de catifea rece sub fese, însă mâinile lui calde, precum şi gura lui înflăcărată îi dădeau nişte fiori care o tulburau.

Mâinile lui îşi continuau misiunea, dar nu încercau să-i depărteze picioarele, ci doar îi masau muşchii încleştaţi, trimiţând-o într-un delir al disperării care o făcea să scâncească. La fel de încet, degetele lui se insinuau blând în triunghiul moale, croindu-şi loc. Kathleen simţi o plăcere binecunoscută în stomac, aşa că îl lăsă să-i depărteze picioarele cu dezmierdările lui. Era pierdută, nu putea gândi, toate simţurile se adunaseră în acel loc, unde sărutările insistau pe pielea foarte sensibilă. Genunchii îi zvâcniră când el atinse îmbinarea catifelată a buzelor lipite, iar aici limba lui linse prelung, vertical, căutând fervent mugurele fierbinte, ascuns. Gâfâind sacadat, ea îi apucă brusc capul şi-şi înfipse degetele în părul lui, nesigură dacă să-l împingă, sau să-l tragă mai aproape. Calculat şi sigur, el muşcă uşor cu buzele marginea labiilor, încingându-le cu răsuflarea lui fierbinte. Căuta răbdător, dar nu reuşea să atingă locul care durea cel mai mult.

Un glas gutural, demonic sfâşie tăcerea:

— Vrei să te sărut?

— Nu. Peste o jumătate de minut, trase aer în piept şi zise printre suspine: Da.

Atunci râsul lui vibră pe carnea umedă, unde se odihneau buzele lui, iar ea era cât pe ce să leşine când îl simţi.

— Cum să fie? Da sau nu? întrebă el.

— Da. Da!

Era tare neplăcut să descoperi cum decizia morală a omului este la fel de solidă ca un carton înmuiat.

— Arată-mi unde, murmură el.

Deja respirând greu, din cauza nefericitei excitaţii, ea duse mâna spre locul intim, unde îi dezvălui micul boboc. Atunci gura lui îl acoperi încet, cu tandreţe, lipindu-şi limba pe pulsaţia intimă. Mâinile ei rămaseră inerte, căutând ca punct de sprijin pernele catifelate, pe care degetele le strânseră cu disperare. Limba lui o mai agresă o dată. Şi încă o dată. Cutremurându-se şi pe jumătate leşinată, Kathleen scoase un geamăt care implora îndurare.

Încă o atingere a limbii languroase, încheiată printr-un lipăit.

— Spune-mi că ai nevoie de mine. Răsuflarea lui împingea aer fierbinte în intimitatea ei, aşteptând-o.

— Am nevoie de tine, tresări ea.

Acum limba lui începu alt dans lasciv, în cercuri rapide, tentante, aţâţătoare.

— Acum spune-mi că eşti a mea.

Ar fi spus aproape orice, atât de devastatoare era dorinţa. Numai că sesizase o schimbare subtilă a tonului său, o nuanţă de posesivitate, care o avertiza că el nu se mai juca.

Văzând că nu răspunde, el îşi introduse un deget în intrarea ei strâmtă… ba nu… două… făcându-şi loc încet printre faldurile sensibile şi pliurile excitate. Senzaţia de pătrundere era cam inconfortabilă, dar delicioasă. Simţea cum îi pulsează muşchii vaginului, parcă absorbindu-i degetele mai adânc. El căuta, atingând-o ici şi colo prin ascunzătoarea intimă şi umedă, dar nu găsea încă locul acela unic, care o făcea să-şi plieze genunchii şi să-şi relaxeze toţi muşchii.

Devon avea o voce adâncă, gravă când îi spuse:

— Vreau să aud.

— Sunt a ta, se trezi ea spunând.

El scoase un geamăt de plăcere, asemănător torsului de pisică.

Deja coapsele ei se arcuiau intermitent, implorându-l să o atingă din nou în punctul acela delicat, iar când el îl găsi, Kathleen se cutremură. Simţi cum i se înmoaie mâinile şi picioarele.

— Oh, da… acolo… acolo… vocea i se pierdu într-un geamăt, când îi simţi gura cuprinzând-o, sugând mugurele, tachinându-l spre delir. El o recompensă cu un ritm constant, iar cu mâna liberă o apucă de fese, ghidând-o, legănând-o în ritmul lui, aducându-şi-o mai aproape de gură. Cu fiecare coborâre a şoldurilor ei, limba lui avea o mişcare ascendentă, periindu-i perla sexului încă o dată şi încă o dată. Kathleen respira deja printre gemete, murmurând cuvinte greu inteligibile, fiindcă acum nu mai putea controla nimic, nu mai gândea, voinţa o părăsise, tot ce o stăpânea acum era o nevoie teribilă, care o parcurgea prin tot trupul, provocându-i în cele din urmă spasme plăcute, eliberatoare. Scoase un ţipăt scurt, urmat de scâncete, se lipi de el, coapsele strângându-l necontrolat de umeri.

După ultimele cutremurări de plăcere, Kathleen se lăsă pe spate, pe canapeaua tapetată cu catifea, cu aspectul de păpuşă stricată, pe care cineva tocmai o azvârlise. Devon rămase cu gura pe ea, continuând tortura dulce-plăcută asupra ei, până ce o văzu că începe să se relaxeze. Ea îşi mai adună câţiva stropi de putere ca să-l mângâie pe cap.

Pentru aşa ceva chiar a meritat să merg în iad, se gândi ea, dar nu-şi dădu seama că murmurase cuvintele cu glas tare, astfel că el auzi şi zâmbi mulţumit de sine.

*

Helen urca spre salonul de la etaj şi întâmplător surprinse nişte înjurături în galeză, cu care, de fapt se obişnuise în ultima vreme. Deşi Winterborne nu striga niciodată, timbrul vocii lui avea ceva metalic, rezonant. Prezenţa lui parcă umplea casă, cu toate că era izolat la etaj. Se cam plictisea, fiind un bărbat activ şi detesta restricţiile. Plăcându-i munca foarte mult, insistase ca instalatorii şi dulgherii să-şi reia activităţile zgomotoase, care fuseseră oprite pe perioada convalescenţei celor doi răniţi. După cum părea situaţia, ultimele lucruri pe care le

dorea Winterborne erau liniştea şi pacea.

Quincy părea foarte hotărât să-şi facă pe deplin datoria în noua lui funcţie de valet al lui Winterborne, aşa că mai nou nu se mai ocupa de treburile casei, aşa cum erau toţi obişnuiţi. Quincy o anunţase pe Helen când reveni de la poştă cu nişte telegrame pentru Winterborne.

— Mă bucur foarte mult pentru dumneata, exclamă Helen, trecând peste surprinderea de la aflarea veştii. Totuşi, sincer, mi-e greu să-mi imaginez Eversby Priory fără dumneata.

— Da, milady, spuse bătrânul privind-o cu căldură, întotdeauna se purtase cu Helen şi cu gemenele aproape părinteşte, de când ele fuseseră copii, ajutându-le mereu, sau oblojindu-le genunchii zdreliţi prin curte. Helen ştia că ea era preferata lui, fiindcă aveau firi foarte asemănătoare, amândurora plăcându-le să fie linişte şi toate puse la punct.

Tot Quincy o ajutase mult pe Helen să-şi îngrijească tatăl în perioada grea, înaintea decesului acestuia. Ei doi stătuseră la căpătâiul bătrânului conte, căzut la pat după o partidă de vânătoare, când se îmbolnăvise grav.

Acum, când Helen auzi că bătrânul va pleca, se bucura pentru el şi încerca să nu-i arate regretul că-i părăseşte.

— O să-ţi placă să locuieşti la Londra, Quincy?

— Sper, milady. O să-mi imaginez că e o aventură. Poate că asta va rupe puţin pânza de păianjen.

— O să-mi fie dor de dumneata, Quincy.

Valetul nu răspunse, însă ochii începură să-i strălucească într-o manieră care trăda emoţia puternică.

— Când veţi veni în vizită la Londra, milady, să nu uitaţi că voi fi mereu la dispoziţia dumneavoastră. Va trebui doar să mă chemaţi.

Helen se gândi că lui Quincy nu-i va fi greu să se adapteze la temperamentul noului stăpân, deşi acesta era unul vulcanic. Zecile de ani petrecuţi în slujba oamenilor îl întăriseră şi-l învăţaseră să facă faţă multor toane. Oricum, ştiind cum fuseseră cei din neamul Ravenel, se gândi că Winterborne nu putea fi mai rău.

În următoarele două săptămâni sosiră de la Londra câţiva angajaţi ai lui Winterborne: directori de magazin, un contabil şi un ziarist. Nerespectând deloc indicaţiile doctorului de a nu se epuiza înainte să fie complet vindecat, Rhys părea că îşi extrage energia chiar de la aceşti oameni, cu care petrecu zeci de ore, ca să pună la punct toate afacerile.

— Pentru el magazinul e mai mult decât o afacere, îi spunea West Hellenei. Este viaţa lui, este el însuşi. Acolo se duce timpul lui şi interesul lui.

— Dar pentru ce face asta? întrebă perplexă Helen. Omul caută să-şi mărească veniturile atunci când are scopuri înalte, cum ar fi întemeierea unei familii, dezvoltarea unui talent, viaţa interioară…

— Winterborne nu are viaţă interioară, replică sec West.

În sfârşit angajaţii plecară de dimineaţă, iar Winterborne încerca acum să se deplaseze singur în cârje, refuzând orice ajutor străin. Helen îl văzu pe Winterborne singur în salon, unde împrăştiase pe jos un teanc de documente pe care acum se chinuia să le ridice.

Îngrijorată, Helen intră pe negândite.

— Bună ziua, domnule Winterborne, zise, apoi se lăsă în genunchi şi începu să adune hârtiile.

— Nu te deranja cu astea, îl auzi pe Winterborne morocănos.

— Nu e niciun deranj, spuse ea, privindu-l de jos. Îl analiză puţin, iar frumuseţea lui brutală o tulbură. Semăna oarecum cu un Lucifer, cu spatele mult mai lat decât şi-l imaginase ea. Până şi ghipsul de la picior îi dădea un aspect deosebit. Îi dădu foile şi degetele lor se atinseră scurt. Helen tresări şi îşi trase mâna, apoi se ridică.

— Pot să fac ceva pentru confortul dumitale? Să chem să aducă nişte ceai sau altceva?

— Quincy va aduce ceva de mâncare curând, zise el.

Helen nu mai ştiu ce să adauge. Fusese mult mai uşor de conversat cu el când era bolnav şi neajutorat.

— Domnul Quincy mi-a zis că va lucra pentru

dumneata la Londra. Mă bucur pentru amândoi. Va fi un valet excelent.

— Pentru cât îl plătesc, comentă Winterborne, ar face bine să fie cel mai bun din Anglia.

— Cu siguranţă va fi, îl lăudă ea.

— De-abia a început şi vrea să-mi schimbe cămăşile.

— Cămăşile, repetă uimită Helen.

— Da. Mi s-au adus nişte haine de la Londra. Quincy şi-a dat seama că sunt cumpărate. Mai exact, adăugă el urmărindu-i reacţia, sunt vândute cusute doar pe jumătate, ca să poată fi adaptate la preferinţele clienţilor. Calitatea materialului este la fel de bună ca a cămăşilor făcute la croitor, dar Quincy tot strâmbă din nas.

— Un om cu profesia lui Quincy are ochiul format pentru detaliu. Helen se strădui să-i dea câteva detalii care să justifice preocupările lui Quincy şi se lansă într-o pledoarie pentru hainele cusute la croitor şi cum trebuie să arate butonierele de calitate.

— Ştiu ce valoare au detaliile, dar voiam să port ceea ce se vinde în magazinul meu, astfel încât clienţii să ştie că hainele sunt de calitate şi apreciate de proprietarul magazinului.

— Strategia de vânzări e foarte inteligentă.

— Este. Vând mai multe cămăşi decât orice alt magazin din Londra. Nu mi-a trecut prin minte că aristocraţii dau multă atenţie butonierelor.

— Sigur nu ar trebui să fie aşa, spuse Helen, ar trebui să se ocupe de lucruri mai importante.

— Vorbiţi de parcă nu aţi fi în aceeaşi categorie, comentă el intrigat.

— Domnule Winterborne, atât de mult mi-am trăit viaţa în afara lumii, încât uneori mă întreb cine sunt şi unde ar fi locul meu.

— Trenear plănuieşte să te ducă, împreună cu surorile dumitale la Londra, când veţi ieşi din doliu.

— Nu am mai fost în oraş de când eram copil. Mi-l amintesc că pe un loc vast şi interesant. Helen făcu o pauză, fiind uimită că i se confesează lui. Acum cred că mi

s-ar părea… intimidant.

El schiţă un zâmbet.

— Şi ce se întâmplă când eşti intimidată? Dai fuga şi te ascunzi în cel mai apropiat colţ?

— Aş spune că nu, replică ea, mirată de întrebarea ironică. Fac exact ce trebuie făcut, indiferent de situaţie.

Winterborne se amuză parcă şi mai mult.

— Cred că eu ştiu asta mai bine ca oricine.

Înţelegând că el se referă la ajutorul dat de ea în perioada când avusese febră mare… şi amintindu-şi cum îi ţinuse capul pe piept, spălându-l, Helen simţi cum roşeşte. Nu era o emoţie obişnuită, ci una din ce în ce mai intensă, care o înfierbânta până în punctul în care nu mai putea să respire. Când îl mai privi şi în ochii pătrunzători, de culoarea cafelei, se simţi imediat victimă.

— Să cânt ceva la pian? întrebă ea disperată. Fără a aştepta un răspuns, se ridică. Era singura alternativă, ca să nu ţâşnească afară din cameră.

— Mda, îl auzi spunând. Mi-ar plăcea. Trase un scaun mal aproape, ca să o vadă din profil când cânta.

Pianul îi oferi o aparentă protecţie, fiindcă se aşeză exact în dreptul suportului pentru note. Se pregăti, apoi începu o piesă de Handel. Era vioaie şi complexă, destul de solicitantă. După ce termină de cântat, îl privi pe Winterborne, sperând că i-a plăcut.

— Cânţi cu multă măiestrie, zise el.

— Mulţumesc.

— E piesa dumitale preferată?

— Nu, e cea mai dificilă, spuse Helen, dar nu preferata mea.

— Ce cânţi atunci când nu te ascultă nimeni?

Tonul lui baritonal şi accentul special galez îi provocară Hellenei fiori plăcuţi.

— Nu-mi amintesc numele. M-a învăţat un profesor de pian, acum mulţi ani. Deşi am încercat să aflu a cui este, nimeni nu a recunoscut-o.

— Cânt-o pentru mine.

Helen şi-o reaminti, atacând primele acorduri cu o

melancolie plăcută, dorindu-şi lucruri pe care nu le putea numi. Când ridică privirea spre Winterborne, îl văzu cum o fixa cu privirea. Căută să-şi mascheze expresia, dar Helen depistă un fel de uimire, fascinaţie şi o umbră de ceva fierbinte şi tulburător.

— Este o piesă galeză.

— O cunoşti? întrebă Helen uluită.

— *A Ei Di" r Deryn Du.* Orice galez care se naşte, o ştie.

— Despre ce este vorba?

— Despre un iubit care roagă o mierlă să-i ducă un mesaj iubitei sale.

— De ce nu se duce singur la ea? Helen constată că amândoi vorbeau în şoaptă, de parcă aveau de împărtăşit vreun secret.

— Nu o poate găsi. Este prea îndrăgostit şi asta îl împiedică să vadă lucrurile clar.

— Şi mierla o găseşte?

— Cântecul nu spune asta, răspunse el ridicând din umeri.

— Dar trebuie să ştiu cum se termină povestea, protestă Helen.

Winterborne izbucni în râs.

— Asta se întâmplă când citeşti prea multe romane. Povestea nu are nevoie de sfârşit. Nu asta contează.

— Dar ce contează atunci? cuteză ea să întrebe.

— Că el iubeşte. Că el caută. Ca şi noi ceilalţi amărâţi, nu are cum să ştie dacă va avea vreodată ce-i doreşte inima.

Dar tu? ar fi întrebat Helen. *Tu ce cauţi*? Nota prea personală a întrebării o împiedica să o verbalizeze, mai ales că nu-l cunoştea de multă vreme. Oricum îi stătea pe limbă, cerând să iasă. Când reveni cu privirea asupra lui, ochii lui Winterborne redeveniseră distanţi, mai ales că ea se temuse că avea de gând să-i facă o destăinuire, pe care ar fi vrut să o ţină secretă.

Helen simţi o mare eliberare când Quincy aduse tava cu mâncare. Valetul se miră că sunt singuri în cameră, dar

nu spuse nimic. Aranjă tot pe masă, iar Helen dădu să se retragă.

— Vă las să vă bucuraţi de cină.

Winterborne rămase cu privirea aţintită asupra ei.

— Vei mai cânta pentru mine într-o altă seară?

— Da, dacă doreşti. Helen ieşi din salon bucuroasă, reuşind să nu o ia la fugă.

Rhys privi în urma ei, iar creierul procesa toate detaliile din ultimele minute.

Îi era clar că era dezgustată de el: se ferise de atingerea lui şi îi evita privirea. Schimbase brusc subiectul discuţiei, când ea se abătea spre ceva personal.

Probabil că înfăţişarea lui nu era pe gustul ei. Fără îndoială accentul lui o deranja. Şi, ca orice tânără de rangul ei, crescută în puf, îi considera pe galezi nişte barbari de ultimă speţă. Helen ştia că era prea fină pentru un bărbat ca el – cerul ştia că Rhys nu putea comenta.

Dar oricum, avea de gând să o facă a lui.

— Ce părere ai de lady Helen? îl întrebă el pe Quincy în timp ce i se punea cina pe masă.

— Ea este bijuteria familiei Ravenel, zise acesta. Nu veţi cunoaşte o tânără cu inimă mai blândă. Din păcate, mereu a fost uitată. Fratele ei mai mare a primit partea leului din interesul părinţilor, iar puţinul rămas a ajuns la gemene.

Rhys le cunoscuse şi pe gemene, amândouă fiind nostime şi cu ochi vioi, punând o sută de întrebări legate de magazinul lui. Îi plăcuseră şi ele, dar niciuna nu-i captase interesul. Nici nu se comparau cu Helen. Era ca o stridie care face perle, aparent având o singură culoare, dar privită din mai multe unghiuri revelând nuanţe delicate de roz, bleu şi verde. Un exterior minunat care lăsa vederii foarte puţin.

— La fel de distantă e ea cu toţi musafirii? întrebă el punându-şi şervetul în poală. Sau numai cu mine?

— Distantă? păru surprins valetul. Chiar atunci intrară cei doi câini, îndreptându-se veseli spre Rhys. Sfinte Sisoe! exclamă valetul.

Rhys era iubitor de câini şi nu se supără de intruziune. Ce-l deranjă mai tare era cel de-al treilea animal care tropăia prin cameră.

— Quincy, zise el consternat. De ce e porcul acesta în salon?

— E animal de companie, domnule, zise el după ce scoase câinii. Ei încearcă să-l ţină în hambar, dar el insistă şi tot intră în casă.

— Dacă eu aş ţine animale de fermă în casa mea, oamenii m-ar numi prost sau ţicnit, iar când un porc hoinăreşte prin casa unui conte, asta se numeşte excentricitate?

— Trei lucruri sunt aşteptate de la un aristocrat, replică valetul, trăgându-l pe porc de zgardă: o casă la ţară, o bărbie suplă şi excentricitate. Jur că te fac cârnat şi şniţel pentru micul dejun de mâine, se tânguia el pe când se chinuia zadarnic să scoată animalul din salon.

— Quincy, zise Rhys, fii pe fază. Luă o chiflă de pe farfurie şi o aruncă valetului. Acesta o prinse cu uşurinţă cu mâna sa înmănuşată.

— Mulţumesc, domnule, spuse valetul şi se îndreptă spre uşă, ca să ademenească porcul cu chifla. Porcul ieşi imediat.

Rhys îi privi amuzat.

— Dorinţa, spuse el, este mereu o motivaţie mai bună decât teama, Quincy.

Capitolul douăzeci şi şase

„Theo! Theo, nu!”

Coşmarul era foarte real şi mai insuportabil ca altă dată. Îl auzea pe Asad nechezând înspăimântat undeva, departe. Doi băieţi de la grajduri ţineau calul de căpăstru, forţându-l să stea nemişcat, iar soţul ei sărea pe spinarea calului. Dimineaţa îşi trimitea razele pe coama lui Asad.

Inima i se opri când văzu biciul din mâna soţului ei.

„Opreşte-te" strigă ea, dar băieţii au eliberat frâiele şi calul sări pe picioarele din spate, speriat. Asad se dădu înapoi, căutând să se elibereze de povară. Mâna cu care Theo ţinea biciul se ridică şi cobora repetat. Pursângele arab tresărea, se trăgea înapoi şi necheza frenetic, iar Theo alunecă din şa. Trupul lui căzu cu o bufnitură înfundată şi stârni un nor de praf.

Kathleen alergă, iar când ajunse lângă el, căzu în genunchi, ştiind că era prea târziu. Îşi privea soţul cum moare.

Dar nu era Theo.

Scoase un ţipăt înfiorător.

Kathleen se trezi brusc din coşmar. Răsufla greoi şi transpirase excesiv, Se şterse cu o batistă de pe noptieră şi-şi strânse genunchii la piept, sprijinindu-şi capul pe ei.

— Nu a fost real, îşi şopti ea, aşteptând să se domolească groaza. Se întinse apoi pe pat, dar era atât de încordată, încât nu putea sta decât ghemuită, fiindcă simţea cârcei în ambele picioare.

Se ridică, deşi ceva îi şoptea *stai în pat,* iar picioarele nu ascultau. Pornise deja şi nu mai putea da înapoi. Ieşi din cameră, ca să fugă de întuneric, de fantome şi de amintiri.

Se opri în faţa dormitorului mare. Chiar în clipa când bătu, o cuprinse regretul, dar deja uşa se deschise şi văzu silueta lui întunecată şi îi auzi glasul baritonal, liniştitor.

— Ce s-a întâmplat? o trase în cameră şi închise uşa. Ce ai păţit? O luă în braţe, fiindcă o simţi tremurând. Kathleen se lipi de el şi atunci simţi că era dezbrăcat, dar avea un cearşaf legat în jurul taliei. Trupul lui solid şi fierbinte o liniştea deja, oricât de mult şi-ar fi dorit să nege asta.

— Am avut un coşmar, şopti ea, cu obrazul lipit de perii mătăsoşi de pe pieptul lui. Nu trebuia să te deranjez, murmură ea. Scuză-mă, dar era atât de real.

— Ce ai visat? o întrebă el blând, netezindu-i părul…

— Dimineaţa când a murit Theo. De multe ori am avut acest coşmar, dar azi a fost diferit. Alergam spre el – căzuse şi când l-am privit în faţă, nu era el, era… era…

Kathleen se opri extrem de mâhnită şi închise ochii.

— Eu? întrebă calm Devon.

Kathleen dădu din cap şi sughiţă de plâns.

— De unde ai ştiut?

— Visele au întotdeauna un fel de a încâlci amintirile şi îngrijorările noastre. Devon o sărută pe frunte. După câte s-au întâmplat de curând, nu e deloc surprinzător că mintea ta a făcut aceste conexiuni cu accidentul soţului tău. Dar nu a fost real. Sunt aici, zise el sărutând-o pe ochi. Nu mi se va întâmpla nimic.

Kathleen scoase un oftat prelung. Devon o ţinu strâns până ce o simţi mai relaxată.

— Vrei să te duc în camera ta? întrebă el.

Kathleen nu răspunse imediat. Răspunsul corect ar fi fost *Da,* însă cel adevărat era *Nu.* Condamnându-se pentru asta, Kathleen decise să dea din cap că nu.

Devon înlemni. Trase adânc aer în piept, apoi răsuflă lent. O luă în braţe şi o duse spre patul lui.

Kathleen se simţea sfâşiată între vinovăţie şi plăcere, dar ajunsă pe pat, se cuibări sub pătura călduroasă. Devon rămase în picioare. Un chibrit scăpărat, apoi licărirea lumânării inundă dormitorul.

Când Devon se urcă în pat, cuibărindu-se sub pătură, ea tresări. Nu era nicio îndoială că vor ajunge într-un anumit punct: nu împărţi un pat cu un bărbat adult în putere, dezbrăcat şi te aştepţi să rămâi virgină. Dar la fel de bine ştia unde nu vor duce niciodată lucrurile. Văzuse reacţia lui Devon în Ajunul Crăciunului, când i se dăduse să ţină în braţe pentru câteva minute un copilaş al unui arendaş. Fusese îngrozit de copil.

Dacă ea avea să meargă mai departe, va trebui să accepte că, oricare ar fi fost planurile lui pentru moşie, ele nu includeau nici căsătoria cu ea, nici dorinţa de a avea copil.

— Aceasta nu este o relaţie, zise ea mai mult pentru sine. Este doar pentru o noapte.

Devon o privi surprins, în timp ce o mângâia pe coapse.

— De ce ar conta cuvântul?

— Fiindcă relaţiile se încheie întotdeauna. Aşa că, dacă am numi-o astfel, ar fi foarte dificil pentru cel care va voi să plece.

Devon o privi şi mai atent, oprindu-se din mângâiat.

— Eu nu plec nicăieri, spuse şi o sărută apăsat pe gură, cu o urgenţă care sugera dreptul de proprietate. Kathleen se lăsă complet la voia lui, permiţându-i să facă tot ce dorea, iar el începu să caute prin locurile intime cu o ardoare agresivă.

Trase pătura de pe ea şi începu să-i sufle uşor peste sâni, privind atent cum sfârcurile reacţionează, apoi începu să le sugă pe rând, prin cămaşa de noapte. Kathleen îşi descheie pe rând nasturii de la corset şi păru foarte grăbită.

Devon o luă de ambele mâini şi i le aşeză pe lângă corp, continuând să sugă din sfârcurile pietrificate. Se instală între coapsele ei, apăsând-o şi stimulând-o cu propria-i greutate şi cu mădularul întărit. Ea se zvârcolea sub trupul poruncitor, încercând în joacă să se elibereze, simţind de fapt o plăcere ciudată a prizonieratului sexual, frecându-se cu pulpele de el, arcuindu-se pentru a-l face să o penetreze mai curând.

Cum pulpele erau dezgolite, deja duritatea organului erect şi umed în cap o făcu să gâfâie necontrolat, alăturându-se ritmului răsuflării lui.

Devon reuşi să-i îndepărteze cămaşa de noapte şi rămase aşa, deasupra ei, să-i admire trupul înroşit de lumina flăcării luminării. Modestia o ardea însă, iar ea duse mâinile să-şi acopere părţile intime, dar el o opri şi i le îndepărtă. Era prima dată când o privea complet goală. O devora cu privirea.

— Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, şopti el uşor răguşit. Eliberându-i mâinile, îşi trecu uşor degetele răsfirate peste abdomenul ei, coborând insistent până la triunghiul dintre pulpe. Un geamăt surd i se opri în gât când o auzi şi pe ea gemând prelung. Ritmul respiraţiei lui se accelerase odată cu dorinţa crescândă, dar mâinile îşi făceau treaba cu blândeţe absolută. Cu buricele

degetelor tatona părul pubian, căutând linia ce despărţea cele două petale strâns lipite, dincolo de care ştia că va găsi paradisul. Cu degetul mare îşi făcu loc înăuntru, deschizând-o. Senzaţia o sfredeli plăcut, iar ea se cutremură de câteva ori, unduindu-se şi legănându-se ademenitor.

Aşezându-şi palma peste abdomenul ei, o linişti şoptindu-i ca unui cal înfierbântat: „Calm”. Vârfurile degetelor o pătrunseră delicat, atingând în trecerea lor şi mugurele excitat al sexului ei, fapt care-i trezi pulsaţii plăcute de căldură. Se cutremură din nou şi îl cuprinse cu picioarele împrejurul şoldurilor. Degetul lui se mişca lent, circular pe intrarea în împărăţia plăcerilor absolute, iar răspunsul ei se materializa prin acea licoare umedă, fierbinte.

Lucrurile pe care ştia el să i le facă erau cu adevărat provocatoare, dar şi necruţătoare. Închise ochii şi îşi feri privirea, acceptându-i joaca şi tachinatul, menite să culeagă şi mai multă lubrifiere, lăsându-i sexul dureros de sensibil. Iar îi simţi degetul mare alunecând în adâncurile ei, lovind uşor, apăsându-i sacadat clitorisul, până ce simţi o uşoară usturime greu de suportat, dar delicioasă în acelaşi timp. Degetele lui erau deosebit de blânde, jucându-se erotic cu esenţa feminităţii ei într-un ritm seducător, acaparator. Începu să gâfâie şi mai tare la senzaţiile care îi inundau interiorul, topindu-l, iar fesele i se încordau, apoi se relaxau cu neruşinare la fiecare atingere a lui…

Când el îşi retrase mâna, ea protestă cu un scâncet. Cu un gest foarte sigur el îi flexă ambii genunchi depărtaţi şi îi împinse cât mai aproape de umerii ei. Ţintuind-o astfel, cu picioarele depărtate şi sexul complet expus, se aplecă uşor şi trase cu limba o linie pe toată moliciunea ei. Geamătul ei era atât de profund când limba lui începu să lovească uşor, nemilos, încercuindu-i locul cel mai sensibil, având grijă să-i trimită străfulgerări erotice prin fiecare prelungire nervoasă, agitându-i simţurile peste măsură, încât se simţi explodând, apoi fluxul orgasmic o inundă în adâncime.

Devon percepu eliberarea şi o lăsă uşor pe pat, apoi începu să o sărute, cu limba uşor sărată de la savoarea erotică. Atunci îl pipăi şi-i atinse pentru prima dată penisul excitat şi robust. Era mult mai tare decât îşi imagina ea că poate fi acest organ şi mai fin ca mătasea. Spre surprinderea ei simţi între degete pulsaţia neliniştită.

Devon se instală între picioarele ei şi le depărtă, iar cu ajutorul ghidajului ei, începu să împingă, până ce ea cedă şi-l primi înăuntru, scoţând un scurt geamăt de durere.

Devon insistă şi pătrunse mai adânc în strâmtoarea primitoare, auzind-o strigându-i numele, când resimţi o arsură plăcută, iar după aceea încremeni.

Devon rămase şi el nemişcat, murmurându-i la ureche cuvinte dulci, încurajatoare, menite să o calmeze, o mângâie pe coapse şi aşteptă răbdător ca trupul ei să-l înghită în întregime, pulsând de plăcere. Muşchii ei interiori începură uşor să se relaxeze.

— Aşa, şopti el simţind-o mai relaxată. O sărută pe gât, privind-o pătimaş, după care începu mişcarea de pendulare, plonjând cu mare grijă. Plăcerea i se citea pe chip, înroşindu-i uşor pielea. Când simţi că ejacularea se apropie, îi captură gura şi continuă să împingă vehement, epuizat, iar în final se retrase la timp şi penisul extrem de împlinit eliberă tensiunea exact pe pielea fină a abdomenului ei.

Kathleen îl strânse sălbatic, savurând cutremurările lui. Când el îşi recăpătă răsuflarea, o sărută leneş, cu aerul unui mascul satisfăcut care-şi savurează prada.

Devon coborî din pat şi reveni ţinând în mână o cană cu apă şi o cârpă umezită. Kathleen bău însetată, iar el îi şterse de pe abdomen dovada momentelor fierbinţi de sex.

— Nu am vrut să te doară, murmură el, ştergând-o şi între picioare, unde ştia că ea resimte usturime.

— Eu m-am temut pentru tine, zise ea cu naivitate şi-i dădu cana goală. Mă gândeam că te poţi răni.

— Cum? zise el zâmbind. Căzând din pat?

— Nu, mă gândeam că din cauza activităţilor astea viguroase.

— Dar nu a fost nimic viguros, a fost mai degrabă reţinut. Se urcă pe pat lângă ea şi începu să o mângâie, lipindu-şi trupul de ea. Mâine seară, zise el sărutându-i umărul. Mâine o să-ţi arăt vigoare.

Ea îl sărută pe frunte, spunându-i:

— Devon, probabil că mâine seară nu voi dori să mai împărţim patul.

— Dacă te ustură prea tare, zise el îngrijorat, o să te ţin doar în braţe.

— Nu e vorba de asta. Îl mângâie pe frunte cu degete delicate. Cum ţi-am spus, nu pot avea o relaţie.

Devon păru de-a dreptul derutat.

— Cred că ar fi bine să definim termenii, ceru el. Acum, dacă am dormit împreună, ce importanţă mai are dacă o vom face şi mâine?

Kathleen se strădui să-l facă să înţeleagă şi-şi muşcă buza superioară.

— Devon, începu ea, care este modelul obişnuit al relaţiilor tale cu femeile?

Evident lui nu-i plăcu întrebarea.

— Nu există un model.

Kathleen îi aruncă o privire sceptică.

— Sunt sigură că toate au început la fel, rosti ea pe un ton neutru. Te-a interesat cineva, iar după perioada de flirt şi urmărire, ai sedus-o.

— Ele au fost mereu dornice, zise, cu o privire nevinovată.

— Sunt convinsă de asta, recunoscu ea, privindu-l pe bărbatul frumos şi bine-făcut din faţa ei. Nu e nicio greutate pentru cineva să-şi dorească să se culce cu tine.

— Atunci de ce…

— Stai, zise ea calm. Cât dura de obicei, relaţia cu cineva după ce te îndrăgosteai? Câţiva ani? Câteva zile?

— În medie, se gândi el, era vorba de câteva luni.

— Şi în perioada asta făceai vizite nocturne doamnei ori de câte ori îţi venea pofta. Până când, în cele din urmă, te plictiseai de ea. Presupun că tu erai cel care punea punct relaţiei? zise ea după câteva clipe de tăcere.

— Mă simt de parcă aş fi în faţa unui tribunal, protestă el.

— Să presupun că asta înseamnă da.

Devon se ridică.

— Da. Eu eram cel care punea punct. Îi aduceam un cadou de despărţire şi-i spuneam că voi preţui mereu momentele plăcute, apoi plecam destul de repede. Ce legătură au toate astea cu noi?

Kathleen se acoperi cu cearşaful, ca să-şi acopere sânii şi zise sinceră:

— La *asta* m-am referit când am spus că nu doresc o relaţie. Nu vreau să crezi că voi fi disponibilă oricând vei dori tu să-ţi satisfaci nevoile. Nu vreau ca vreunul dintre noi doi să aibă pretenţii de la celălalt. Nu doresc complicaţii sau scandal şi mai presus de toate, nu doresc cadou la despărţire.

— Atunci ce naiba *vrei*?

Kathleen adună cearşaful strâns pe corp, aranjându-l ca pe o rochie.

— Cred că aş vrea să-mi petrec noaptea cu tine din când în când, dacă ne dorim amândoi. Fără obligaţii sau speranţe.

— Defineşte „din când în când”. O dată pe săptămână?

Ea ridică din umeri şi râse forţat.

— Nu cred că trebuie să existe un program. Nu putem lăsa lucrurile să se petreacă natural, simplu?

— Nu, zise Devon iritat. Bărbaţilor le plac programele. Nouă nu ne plac enigmele şi întrebările fără răspuns. Noi vrem să ştim ce se întâmplă şi când.

— Chiar şi în chestiuni ce ţin de intimitate?

— Mai ales în chestiuni ce ţin de intimitate. Pe toţi dracii, de ce nu poţi să fii şi tu la fel ca alte femei?

Kathleen voi să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi decât o grimasă tristă.

— Şi să te las pe tine să deţii controlul absolut? Să sar în pat când pocneşti din degete, cât de des ai poftă, până când nu vei mai fi interesat de mine? Pe urmă cred că ar

trebui să aştept la uşa ta ca să-mi primesc cadoul de adio?

— Nu te-aş trata astfel, zise el încordat.

Desigur că aşa ar face. Aşa se comportase el cu femeile dintotdeauna.

— Îmi pare rău, Devon, dar cum vrei tu, nu se poate. Va trebui să o facem cum vreau eu, sau deloc.

— Să fiu al naibii dacă îţi înţeleg modul de gândire, şuieră el.

— Te-am înfuriat, spuse ea cu regret în glas şi dădu să se ridice. Să plec?

Devon o împinse cu blândeţe şi se întinse şi el lângă ea.

— Pentru nimic în lume. Smulse cearşaful care o acoperea. Fiindcă habar nu am când îmi vei mai permite să te am în patul meu, va trebui să profit de ceea ce mi se oferă acum.

— Dar mă ustură, protestă ea, acoperindu-şi sânii şi picioarele cu un gest reflex.

— Voi avea grijă să nu te doară, şopti el cu buzele lipite de abdomenul ei. O muşcă senzual de buric, apoi limba i se strecură în micul crater, făcând-o să tresară. Repetă gestul de mai multe ori, până ce o simţi cum vibrează.

Pe măsură ce gura lui îşi croia drum mai jos, ea începuse să gâfâie şi vederea i se înceţoşase. Îşi lăsă mâinile moi şi coapsele relaxate, depărtându-le de bunăvoie, la iniţiativa lui. Cu o blândeţe diabolică, o excită doar cu buzele, dinţii şi limba, aducând-o până în pragul orgasmului, dar nelăsând-o să-l consume. O ţinea cu braţe ferme, înnebunind-o cu senzualitatea lui, continuu, necruţător, până ce o făcu să-l implore. Atunci o pătrunse cu limba adânc şi constant, provocându-i o serie de spasme şi zvârcoliri erotice. Ea se uită în jos şi-l cuprinse de cap, păstrându-l aproape de ea. El o lingea ca şi când nu s-ar fi putut sătura niciodată, iar ea torcea şi se cambra, toţi nervii dansând drept răspuns. Lent, pulsaţia ei se domoli, iar ea se întinse lângă el, oftând epuizată. Atunci Devon reluă chinul.

— Nu, spuse ea râzând extenuată. Devon, te rog…

Dar el nu o ascultă şi se înfruptă din intimitatea fragedă şi sensibilă, dorind să o vadă cum se abandonează scâncind. Luminarea se epuizase deja demult, iar camera se cufundă în întuneric şi plăcere delirantă.

Capitolul douăzeci şi şapte

Pe măsură ce ianuarie se sfârşea, Kathleen rămânea fermă în refuzul de a-i face loc lui Devon în patul ei. Dintr-o mişcare bine-gândită preluase controlul relaţiei lor. Rezultatul era că Devon trăia într-un amestec de revoltă, pasiune şi uimire, în proporţii diferite.

Ar fi fost mai uşor, dacă ea i-ar fi cedat cu totul, sau dacă l-ar fi refuzat cu tărie, dar aşa, ea făcuse situaţia incredibil de tulbure.

Tipic pentru o femeie.

„Când dorim amândoi”, spusese ea. Ca şi când ea nu ar fi ştiut că el dorea *întotdeauna.*

Dacă asta era strategia ei, să-l înnebunească de dorinţă pentru ea, atunci funcţiona de minune. Totuşi, el o înţelesese destul de bine ca să fie sigur că nu era manipulare intenţionată. Cumva situaţia era şi mai rea, dacă el ştia că ea încearcă să se protejeze de el. Îi înţelegea motivele – se gândea că, în principiu, putea fi chiar de acord cu ea – chiar şi aşa, asta îl înnebunea.

Nu-şi putea schimba caracterul şi, la naiba, nici nu dorea asta. Nu va putea niciodată să-şi predea inima sau libertatea. Până acum nu realizase că era aproape imposibil să aibă o relaţie cu o femeie care era la fel de hotărâtă să nu-şi predea nici inima, nici libertatea.

Kathleen, pe de altă parte, era aceeaşi ca întotdeauna, vorbăreaţă, serioasă, amuzantă şi pregătită să discute atunci când nu era de acord cu el.

El era cel diferit. Devenise obsedat de Kathleen, atât de fascinat de tot ce gândea şi făcea, încât cu greu îşi

dezlipea privirea de la ea. Uneori dorea să facă orice se poate pentru a o vedea fericită, iar alteori era tentat să o strângă de gât. Niciodată nu simţise atâta frustrare dorind-o, dorind mai mult decât era ea dispusă să ofere.

Tot ce mai putea face acum era să o urmărească, înghesuind-o prin colţuri, cum fac lorzii ticăloşi când vor să profite de cameristele lor. Pipăind-o şi sărutând-o prin bibliotecă, strecurându-şi o mână pe sub fusta ei pe scările din spate. Într-o dimineaţă, după ce ieşiseră amândoi să călărească, el o trase într-un colţ întunecat din grajd, unde au glumit şi s-au mângâiat, până ce în final el şi-a făcut voia cu ea pe un perete. Chiar şi atunci, în secundele de confuzie de după ejaculare, el o mai voia o dată.

Ceilalţi din casă precis au observat cât de preocupat devenise el de Kathleen, dar nimeni nu îndrăznise să scoată vreun cuvânt. Într-o zi West îl întrebă pe Devon de ce se răzgândise în legătură cu întoarcerea la Londra la mijlocul lunii.

— Ar fi trebuit să pleci mâine, cu Winterborne, zise West. De ce nu pleci? Ar trebui să fii la Londra, să pregăteşti negocierile pentru subînchirierea terenurilor. Din câte ştiu, era vorba ca ei să înceapă la 1 februarie.

— Avocaţii şi contabilii se pot pregăti şi fără mine, zise Devon. Eu voi rămâne aici, unde mai e nevoie de mine încă o săptămână.

— Nevoie pentru ce? întrebă West cu un mârâit

— Renovarea casei, şanţurile pentru canalizare şi plantarea gardului verde.

Se apropiau de casă, venind dinspre grajduri, unde fusese adus un echipament nou cu abur. Fusese achiziţionat pentru ca arendaşii să-l folosească prin rotaţie

— Mă pot ocupa eu de proprietate, zise West. Mult mai util ai fi la Londra, să te ocupi de problemele financiare. Avem nevoie de bani, mai ales acum, când vrem să scădem chiriile pentru rentieri.

— Ţi-am zis eu că trebuia să mai aşteptăm, înainte să facem asta, spuse Devon.

— Familiile acelea nu mai pot aştepta. Spre deosebire

de tine, eu nu pot lua pâinea de la gura unor copii flămânzi.

— Vorbeşti de parcă ai fi Kathleen, bombăni Devon. Voi ajunge la o înţelegere cu Severin cât se poate de repede. Ar fi mai uşor dacă l-ar lăsa pe directorul lui cu negocierile, dar pentru nu ştiu ce motiv, a decis să se ocupe singur.

— Ştim amândoi că lui Severin îi place foarte mult să aibă dispute cu prietenii lui.

— Ceea ce explică de ce nu mai are mulţi. Devon se opri înaintea intrării în casă şi privi spre salonul de la etaj, unde Helen cânta la pian. West îi urmări privire şi-l întrebă:

— Ai discutat cu Winterborne despre Helen?

— Da. Vrea să o curteze.

— Bun.

— Acum eşti de acord cu mariajul lor?

— Parţial.

— Cum adică, parţial?

— Partea din mine care iubeşte banii şi nu vrea la închisoare crede că e o idee splendidă.

— Dar nu ne ameninţă închisoarea, ci doar falimentul.

— O soartă mai rea decât îndatorarea, zise West ridicând din umeri. Am ajuns la concluzia că nu ar fi o partidă rea pentru Helen, mai ales când te gândeşti că, dacă nu se mărită cu el, va mai putea alege doar din drojdia aristocraţiei.

Devon se mai uită o dată spre fereastră.

— M-am gândit să iau familia cu mine la Londra, declară el.

— Toată familia? Sfinte, dar de ce?

— Pentru ca Helen să fie mai aproape de Winterborne.

— Şi, completă West accentuând fiecare cuvânt, astfel Kathleen va fi mai aproape de tine. Întâlnind privirea ameninţătoare a lui Devon, continuă pe un ton ironic: când ţi-am zis să nu o seduci, am făcut-o din grijă pentru bunăstarea ei. Acum se pare că ar fi trebuit să fiu la fel de îngrijorat pentru a ta. West făcu intenţionat o pauză. Nu eşti în apele tale de la o vreme, Devon.

— Las-o baltă, spuse acesta dur.

— Prea bine. Încă un sfat – eu nu i-aş spune nimic lui Kathleen despre planurile tale pentru Helen. E hotărâtă să le ajute pe toate cele trei fete să-şi găsească fericirea. West zâmbi sardonic. Deocamdată nu a înţeles că în viaţa asta fericirea e opţională.

*

Când Kathleen, intră în sufragerie, constată că Helen şi gemenele nu erau prezente la micul dejun. West şi Devon stăteau la masă citind corespondenţa şi ziarele, în vreme ce un valet strângea farfuriile de pe masă.

— Bună dimineaţa, spuse Kathleen, iar cei doi se ridicară automat văzând-o că intră. Fetele au mâncat deja?

West dădu din cap că da.

Kathleen îşi turnă o cană cu ceai. Majordomul intră cu o tavă şi îi aduse o scrisoare lui Kathleen.

Ea examină plicul şi se bucură, văzând că era de la lord Berwick. Deschise plicul şi începu să citească foarte calmă. Din primele rânduri deduse că familia Berwick era bine, apoi află că lordul îşi cumpărase un mânz pursânge şi pe la jumătatea scrisorii citi: *De curând am aflat nişte veşti tulburătoare de la administratorul fermei tatălui tău din Glengariff. Deşi nu era de părere că ar trebui să fii informată şi tu, nu s-a opus intenţiei mele de a-ţi spune despre o rană pe care tatăl tău a suferit-o...*

Când Kathleen încercă să pună cana la loc pe farfurioară, se auzi un zăngănit uşor de porţelan. Devon ridică privirea din ziar şi, văzând-o că se albise la faţă, veni imediat lângă ea.

— Ce este? întrebă el îngrijorat.

— Nimic serios, răspunse ea. Simţea că amorţeşte, iar inima începe să-i bată cu putere, într-un ritm rapid şi dureros. Reciti paragraful, încercând să înţeleagă mai bine, Scrisoarea este de la lord Berwick. Îmi relatează că tata avut o rană, dar acum i s-a vindecat. Nici nu realiză când se apropiase Devon de ea, aşezându-se alături şi cuprinzându-i mâna într-a sa.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, o provocă el extrem de blând.

Kathleen continua să privească scrisoarea, dar avea probleme cu respiraţia, fiindcă simţea o gheară în piept.

— Nu mai ştiu când s-a întâmplat asta. Tata călărea într-o incintă acoperită, iar calul a ridicat brusc capul. În acelaşi moment tata s-a lovit cu capul de o bârnă care susţinea acoperişul. După spusele administratorului, tata a fost puţin dezorientat şi doctorul i-a bandajat capul şi ia recomandat odihnă. A stat în pat trei zile, iar acum se pare că şi-a revenit...

— De ce nu ţi-au spus imediat? întrebă Devon uşor alarmat. Kathleen ridică din umeri. Poate că tatăl tău nu dorea să te sperie, veni remarca lui West.

Drept răspuns, Kathleen dădu din cap.

Adevărul era că pentru tatăl ei nu conta dacă ea îşi făcea griji sau nu pentru el. Niciodată nu fusese afectuos cu ea. Nu şi-a amintit de ziua ei de naştere şi nici nu-şi petrecuse vreo vacanţă călătorind cu ea. După moartea mamei ei, nici măcar nu a trimis vorbă după Katherine, ca să o invite acasă, să locuiască împreună cu el. Iar când ea a căutat alinare în braţele lui, după moartea lui Theo, el a prevenit-o să nu-şi facă iluzii că, dacă se va decide să revină în Irlanda, acoperişul lui îi va oferi adăpost

După atâtea momente de respingere, Kathleen se aştepta să nu o mai doară deloc, însă durerea săpa mai adânc decât altă dată. Toată viaţa ei nutrise în secret speranţa că într-o zi tatăl ei va avea nevoie de ea, că va trimite după ea, dacă va fi bolnav sau va suferi. Ea s-ar fi dus imediat la el, l-ar fi îngrijit, căutând să regăsească în sfârşit relaţia după care a tânjit toată viaţa. Dar realitatea, ca de obicei, nu se asemăna nicidecum cu fantezia. Tatăl ei suferise un accident şi nu numai că nu dorise să o cheme, ci nici măcar nu dorea ca ea să afle ceva despre suferinţa lui.

Kathleen nici nu observase când Devon îi făcuse un semn fratelui său, iar până ce îşi trase mâna dintr-a lui, ca să ia cana cu ceai, locul lui West rămăsese gol, iar valetul şi

majordomul tocmai ieşiseră şi închiseseră uşa.

— Nu trebuia să le zici să plece, exclamă Kathleen, recăpătându-şi culoarea din obraji. Nu voi face o scenă. Puse cana pe farfurie, iar puţin ceai se vărsă.

— Eşti necăjită, observă Devon.

— Nu sunt necăjită, sunt doar… făcu o pauză şi se şterse pe frunte, sunt supărată, recunoscu ea.

— Stai cu mine, zise el şi se ridică, apoi o ridică de pe scaun şi o aşează în poala lui.

— Stăteam cu tine, nu e nevoie să stau *pe* tine. Se trezi stând în braţele lui ca un copil, cu picioarele pendulându-i într-o parte. Devon…

— Taci, zise el sprijinindu-i spatele cu o mână, în timp ce mâna cealaltă îi aduse cana cu ceai la gură. Ea sorbi o înghiţitură din lichidul călduţ, apoi el o sărută pe tâmplă şi îi zise: mai bea puţin. Kathleen ascultă, dar se simţea straniu, fiindcă îl lăsa să o trateze ca pe un copil… totuşi o copleşi o senzaţie plăcută, confortabilă, stând sprijinită pe pieptul lui viguros.

— Eu şi tata nu am fost niciodată apropiaţi, zise ea în cele din urmă. Şi nu am înţeles de ce. Era ceva… legat de mine, presupun. În toată viaţa lui a iubit o singură persoană, pe mama. Lucru foarte romantic, evident, dar… unui copil îi este greu să înţeleagă.

— De unde ai căpătat o imagine atât de perversă despre romantism? o întrebă sardonic Devon. Ea îl privi surprinsă. Să iubeşti o singură persoană pe lume nu este ceva romantic, zise el, şi nici nu se cheamă iubire. Orice sentimente ar fi avut părinţii tăi unul pentru celălalt, nu au avut nicio scuză pentru că s-au exonerat de responsabilitate faţă de unicul lor copil. Deşi, poate doar Dumnezeu ştie că ţi-a fost mult mai bine cu soţii Berwick. O strânse uşor de mână. Dacă vrei, îi pot trimite o telegramă administratorului fermei, ca să aflăm mai multe despre starea tatălui tău.

— Chiar mi-aş dori asta, se învioră Kathleen. Dar mă tem că asta l-ar enerva pe tata.

— Cu atât mai bine, zise Devon aranjându-i broşa cu

camee pe care o purta la butonieră. Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ştii că de multe ori mi-am dorit să fi fost băiat.

M-am gândit că atunci el ar fi fost mai preocupat de persoana mea. Sau dacă aş fi fost mai frumoasă, ori mai deşteaptă.

Devon îi cuprinse faţa cu ambele mâini, ridicându-i-o ca să-l privească în ochi.

— Scumpo, eşti foarte drăguţă şi deşteaptă şi aşa. Nu ar fi contat nici dacă ai fi fost băiat. Nu asta a fost problema. Părinţii tăi, au fost un cuplu de oameni egoişti şi lipsiţi de suflet. O mângâie uşor pe obraz. Şi, oricât de multe defecte ai fi avut, totuşi, eşti o fiinţă demnă de iubire. Devon rostise această ultimă frază extraordinară mai mult în şoaptă.

Kathleen se uita la el şi se simţea străpunsă de privirea lui.

Nu asta a fost intenţia lui, se gândi ea. Acum regretă. Totuşi, privirile lor rămaseră conectate câteva minute bune. Se înecase complet în ochii lui albastru-intens ştiind că va ieşi cu greu din adâncimile unde se cufundase. Începu să tremure şi reuşi să-şi dezlipească ochii de la el, întrerupând legătura.

— Vino cu mine la Londra, o invită calm Devon.

— Cum? zise ea uimită.

— Vino cu mine la Londra, repetă el. Trebuie să plec în două săptămâni, ia-le şi pe fete, ia-ţi şi camerista. Le va fi bine tuturor. În această perioadă a anului nu e nimic de făcut în Hampshire, iar Londra oferă distracţii nelimitate.

— Ştii că nu se poate, zise Kathleen încruntată.

— Te referi la faptul că eşti în doliu.

— Sigur că la asta mă refer, spuse ea, urmărindu-l atent şi remarcă în ochii lui ceva ascuns.

— M-am gândit eu şi la asta, explică el. Nefiind la fel de familiarizat cu regulile, cum eşti tu, mi-am permis să cer o consultaţie unui etalon al perfecţiunii în societate, cerând informaţii despre activităţi care îi sunt permise unei tinere văduve în situaţia ta.

— Care etalon? Despre ce vorbeşti?

Devon o instală mai bine în poala sa şi scoase o scrisoare din buzunar.

— Nu eşti singura care a primit corespondenţă azi. Scoase scrisoarea din plic şi începu să citească: „Conform unei renumite experte în eticheta doliului, chiar şi simpla participare la o serată dansantă este în afara oricărei discuţii, dar este permis accesul la un concert, expoziţie sau muzeu, precum şi la o galerie de artă. Această doamnă cunoscătoare adaugă că există riscul ca, dacă perioada de izolare se prelungeşte prea mult, tinerele ar încuraja o atitudine de melancolie exagerată, dacă au o fire mai sensibilă. Tinerele trebuie să aducă omagiu memoriei contelui decedat, dar este înţelept şi recomandat să le fie permise şi mici recreaţii. Aceleaşi lucruri le-aş recomanda pentru lady Trenear, a cărei fire veselă, după părerea mea, nu va mai tolera monotonia şi singurătatea. Aşadar, aveţi toate încurajările mele să…

— Cine a scris asta? întrebă Kathleen bănuitoare, smulgându-i scrisoarea din mână. Cine îşi poate permite să mă… tresări, făcând ochii mari, când citi semnătura de la sfârşit.

Doamne, ai cerut sfatul de la lady Berwick?

Devon zâmbi radios.

— Ştiam că nu vei accepta părerea nimănui, în afară de a ei. Începu să tropăie, făcând-o pe Kathleen să-i joace pe genunchi. Cum trupul ei înveşmântat în atâţia metri de material se mişca, în jurul ei plutea un miros plăcut de săpun şi trandafiri. Îi aminti de acele coşuleţe miniatură cu plante aromate, pe care le aşază femeile în şifonier, printre haine şi lenjerie.

— Vino, spuse el. Londra nu e o idee tocmai rea, nu crezi? Nu ai fost niciodată la Ravenel House – care este într-o stare mult mai bună, comparat cu mormanul acesta de ruine. Vei vedea lucruri noi şi peisaje deosebite. Devon nu se putu abţine şi adăugă, pe un ton ironic: cel mai important, voi fi disponibil să-ţi fac pe plac oricând vei dori.

— Nu mai spune asta.

— Iartă-mă, am fost deplasat. Zâmbi şi văzu că şi ea începuse să se înmoaie. Gândeşte-te şi la fete, insistă el. Doliul lor este mult mai îndelungat decât al tău. Nu merită şi ele un respiro? Şi ar fi de preferat să se obişnuiască mai întâi cu Londra înaintea sezonului următor.

— Cât propui să stăm acolo? Două săptămâni? ceru ea lămuriri.

— Poate o lună.

— Voi discuta şi cu Helen, zise ea jucându-se cu cravata lui.

Simţind-o că mai are puţin şi acceptă, se hotărî să împingă lucrurile puţin.

— Vii la Londra, spuse el sec. Dacă nu eşti cu mine, mă tem de ce aş putea începe să fac, pentru a te înlocui. Tutun, sau să-mi trosnesc încheieturile degetelor.

Kathleen se instală mai bine, ca să stea cu faţa spre el. Îşi ţinea mâinile pe umerii lui. Se uitau unul la celălalt zâmbind.

— Ai putea învăţa să cânţi la un instrument, sugeră ea.

Devon se lipi cu gura de gura ei şi aşa îi şopti senzual:

— Dar eu nu vreau să cânt decât la tine.

Atunci ea îl luă pe după gât, dar avea o poziţie stranie. Corsetul pe care-l purta o împiedica să facă multe mişcări. Faldurile rochiei îngreunau la fel de mult orice activitate cu mâinile. Şi pe el îl strângea gulerul cămăşii, iar bretelele îl apăsau pe umeri. Cum limba ei se juca pe obrazul lui, plescăind pisiceşte, în două secunde Devon îşi simţi deja erecţia maximă.

Kathleen continua să-l sărute, în acelaşi timp chinuindu-se să se debaraseze de o parte din haine, astfel că era cât pe ce să cadă din braţele lui. El o ridică şi o aşeză deasupra lui, în cele din urmă Kathleen reuşind să-l încalece, după ce se luptă cu diverse părţi de îmbrăcăminte.

Îl apucă de organul întărit, care se profila prin pantaloni, iar el sări ca ars. La fel de grăbit ca şi ea, reuşi să-şi strecoare cumva mâna pe sub rochia ei şi, când găsi

chilotul, trase brusc până ce auzi un pârâit eliberator, iar intimitatea ei pe care acum o dorea, se vedea expusă.

Kathleen gemu când simţi două degete ale lui inoculându-se în grota fierbinte şi umedă, iar muşchii ei pulsau împrejurul lui. Nu mai exista raţiune. Nimic nu mai conta, în afara dorinţei de a se afla înăuntrul ei. Îşi retrase degetele şi scotoci să-şi descheie nasturii de la pantaloni. Ea încercă să-l ajute, apucând nasturii încăpăţânaţi, dar eforturile ei mai rău îl încurcau, făcându-l să se amuze puţin. Sfârşiră rostogolindu-se pe covor, cu Kathleen deasupra, iar fustele ei îi acopereau ca nişte baloane dezumflate imense.

Pe sub atâta amestec de haine părţile lor intime se întâlniră. Ea se poziţionă în aşa fel încât să-l primească înăuntru, apoi, fără să mai aştepte ghidajul lui, sexul ei strâmt şi foarte umed îl înghiţi, abuzând de el şi împingându-l foarte adânc, aşa cum nu mai fusese altă dată. Se cutremurară şi începură să gâfâie amândoi, pulsând fiecare în acea strânsoare flămândă şi neliniştită.

Cum se ţinea de umerii lui, Kathleen dădu să se rostogolească, pentru a inversa poziţiile, dar el o împiedică, ţinând-o deasupra. Uimită de decizia lui, dar încurajată de mâinile mari, care o susţineau de fese, apropiind-o, apoi ridicând-o şi împlântându-şi-o în penisul necruţător, prinse mişcarea şi începu dansul călăreţului. Răsufla sacadat, întreruptă de câteva cutremurări vibrante, după care ştia ce are de făcut, deşi câteodată el îi mai domolea plonjonul erotic, pentru a-şi păstra controlul.

Înţelegându-i intenţiile, Kathleen se coloră în obraji, urmându-şi instinctul şi schimbându-şi poziţia cu şi mai multă încredere, încheind fiecare coborâre cu o aplecare spre înainte, menită să-i absoarbă lui contraatacurile.

Ejacularea părea foarte aproape… simţea cum vine rapid, intens, indiferent cât s-ar fi străduit să o întârzie.

— Kathleen… şopti el sugrumat de tensiune… nu mai pot… nu mai pot să rezist…

Deja ea nu-l mai auzea, fiindcă era prea preocupată să-l domine erotic, lansându-se prelung şi apăsat. Devon

simţi orgasmul ei, după uşoarele spasme interne şi pulsaţii care-i strângeau penisul. Într-o agonie a auto-disciplinei, el rămase nemişcat, cu toţi muşchii încordaţi, duri ca oţelul. Silindu-se să mai aştepte, o lăsă pe ea să-şi savureze plăcerea, deşi inima lui ameninţa să explodez de la atâta efort. Reuşi să-i acorde zece secunde… erau cele mai chinuitoare zece secunde din viaţa lui… atât mai putu să se reţină, după care veni eliberarea lui. Gemând puternic, cu un ultim efort, încercă să o ridice de pe el.

Totuşi, ce nu luase în calcul, era puterea pulpelor ei, dublată de muşchii unei călăreţe experimentate, care-l strângeau, reţinându-l acolo, adânc în ea şi sub ea, cu o tenacitate care ar fi avut efect şi asupra unui pursânge arab, de cinci sute de kilograme, care nu s-ar fi putut elibera de sub ea. O ejaculare feroce îl epuiză, invadându-l cu o plăcere absolută ca moartea. Mai reuşi să se cambreze de câteva ori, apoi ea îi absorbi fiecare picătură de bărbăţie, cu care el fusese atât de dornic să o inunde.

Devon mai gemu o dată scurt şi se prăbuşi la pământ. Cum extazul începea să se disipeze, realiză cu teamă că ejaculase în ea. Niciodată nu mai făcuse asta până atunci. Dar, cu aroganţă, acum a presupus că nu va avea probleme în a se retrage la timp din Kathleen, iar adevărul era că îşi dorea să fie înăuntrul ei fără niciun fel de barieră.

Preţul pe care s-ar putea să-l aibă de plătit era greu de imaginat.

Kathleen rămase deasupra lui, acoperindu-i pieptul dezgolit.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea gâfâind şocată. Nu m-am putut opri. Pur şi simplu am… nu am putut.

Devon nu mai spuse nimic, încercând să se gândească în aceste clipe de panică.

— Ce ar trebui să facem acum? întrebă ea, cu buzele lipite de pieptul lui.

Deşi el cunoştea moduri de a preveni sarcina, întotdeauna detaliile şi amănuntele gesturilor ce trebuiau întreprinse *după* actul sexual cădeau mereu în sarcina femeii.

— Am auzit că se poate folosi şampania, zise el. Dar nu avea decât o idee vagă despre cum putea fi administrat un duş contraceptiv, iar acum pentru nimic în lume nu şi-ar fi dorit să-i facă vreun rău lui Kathleen, greşind cu ceva.

— Ajută dacă beau şampanie? întrebă ea mai vioaie.

El zâmbi îngăduitor.

— Nu ajută dacă o bei, inocenta mea. Nu mai contează. Trebuia acţionat repede, iar acum nu mai era timp. Devon îi simţea greutatea apăsându-i pe coaste, aşa că o ajută să se ridice, încercând apoi să-şi aranjeze şi el ţinuta.

Kathleen văzu că Devon se albise la faţă şi încercă să-l liniştească.

— Îmi pare rău, spuse ea cu glas tremurat. Te rog să mă crezi că, orice s-ar întâmpla, nu te voi considera pe tine vinovat.

Teama lui se transformă brusc în furie, iar cuvintele începură să-i iasă din gură ca o rafală de mitralieră.

— Şi tu crezi că asta are vreo importanţă? tună el foarte revoltat. Deja sunt responsabil pentru o mie de lucruri pe care nici măcar nu le-am cerut.

Kathleen răspunse cu fărâmele de demnitate pe care le putea găsi, în timp ce-şi aranja la rândul ei rochia.

— Nu vreau să fiu inclusă pe acea listă.

— Măcar odată, nu contează ce vrei tu. Dacă va fi vorba de un copil, nici tu, nici eu nu vom putea nega existenţa lui. În plus, va fi pe jumătate al meu. O privi de sus în jos, oprindu-se în dreptul abdomenului, ca şi când sămânţa lui începuse deja să încolţească în trupul ei. Kathleen făcu un pas înapoi, iar el se înfurie şi mai mult. Când trebuie să-ţi vină ciclul? o întrebă el, pe un ton mai calm.

— Peste două sau trei săptămâni. O să-ţi trimit o telegramă la Londra când se va întâmpla.

— Dacă se va întâmpla, o corectă el cu amărăciune în glas. Şi nu va trebui să trimiţi nicio afurisită de telegramă – vei veni cu mine. Nu te deranja să întrebi de ce – m-am săturat să tot explic orice decizie iau fiecărui om de pe

moşia asta afurisită.

Plecă fără să mai adauge nimic, grăbindu-se de parcă diavolul ar fi fost pe urmele lui.

Capitolul douăzeci şi opt

Drumul cu trenul spre Londra s-a desfăşurat miraculos în doar două ore, de patru ori mai repede decât dacă ar fi mers cu trăsura. Acesta fusese un mare noroc, fiindcă familia Ravenel nu prea era obişnuită să călătorească.

Pandora şi Cassandra erau mult prea entuziasmate, fiindcă nu puseseră niciodată piciorul într-un tren. Vorbeau tare şi se tot minunau, alergând pe peron încoace şi încolo, implorându-l pe West să le cumpere ediţii scurte de romane pentru călătorii, precum şi sandvişuri vândute în cutii speciale. Încărcate cu suveniruri, se îmbarcară la clasa întâi, insistând să se aşeze pe toate scaunele până ce şi-au ales locul preferat.

Helen insistase să ia cu ea o orhidee în ghiveci, iar tulpina lungă şi firavă fusese stabilizată cu o fundiţă pe un băţ. Deşi ştia că plantei nu-i merge bine dacă este mişcată, se decise că s-ar simţi bine alături de ea, la Londra. Ţinu ghiveciul în poală pe tot drumul, privind captivată peisajul trecător.

Imediat ce trenul plecă din gară, Cassandra se puse pe citit din romanele special tipărite pentru citit în tren. La un moment dat închise cartea, apoi ochii şi din când în când gemea, odată cu legănatul compartimentului. Spre deosebire de ea Pandora nu putea sta locului mai mult de câteva minute şi sărea în sus, ca să încerce senzaţia dată de un tren în mişcare, ori ca să admire priveliştea de la diferite ferestre. Cel mai oropsit călător era, de departe, Clara, camerista, a cărei teamă de trenuri rapide a rezistat oricărei încercări de liniştire. Fiecare smucitură sau frânare a trenului scotea din gura ei un strigăt cumplit, până ce Devon îi dădu un păhărel de coniac pentru a o linişti.

— Ţi-am zis că trebuia să o instalăm în vagonul de clasa a doua cu Sutton, îi zise Devon lui Kathleen.

În săptămâna ulterioară episodului din sufragerie amândoi avuseseră grijă să se evite pe cât era posibil. Când erau împreună, se retrăgeau într-o politeţe mutuală şi scrupuloasă.

— Credeam că va fi în siguranţă cu noi, zise Kathleen. O văzu pe Clara dormind cu capul sprijinit pe spate şi cu gura întredeschisă. Mi se pare că s-a domolit, după gura de coniac.

— Gură? întrebă Devon încruntat. A băut pe puţin un sfert de butelcă până acum. Pandora i-a tot administrat câte o doză în ultima jumătate de oră.

— Cum? De ce nu mi-ai spus nimic?

— Fiindcă asta a liniştit-o.

Kathleen sări ca arsă spre Pandora, ca să-i ia sticla.

— Dragă, ce faci tu cu asta?

Fata se uita la ea siderată.

— O ajut pe Clara.

— Eşti foarte amabilă, dar ajunge cât a băut. Nu-i mai da.

— Nu ştiu de ce băutura a făcut-o să doarmă. Eu am băut aproape la fel de mult medicament ca ea, dar nu sunt deloc obosită.

— Ai băut din coniac? o întrebă West de pe bancheta opusă.

Pandora se duse la fereastra cealaltă, ca să admire un fort celtic.

— Da, când traversam podul peste apă. Eram puţin agitată, dar după o doză, m-am simţit chiar relaxată.

— Într-adevăr, zise West privind sticla pe jumătate goală din mâna lui Kathleen. Vino şi stai cu mine, dragă, îi zise apoi Pandorei. O să te faci pulbere, precum Clara, până ajungem la Londra.

— Nu fi prostuţ. Pandora se prăbuşi pe locul liber de lângă el, iar după ce mai râse şi chicoti puţin, îşi sprijini capul pe umărul lui şi începu să sforăie.

Ajunseră în sfârşit în gara Waterloo, ale cărei peroane

erau înţesate cu călători. Devon se îndreptă de spate şi zise:

— Trăsura şi vizitiul ne aşteaptă la capătul peronului. O să rog un hamal să o ajute pe Clara. Voi ceilalţi staţi laolaltă. Cassandra, nici să nu-ţi treacă prin minte să o rupi la fugă după romane şi alte prostii. Helen, ţine-ţi bine orhideea, în caz că te îmbrânceşte cineva, când vom trece prin mulţime. Cât despre Pandora…

— Sunt cu mâna pe ea, îl asigură West, trăgând-o pe tânără în picioare. Trezeşte-te, copilă. E timpul să plecăm.

— Picioarele mele nu sunt prea bine, mormăi Pandora, cu faţa lipită de pieptul lui.

— Ia-mă de gât, îi spuse West.

— De ce? întrebă ea mirată.

— Ca să te pot lua în braţe şi să coborâm din tren, spuse el amuzat şi disperat.

— Îmi plac trenurile, zise Pandora, apoi sughiţă, în timp ce West o luase deja în braţe. Of, e mult mai plăcut să fii dusă în braţe, decât să mergi singură. Mă simt cam ameţită şi…

Grupul reuşi să iasă de pe peron fără vreun incident. Devon vorbi cu hamalii să descarce bagajele şi să le ducă la trăsura care o va urma pe a lor. Sutton trebui să aibă grijă de Clara, care mai avea puţin şi cădea, atât de greu se urcă în trăsură şi se aşeză pe capră alături de el.

Familia se instală în trăsură, în timp ce West alese să călătorească alături de vizitiu. O ceaţă densă se lăsase deja peste Londra, venind dinspre Podul Waterloo.

— Ce înalte sunt toate clădirile, remarcă Helen, privind afară. Unele dintre ele au cel puţin şapte etaje, presupun.

Gemenele stăteau cu nasul lipit de geamlâcul trăsurii.

— Fetelor, vălurile, începu Kathleen.

— Lasă-le să se uite, o linişti Devon. E primul lor contact cu oraşul.

Kathleen se rezemă la loc pe canapea.

Londra era un oraş al minunilor, foarte viu, cu mii de mirosuri şi privelişti. Zgomotele oraşului începeau cu

lătrături de câine, ropote de copite pe caldarâm, negustori strigându-şi mărfurile, fragmente de melodii de flaşnetă, precum şi mii de voci întretăindu-se într-o aglomeraţie de lumini, strigăte, negocieri şi râsete.

Fluxul de vehicule şi cai era foarte compact. Trotuarele erau aglomerate cu vânzători, oameni de afaceri, vagabonzi, aristocraţi, femei îmbrăcate în toate felurile, coşari grăbiţi, lustragii cu scaune pliante pe braţe, precum şi fetiţe cu chibrituri, care-şi ţineau pe creştet cutiile multicolore.

— Nu-mi dau seama a ce miroase aerul, zise Cassandra exuberantă. Aerul londonez, poluat de fum, cenuşă, cai, bălegar, cărămizi ude, peşte sărat şi cărnuri proaspete la faţada, măcelăriilor, totul amestecat cu un miros metalic al maşinăriilor cu abur.

Cu toate că fumul predomina în oraş, culorile clădirilor şi ale trecătorilor creau o abundenţă veselă, înviorătoare. Pe străzile aglomerate se vedeau cărucioare cu legume şi fructe, împinse de negustori, iar altele erau cu flori şi plante de toate soiurile şi culorile.

Trăsura coti pe strada Regent, unde se plimbau doamne şi domni elegant îmbrăcaţi, prin faţa magazinelor cu faţade impunătoare şi terase.

— Mergi prin Burlington Gardens şi Cork Street, îi zise Devon vizitiului.

— Da, milord.

— Facem un mic ocol, le zise Devon celorlalţi. M-am gândit că v-ar plăcea să trecem pe la magazinul lui Winterborne.

Pandora şi Casandra începură să chiuie de bucurie.

Când ajunseră pe Cork, din cauza aglomerării de vehicule, trăsura se deplasa în ritm de melc. Faţadele magazinelor şi ale clădirilor erau o noutate grozavă pentru fete, iar acele clădiri cu vitrine mari, aglomerate de produse, le provocau reacţii ciudate, de la hohote de râs şi până la aplauze zgomotoase.

— Unde e magazinul domnului Winterborne? întrebă Kathleen.

Întrebarea ei îl surprinse pe Devon.

— Toate clădirile astea sunt ale lui. De fapt, e vorba de un singur magazin.

Kathleen privi mirată. Structura ocupa toată strada. Era ceva mult mai mare pentru a se potrivi cu noţiunea de „magazin” pe care o înţelegea ea. Era practic… un regat.

— Vreau să-l vizitez, spuse Cassandra decisă.

— Nu fără mine, exclamă Pandora.

Devon nu spuse nimic. Se uita insistent la Helen. Parcă încerca să-i ghicească gândurile.

Ajunşi la Cork Street, au intrat pe South Audley. Se apropiau de o clădire impunătoare, cu un gard metalic înalt şi poartă de piatră. Stilul iacobin era atât de asemănător cu Eversby Priory, încât Kathleen ştiu că era reşedinţa familiei Ravenel.

Trăsura opri, iar gemenele practic au sărit jos, înainte ca vizitiul să le ajute.

— Nu ai fost niciodată aici? o întrebă Devon pe Kathleen, în timp ce intrau.

— Am văzut exteriorul o dată, zise ea. Nu se cuvenea să vizitezi un gentleman burlac acasă la el. Theo şi cu mine plănuisem să stăm aici la sfârşitul verii.

Debandada coordonată începu în holul de la intrare. Servitorii luau bagajele din trăsură şi-i conduceau pe membrii familiei în camerele lor. Lui Kathleen îi plăcea atmosfera primitoare a casei, cu mobilierul din lemn masiv, solid, cu podelele parchetate cu stejar şi vişin, iar pereţii acoperiţi de picturi celebre. La etajul al doilea erau dormitoarele, un mic salonaş şi o anticameră. Lăsară pentru mai târziu cel de-al treilea etaj, despre care Devon îi spusese că găzduieşte o sală mare de bal, cu glasvand care dă spre un balcon uriaş.

Pentru moment tot ce voia Kathleen era să meargă în camera ei şi să se împrospăteze puţin după drum. Devon o conduse spre dormitorul ei şi chiar atunci se auzi o muzică eterică, delicată, care sigur nu venea de la un pian.

— De unde vin sunetele acestea? întrebă Kathleen.

Devon ridică din umeri, la fel de uimit ca şi ea. Se

îndreptară spre salonaş unde Cassandra, Helen şi Pandora se adunaseră împrejurul unei mese dreptunghiulare. Feţele gemenelor străluceau de emoţie, iar Helen nu avea nicio reacţie.

— Kathleen! exclamă Pandora, e cel mai inteligent lucru pe care l-ai văzut vreodată!

Kathleen admiră o cutie muzicală enormă, din lemn de trandafir, lăcuită şi decorată cu intarsii aurii şi smalţ, aşezată pe o masă la fel de mare.

— Hai să mai încercăm unul, spuse Cassandra, şi trase un sertar al măsuţei.

Într-o cutie din sertar se aflau mai mulţi cilindri din alamă, pe ale căror suprafeţe erau sute de mici ace. Helen scoase un asemenea cilindru.

— Vezi? îi zise Pandora lui Kathleen. Pe fiecare cilindru este câte un cântec. Poţi alege ce vrei să asculţi.

Kathleen se minuna şi ea în tăcere. Helen puse în cutie un nou cilindru şi începu să se audă uvertura la opera lui William Tell.

— Fabricat în Elveţia, le explică Devon, arătându-le o plăcuţă din interiorul cutiei, care purta însemnele firmei. Cilindrii cuprind uverturi ale unor opere.

— Dar de unde ai primit-o? întrebă Kathleen.

— A fost livrată astăzi, spuse Helen, cu o voce timidă, pentru mine. De la domnul Winterborne. Toţi au tăcut.

Helen îi arătă lui Devon un bilet.

— El… adică domnul Winterborne este de părere… începu ea, apoi se opri.

Devon îi întâlni privirea şi explică:

— Eu i-am permis să te curteze, spuse scurt. Doar dacă îţi doreşti asta. Dacă nu…

— *Ce*? izbucni Kathleen, extrem de revoltată. De ce Devon nu-i spusese nimic despre asta? Ştia doar că ea s-ar fi opus.

De fapt, se opunea cu vehemenţă. Winterborne nu era absolut deloc potrivit pentru Helen. *Toată lumea* putea vedea asta. Căsătoria cu el ar fi obligat-o la un mod de viaţă care-i era complet străin.

Uvertura la *Wilhelm Tell* plutea în salon, dând o notă de veselie momentului tensionat.

— Absolut nu, protestă Kathleen uitându-se în ochii lui Devon. Refuză-l fără întârziere.

— Depinde de Helen să spună ce vrea, zise el calm. Nu de tine.

— Ce a promis Winterborne? ceru ea să ştie. Ce va avea de câştigat moşia, dacă el se însoară cu Helen?

— Asta vom discuta între patru ochi, zise el privind-o cu duritate. La etajul întâi este un birou.

Helen merse cu ei, iar pe drum Kathleen o opri, luând-o delicat de braţ.

— Dragă, spuse ea grăbită, lasă-mă pe mine să discut cu lordul Trenear mai întâi. Sunt anumite lucruri delicate despre care vreau să-l întreb. După aceea vom discuta noi două. *Te rog.*

Helen o privi fără să clipească, dar părea palidă şi emoţionată. Când vorbi, tonul ei era temperat şi uniform.

— Înainte să se discute orice, vreau să fie clar un lucru. Te iubesc şi am încredere în tine ca în propria mea soră, dragă Kathleen. Dar cred că eu îmi văd propria situaţie mult mai pragmatic decât tine. Se uită apoi la Devon, după care continuă: dacă domnul Winterborne intenţionează să-mi facă o ofertă... nu e ceva ce aş putea refuza categoric.

Kathleen nu ştia ce să spună, aşa că îşi înghiţi mânia. Se gândi să mascheze totul cu un surâs, dar muşchii feţei nu o ajutau. Se întoarse şi ieşi din salon, cu Devon în urma ei.

Capitolul douăzeci şi nouă

A fost ghinionul lui West să se fi dus în birou, în

căutarea unei hărţi a Londrei, în timp ce Devon şi Kathleen intrară să vorbească.

— Ce se întâmplă? întrebă West, privindu-i pe rând pe fiecare.

— Helen şi Winterborne, zise scurt Devon.

West o privi pe Kathleen, care-l urmărea cu ochi acuzatori, apoi făcu o grimasă, aranjându-şi stingher nodul de la cravată.

— Nu cred că aveţi nevoie de mine la această discuţie… nu-i aşa?

— Ai ştiut despre intenţia de a o curta? întrebă direct Kathleen.

— Poate că da, mormăi West.

— Asta înseamnă că da, atunci poţi să rămâi şi să explici de ce nu ai încercat să-l convingi să renunţe la ideea asta oribilă?

West păru de-a dreptul indignat.

— Când am fost eu în stare să discut cu vreunul din voi despre ceva?

Kathleen îl fulgeră cu privirea pe Devon.

— Dacă tu chiar ai de gând să-i faci asta Hellenei, atunci eşti lipsit de inimă, exact aşa cum mi-am imaginat că eşti, de când te-am cunoscut.

— Ce să-i fac? zise el la fel de indignat. Să o ajut să-şi găsească o partidă care-i va oferi bogăţie, o poziţie în societate şi o familie a ei?

— O poziţie în societatea *lui,* nu a noastră. Ştii foarte bine că gura lumii va spune că ea se înjoseşte.

— Majoritatea oamenilor care vor spune asta sunt aceiaşi care ar refuza să o atingă şi cu un pai, dacă ea ar participa la balurile sezonului acesta. Devon se îndreptă spre şemineu şi-şi sprijini mâinile pe poliţă. Flăcările îi trimiteau pe chip jocuri de lumină. Sunt conştient că aceasta nu este partida ideală pentru Helen, dar Winterborne nu este chiar atât de respingător pe cât vrei tu să-l consideri. Poate cu timpul, Helen va ajunge să-l şi iubească.

— Dacă ar exista destul timp, protestă Kathleen.

Helen se poate convinge pe sine să iubească şi un şobolan infestat cu ciumă sau un lepros ştirb. Asta nu înseamnă că trebuie să se mărite cu el.

— Sunt absolut sigur că Helen nu s-ar mărita niciodată cu un şobolan, zise West.

West apucă vătraiul şi mişcă buştenii din foc, stârnind o ploaie de scântei roşii.

— Până acum, Helen nu a avut deloc ocazia să-şi găsească vreo partidă. Devon trimise spre Kathleen o privire intensă. Ceea ce tu refuzi să accepţi este adevărul că niciun gentleman de seamă nu va opta pentru un viitor în sărăcie alături de o fată pe care o iubeşte.

— Poate că există câţiva. Când îi întâlni privirea batjocoritoare, Kathleen adăugă: Poate că există *unul.* De ce să-i răpim Hellenei şansa de a şi-l găsi exact pe acela?

West crezu că poate să intervină.

— Asta înseamnă să renunţe la orice posibilitate de a se mărita cu Winterborne. Iar dacă Helen nu reuşeşte să atragă pe cineva în sezonul acesta, atunci nu va avea nimic.

— În cazul acesta, va locui cu mine, spuse Kathleen. Voi găsi o căsuţă în provincie, unde eu şi ea vom locui din veniturile mele ca văduvă.

Devon se întoarse cu faţa spre ea şi o înfruntă direct:

— Eu ce loc mai am în planurile tale viitoare?

Se lăsă o tăcere ostilă.

— Sincer cred că eu nu am ce să caut aici, zise West cu ochii ridicaţi spre tavan.

— Tu eşti în stare să-ţi porţi singur de grijă, zise Kathleen. Helen nu poate. Nimeni nu-i va putea oferi protecţie în faţa lui Winterborne, dacă el se va purta urât cu ea.

— Ba da, eu şi West îi vom oferi protecţie întotdeauna.

— Ar trebui să o protejezi chiar acum.

West se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— *Asta* înseamnă să ai o familie? întrebă el iritat. Certuri interminabile şi discuţii despre sentimente din zori

şi până-n seară? Când naiba mai pot face ce doresc, fără să dau socoteală celorlalţi?

— Când vei locui singur pe o insulă, cu un singur palmier şi o nucă de cocos, răspunse Kathleen enervată. Ba chiar şi atunci, sunt sigură că ţi se va părea că şi nuca de cocos e prea pretenţioasă.

West se uită la amândoi cu un aer demoralizat.

— M-am săturat de asta. Mă scuzaţi, merg la o cârciumă unde pot plăti o dansatoare dezbrăcată, care să-mi stea în poală, foarte încântată de mine, în timp ce eu beau nestingherit. West ieşi şi închise uşa liniştit.

Kathleen îi căută privirea lui Devon.

— Helen nu va recunoaşte niciodată ce vrea. Îşi va petrece toată viaţa încercând să nu fie o povară pentru nimeni. Se va mărita şi cu diavolul însuşi, dacă ar crede că asta ar ajuta familia – şi e perfect conştientă că Eversby Priory va avea doar beneficii.

— Nu e un copil. Are douăzeci şi unu de ani. Poate că nu ţi-ai dat seama, dar adineauri a ştiut să se stăpânească mult mai bine decât noi doi. Devon adăugă sarcastic: şi, cu toate că te-ar surprinde, o viaţă pe care ar trăi-o sub papucul tău, poate că nu i-ar fi pe plac.

Kathleen asculta şi nu-i venea să creadă. Încercă să articuleze ceva, dar nu reuşi. Când în sfârşit îşi regăsi cumpătul şi capacitatea de a vorbi, vocea sună destul de răguşit.

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă atingi. Realizând că nu mai poate sta în aceeaşi cameră cu el, ieşi din birou şi o rupse la fugă pe scări.

*

Puţin mai târziu, Kathleen şi Helen stătură de vorbă mai bine de o oră în anticamera lipită de sufragerie. Spre disperarea lui Kathleen, Helen părea nu numai dispusă să fie curtată de un bărbat ca Rhys Winterborne, dar era chiar hotărâtă să accepte asta.

— Nu te vrea pentru ceea ce-ţi imaginezi tu, o povăţui

Kathleen îngrijorată. El îşi doreşte o soţie care să-i netezească drumul spre îndeplinirea ambiţiilor. Fără îndoială că te consideră o iapă de prăsilă aristocrată.

Helen surâse.

— Oare nu toţi bărbaţii din clasa noastră socială judecă valoarea unei soţii?

Kathleen oftă exasperată.

— Helen, trebuie să recunoşti că tu şi el trăiţi în lumi cu totul diferite!

— Da, eu şi el suntem foarte diferiţi, recunoscu Helen. De aceea intenţionez să fiu foarte precaută. Totuşi, am şi eu propriile mele motive pentru care am acceptat să mă curteze. De vreme ce nu sunt dispusă să le explic pe fiecare… îţi voi spune că am simţit un moment de conexiune cu el, când a stat cu noi la Eversby Priory.

— Când l-ai îngrijit în toată perioada cu febra? Fiindcă dacă la asta te referi, a fost milă, nu conexiune.

— Ba nu, s-a întâmplat după aceea, zise Helen, iar Kathleen nu mai avu timp de obiecţii. Ştiu puţine lucruri despre el, dar aş dori să aflu mai multe. Îi luă mâinile lui Kathleen şi le ţinu aşa, strânse. Te rog, măcar pentru moment, nu te mai împotrivi. De dragul meu.

— Prea bine, spuse Kathleen deloc încântată.

— Cât despre lordul Trenear, îndrăzni Helen, nu trebuie să dai vina pe el pentru că a încercat să…

— Helen, o întrerupse ea elegant, iartă-mă, dar, cu adevărat pe el dau vina, din motive despre care tu nu ştii absolut nimic.

*

A doua zi dimineaţa Devon a condus toată familia Ravenel la *British Museum.* Kathleen ar fi preferat ca West să le fie ghid, dar el se afla la apartamentul lui cu terasă, pe care-l păstrase şi după ce mutase la Eversby Priory.

Încă revoltată pentru că o decepţionase şi făcuse nişte remarci jignitoare cu o seară înainte, Kathleen evita să-i vorbească mai mult decât strictul necesar. În această

dimineaţă amândoi îşi adresau cuvinte politicoase şi zâmbeau rece.

Aflându-se în faţa atâtor exponate de valoare, surorile Ravenel aleseră să viziteze mai întâi galeria egipteană. Înarmate cu ghiduri şi pliante, îşi petrecură aproape toată dimineaţa examinând atente fiecare exponat preţios… statui, sarcofage, obeliscuri, tablete, animale îmbălsămate, ornamente, arme, unelte şi bijuterii. Zăboviră ceva mai mult timp la piatra Rosetta, minunându-se de hieroglifele cioplite pe suprafaţa ei netedă.

În timp ce Devon admira nişte arme expuse în apropiere, Helen merse lângă Kathleen, care admira o casetă din sticlă conţinând monede antice.

— Sunt atâtea galerii în acest muzeu, observă ea, încât în fiecare zi dintr-o lună am putea veni în vizită aici şi tot nu am reuşi să vedem totul.

— În orice caz nu, dacă am merge în ritmul acesta, spuse Kathleen privindu-le pe Pandora şi Cassandra, care-şi deschiseseră caietele de schiţe şi se străduiau să copieze câteva hieroglife.

— Se simt foarte bine, zise Helen. Ca şi mine. Se pare că tuturor ne-a fost foame de mai multă cultură şi stimulare decât ne-a putut oferi Eversby.

— Londra are din belşug şi una şi alta, zise Kathleen. Căutând să pară relaxată, adăugă: bănuiesc măcar că domnul Winterborne are asta de partea lui: nu te vei plictisi niciodată.

— Adevărat. Helen făcu o pauză, apoi întrebă foarte precaută: apropo de domnul Winterborne, putem să-l invităm la cină? Aş dori să-i mulţumesc personal pentru cutia muzicală.

— Da, zise Kathleen, deloc încântată. Lordul Trenear îl va invita, dacă doreşti. Totuşi… eşti conştientă că această cutie muzicală este un cadou nepotrivit. A fost generos că ţi l-a oferit, dar ar trebui să-l înapoiem.

— Nu pot, şopti Helen. L-ar jigni.

— S-ar putea să-ţi jignească ţie reputaţia.

— Nu trebuie să ştie nimeni, nu crezi? Putem să-l

considerăm un cadou pentru întreaga familie.

Înainte să răspundă, Kathleen îşi aminti de toate regulile pe care le încălcase, de toate păcatele pe care le-a comis, unele mici, altele cu mult mai flagrante decât acceptarea unui cadou nepotrivit. Se resemnă cu un zâmbet delicat.

— De ce nu? spuse ea luând-o de mână. Hai să ajutăm, draga mea, se pare că Pandora încearcă să deschidă un sicriu cu mumie.

*

În egală măsură uimită şi entuziasmată, Helen primi vestea că domnul Winterborne a acceptat invitaţia la cină pentru următoarea seară chiar. Îşi dorea foarte mult să-l vadă, dar în acelaşi timp acest lucru o îngrozea.

Winterborne ajunse foarte punctual şi imediat a fost condus în sufrageria de la etaj, unde toţi membrii familiei Ravenel se adunaseră. Era îmbrăcat elegant, dar simplu, într-o haină neagră, pantaloni cenuşii şi vestă cenuşie. Deşi piciorul lui fracturat era pe cale de a se vindeca, ghipsul îi fusese scos, iar el mergea ajutându-se de un baston din lemn. L-ai fi putut zări cu uşurinţă într-o mulţime, nu doar datorită înălţimii lui speciale, dar şi după părul negru-abanos, ochii negri, precum şi tenul măsliniu. Evident, nuanţa pielii, dată de influenţa spaniolă-bască nu era considerată ca notă aristocratică în Ţara Galilor… cu toate acestea, Helen îl considera chipeş şi atrăgător.

De cum intră, privirea i se opri asupra Hellenei, iar ea simţi fluturi în stomac şi roşi. Nu se pierdu cu firea şi dădu din cap zâmbind, dorindu-şi să fi avut curajul să spună ceva drăguţ. Spre necazul ei, Pandora şi Cassandra – cu trei ani mai tinere decât ea – se simţeau mult mai în largul lor în compania lui Winterborne. Ele aveau capacitatea de a-l amuza cu întrebări de genul: oare avea ascunsă vreo sabie în baston? (regretabil, nu), sau cu descrieri amănunţite ale câinilor mumificaţi din galeria egipteană.

Când porniră cu toţii spre masa pregătită, urmă un

moment de perplexitate, atunci când descoperiră că gemenele scriseseră cu hieroglife pe cartonaşele cu nume.

— Ne-am gândit că fiecăruia dintre voi i-ar plăcea să-şi ghicească numele, îi informă Pandora.

— Slavă cerului că eu stau în capul mesei, zise Devon.

— Acesta este al meu, spuse Winterborne arătând un cartonaş. Cred că lady Helen va sta alături de mine.

— De unde aţi ştiut? îl întrebă Cassandra. Cunoaşteţi scrierea hieroglifică, domnule Winterborne?

— Am numărat literele, zise el zâmbind. Luă cartonaşul şi-l examină cu atenţie. Este un desen foarte bine realizat, mai ales pasărea.

— Vă puteţi da seama ce pasăre este? întrebă Pandora optimistă.

— Pinguin? încercă el să ghicească.

Cassandra îi spuse surorii ei, cu un aer triumfător:

— Ţi-am zis eu că seamănă cu un pinguin.

— Este o prepeliţă, îi explică Pandora lui Winterborne. Măiestria mea la desen nu este prea bună la hieroglifele egiptene, în comparaţie cu limba engleză.

După ce se aşezară toţi la locurile lor, iar valetul începu să servească bucatele, Helen decise să-şi învingă timiditatea şi i se adresă lui Winterborne:

— Văd că ţi-ai scos ghipsul, domnule Winterborne. Sper că piciorul se vindecă repede?

— Destul de repede, zise el dând scurt din cap.

— Cu greu găsesc cuvintele potrivite ca să-ţi mulţumesc pentru cutia muzicală, zise ea, rearanjându-şi şervetul în poală. Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

— Speram să-ţi placă.

— Foarte mult. Când Helen îl privi în ochi, ea se gândi că poate, într-o zi, acest bărbat ar putea avea dreptul să o sărute… să o strângă la piept în intimitate… şi să facă împreună tot felul de gesturi misterioase, pe care le fac de obicei soţia şi soţul. Pe chip i se distingea deja îmbujorarea şi atunci, ca să-şi atenueze emoţia, îşi coborî atenţia asupra gulerului cămăşii lui.

— Observ influenţa lui Quincy, se trezi ea spunând.

— Cămaşa? întrebă Winterborne. Da, de când a sosit, Quincy a luat cu asalt toate şifonierele, sertarele şi dulapurile. M-a informat că aş avea nevoie de o cameră separată pentru scopul de a-mi păstra hainele.

— Ce mai face domnul Quincy? S-a mai obişnuit cu Londra?

— Nu i-a luat decât o zi, spuse Winterborne, apoi începu să descrie cât de mult se bucura valetul de noua lui viaţă şi cum devenise deja mai obişnuit cu magazinul, decât mulţi angajaţi, care lucrau acolo de câţiva ani.

Valetul îşi făcuse şi câţiva prieteni, cu excepţia secretarei particulare a lui Winterborne, cu care se înţepa continuu, iar Winterborne bănuia că, în secret, amândoi erau foarte încântaţi de aceste schimburi de replici.

Helen asculta cu atenţie toate detaliile, încântată că nu trebuie să vorbească. Se gândi să aducă vorba de cărţi, sau muzică, însă se temu că acest lucru ar putea duce la conflicte de opinii, l-ar fi plăcut să-l întrebe despre trecutul lui, dar presupunea că acest aspect era unul sensibil, în lumina moştenirii sale galeze. Nu, era mai bine să tacă. Când comentariile ei sumare nu mai puteau susţine o conversaţie, Winterborne se angajă într-o discuţie cu West.

Temându-se ca Winterborne să nu o considere plictisitoare, Helen amuţi de-a binelea, scotocind cu furculiţa prin farfurie.

În cele din urmă Winterborne s-a întors spre ea, când li s-au luat farfuriile.

— Vrei să-mi cânţi la pian după cină? o întrebă el.

— Aş vrea, dar aici nu avem pian.

— Cum, nu există un pian în casă? spuse el amuzat, cu o licărire în ochi.

— Te rog să nu cumperi unul pentru mine, zise Helen gafând.

Cuvintele ei au scos un zâmbet larg de pe faţa lui măslinie, descoperindu-i dinţii perfecţi, iar Helen simţi o căldură plăcută în stomac.

— La magazinul meu sunt cel puţin zece piane, spuse

el. La unele dintre ele nu a cântat niciodată nimeni.

Mâine pot trimite unul aici.

Helen se lumină la faţă, fiindcă îşi imagină atâtea piane la un loc.

— Deja ai fost mult prea generos, mărturisi ea. Gestul cel mai frumos pe care-l poţi face este să-mi dăruieşti compania dumitale.

Privirile lor se contopiră câteva secunde.

— Asta poate însemna că eşti deschisă intenţiei mele de a-ţi face curte? o întrebă blând. Văzând-o că dă din cap afirmativ, se înclină cu câţiva centimetri spre ea, copleşind-o complet. Atunci vei avea parte mai mult de compania mea, şopti el. Ce alte cadouri ţi-ar făcea plăcere?

— Domnule Winterborne, dar nu este nevoie… zise ea roşind.

— Eu stau şi mă gândesc la pian.

— Florile, spuse ea repede. O cutie cu dulciuri, sau un evantai. Gesturi *mărunte.*

— Păcat. Eu sunt cunoscut pentru că ofer cadouri generoase.

După ce s-a încheiat cina, domnii rămaseră la masă, iar doamnele s-au retras la o cană cu ceai.

— Ai fost înspăimântător de tăcută la cină, exclamă Pandora, imediat ce au intrat în salonaş.

— Pandora, reproşă Kathleen.

Cassandra sări în apărarea surorii sale:

— Dar este adevărat. Helen nu a vorbit mai mult decât o ferigă.

— Nu eram sigură ce să discut cu el, recunoscu Helen. Nu voiam să fac vreo greşeală.

— Te-ai descurcat foarte bine, o încurajă Kathleen. Nu e uşor să conversezi cu străinii.

— Ba este, dacă nu-ţi pasă ce spui, o sfătui Pandora.

— Sau ce părere şi-ar face despre tine, adăugă Cassandra.

Kathleen şi Helen schimbau priviri disperate, dar şi amuzate.

— Nu vor fi niciodată pregătite pentru sezonul de

baluri, şopti Kathleen, iar Helen surâse confirmând.

La finalul serii, când Winterborne îşi punea pălăria şi mănuşile, Helen avu impulsul să ia de pe masă ghiveciul cu orhidee din birou şi să i-l ofere cadou.

— Domnule Winterborne, zise ea emoţionată. Mi-ar face o deosebită plăcere să primeşti orhideea.

El o privi nedumerit, iar ea practic îi împinse vasul în mâini.

— Este o orhidee albastră Vanda, explică ea.

— Şi ce să fac eu cu ea?

— O poţi păstra într-un loc unde să o vezi adeseori. Ţine minte că nu se simte bine la frig, la umezeală, la căldură excesivă sau aer prea uscat. Ori de câte ori este mutată într-un mediu nou, Vanda se simte oarecum deranjată, aşa că nu te speria dacă o floare se usucă şi cade. De obicei e bine să nu o pui într-un loc unde este curent sau soare prea puternic. Nici la umbră nu-i place. Şi niciodată să nu o aşezi lângă un bol cu fructe. Helen îl încuraja cu privirea. Mai târziu o să-ţi dau un tonic special pe care să-l pulverizezi peste ea.

Văzându-l pe Winterborne că se uită siderat la planta exotică plasată în mâinile lui, Helen începu să regrete gestul spontan. Părea că el nu doreşte acel cadou, dar acum nu i-l mai putea cere înapoi.

— Orhideelor le place foarte mult în mediul lor nativ, spuse ea. Doar atunci când sunt mutate într-un loc nou, au ceva dificultăţi de adaptare. Helen îl văzu prea gânditor şi atunci decise să-l întrebe: nu trebuie să o iei, dacă nu o vrei. Aş înţelege…

— Dar o vreau. Winterborne zise cu zâmbetul pe buze şi privirea caldă: mulţumesc.

Helen privi tristă în urma lui, urmărindu-l cum ţine strâns ghiveciul cu orhidee.

— I-ai dat Vanda albastră, zise uimită Pandora, venind lângă ea.

— Da.

Cassandra veni lângă ele.

— Orhideea cu temperamentul cel mai diabolic din

toată colecţia ta.

— Da, spuse Helen şi oftă.

— Într-o săptămână o va ucide, comentă Kathleen. Oricare dintre noi ar face asta.

— Da.

— Atunci de ce i-ai dat-o?

— Voiam să-i dăruiesc ceva special, zise Helen, cu un gest de disperare.

— El are mii de lucruri speciale din toată lumea, sublinie Pandora.

— Dar este ceva special de la mine, explică blând Helen.

Capitolul treizeci

— Am aşteptat două săptămâni să văd asta, exclamă emoţionată Pandora.

Cassandra practic tremura în trăsură alături de ea.

— Eu am aşteptat o *viaţă întreagă.*

Aşa cum a promis, Winterborne aranjase ca gemenele Ravenel şi Kathleen să viziteze magazinul universal după ora închiderii, permiţându-le să achiziţioneze ce doresc, cât timp doresc. Le instruise pe vânzătoare să lase deschise vitrinele cu articole care le-ar putea interesa pe tinere, cum ar fi mănuşi, pălării, ace de pălărie şi alte articole asemănătoare. Fetele Ravenel vor putea vizita optzeci şi patru de departamente ale magazinului, inclusiv pe cel cu cărţi, galeria de parfumuri şi cea cu mâncăruri.

— Aş fi vrut să fie şi West cu noi, spuse Pandora.

West plecase înapoi la Eversby Priory după o săptămână petrecută la Londra. Recunoscuse de dragul lui Kathleen că nu mai exista niciun colţişor nou pentru el la Londra.

— În trecut, îi spusese el, făceam ce-mi place. Acum trebuie să mă gândesc la câte lucruri trebuie făcute la moşie. Este singurul loc unde pur şi simplu pot fi de folos

cuiva. De fapt nici nu-şi ascunsese bucuria de a se întoarce la Eversby Priory.

— Şi mie mi-e dor de el, zise Cassandra.

— Mie nu prea mi-e dor de el, replică Pandora. Mă gândeam doar că am fi putut cumpăra mai multe lucruri, dacă el ar fi fost aici, ca să ne ajute să ducem pachetele.

— O să punem de-o parte tot ce cumpăraţi acum, le linişti Devon, iar mâine totul va fi trimis la Ravenel House.

— Vreau să vă amintiţi amândouă, le spuse Kathleen gemenelor, că plăcerea cumpărăturilor durează doar până la totalul notei de plată.

— Dar noi nu va trebui să facem asta, explică Pandora zâmbind. Toate notele de plată vor fi trimise la lord Trenear.

Devon zâmbi încurajator.

— Vă voi aminti conversaţia aceasta când nu vor mai fi bani rămaşi pentru mâncare.

— Gândeşte-te, Helen, spuse Cassandra entuziasmată, dacă te măriţi cu domnul Winterborne, vei avea acelaşi nume ca magazinul universal!

Kathleen ştia că acest lucru nu avea nicio importanţă pentru Helen, care nu-şi dorea nici atenţie, nici notorietate.

— Dar încă nu i-a cerut mâna Hellenei, conchise ea.

— Dar o va face, zise Pandora încrezătoare. A venit la cină de cel puţin trei ori, ne-a însoţit la un concert, unde ne-a oferit loja lui personală. Este clar că lucrurile merg pe un drum bun. Adăugă timid, după o scurtă pauză: cel puţin pentru restul familiei.

— O place pe Helen, confirmă Cassandra. Se uită la ea cum ocheşte vulpea o găină.

Era greu de spus dacă într-adevăr curtatul avansa. Helen devenise foarte secretoasă în privinţa lui Winterborne, ţinând ascunse atât conversaţiile cu el, cât şi sentimentele personale. Până acum Kathleen nu observase nimic în comportamentul lor care să sugereze dacă într-adevăr cei doi se plăceau.

Kathleen evitase să discute acest subiect cu Devon, ştiind că asta ar duce la o ceartă inutilă. De fapt, nu prea

mai discutase despre nimic cu el în ultimele două săptămâni. După excursiile matinale ale familiei, de obicei Devon pleca la întâlniri cu avocaţii, contabilii sau directorii căilor ferate, sau participa la şedinţele Camerei Lorzilor. Se întorcea seara târziu, obosit şi deloc dornic să discute, după o zi în care socializase.

Doar în sinea ei putea recunoaşte că-i lipsea foarte mult intimitatea lor. Tânjea după conversaţiile lor agreabile, după farmecul şi siguranţa pe care i le ofereau. Acum el ajunsese la punctul în care practic îi evita privirea. Kathleen simţea această separare ca pe o amorţeală fizică. Părea că nu vor mai regăsi niciodată momente de bucurie reciprocă. Poate aşa era mai bine, se gândi ea mâhnită. După răceala faţă de ea legată de posibilitatea unei sarcini – nici acum nu-i venise ciclul lunar – şi după felul în care a constrâns-o să vină la Londra, doar ca pretext pentru a o împinge pe Helen în braţele lui Winterborne – Kathleen nu mai avea încredere în el. Era un manipulator şi un ticălos.

Trăsura ajunse la una dintre intrările din spate ale magazinului lui Winterborne. După ce vizitiul opri şi trase treapta, Devon coborî primul şi le ajută pe tinere să coboare. Kathleen coborî ultima, acceptând mâna înmănuşată a lui Devon, după care şi-a retras-o numaidecât.

— Pe aici, spuse Devon, conducându-i prin depozitul unde lucrătorii cărau cutii şi cărucioare cu mărfuri. Ajunseră la o arcadă unde stătea un uşier în uniformă albastră, care deschise uşa cu ramă de bronz şi se înclină politicos:

— Bine aţi venit la Winterborne, milord. La dispoziţia dumneavoastră, doamnelor. Odată intraţi, uşierul le înmânã câte o broşură cu indicaţii despre locaţia fiecărui departament. Domnul Winterborne vă aşteaptă la rotonda centrală, le zise el.

Era pentru prima dată când, din pricina uimirii şi a emoţiei, gemenele amuţiseră.

Magazinul era un palat al plăcerilor, o peşteră a lui Aladdin, concepută să-şi epateze clienţii şi să-i încurajeze să se bucure la maxim de materialism. Interioarele erau

lambrisate cu stejar, tavanele erau ornate cu modele din ipsos de toate formele, iar podelele erau din parchet de lemn masiv, cu modele complicate. Spre deosebire de incintele mici, înghesuite ale magazinelor tradiţionale, la magazinul Winterborne era foarte mult spaţiu, compartimentat prin arcade elaborate, care permiteau trecerea dintr-un departament într-altul. Candelabre strălucitoare erau agăţate din tavan, iar lumina pe care ele o împrăştiau era amplificată de vitrinele mari, din sticlă.

Într-o singură zi de cumpărături făcute aici, puteai să-ţi achiziţionezi toate produsele necesare într-o gospodărie, de la cristaluri şi porţelanuri chinezeşti, materiale de tapiţerii, ceasuri, ustensile pentru gătit, mobilier, vaze, instrumente muzicale, tablouri înrămate, şei pentru cai, răcitoare din lemn, până la tot felul de produse alimentare.

Se apropiară de rotonda centrală, cu o înălţime de şase etaje, fiecare dintre etaje având protecţia unor balcoane cu balustrade aurite. Piesa centrală, superioară era un luminator din vitralii florale, superb colorate, pe unde pătrundea lumina zilei, care completa armonios ansamblul iluminatului din interior. Winterborne se afla în vizita lui obişnuită pe la diferite departamente, iar când îi văzu, le făcu semn cu mâna.

— Bine aţi venit, spuse el destul de tare, zâmbind destins. Vă aşteptaţi să vedeţi toate astea? Întrebarea era adresată grupului, dar privirea i se oprise asupra Hellenei.

Gemenele începură să se extazieze exclamând şi gesticulând zgomotos, continuând cu laudele, în vreme ce Helen dădu timid din cap zâmbind:

— Este chiar mai mare decât mi-am închipuit, îi spuse ea.

— Şi nu aţi văzut încă destul. Să vă conduc într-un tur al magazinului. Privirea lui îi trecu în revistă pe toţi membrii grupului când întrebă: mai doreşte cineva să ne însoţească? Sau preferaţi să începeţi cumpărăturile? Le făcu semn spre un munte de coşuri din ratan de lângă tejghea.

Gemenele se priviră şi răspunseră decise:

— Cumpărături.

Winterborne zâmbi.

— Cofetăria şi cărţile sunt în direcţia aceea. Farmacia şi parfumeria într-acolo. În spate găsiţi pălării, eşarfe, panglici şi dantelă. Nici nu apucă să încheie sesiunea de informare, că gemenele îşi luară câte un coş şi o porniră la atac.

— Fetelor, le mustră Kathleen, deranjată de nesupunerea lor, dar ele nu o mai auzeau demult. Îi spuse lui Winterborne: pentru siguranţa dumneavoastră, vă rog nu le staţi în cale. Mă tem să nu vă dărâme din picioare.

— Ar fi trebuit să le vedeţi pe doamne cum se comportă de două ori pe an, la reduceri, o linişti Winterborne. Violenţă. Ţipete. Mai degrabă aş trece printr-un accident de tren din nou.

Kathleen nu-şi putu ascunde un zâmbet.

Winterborne o conduse pe Helen undeva, în afara rotondei.

— Ai vrea să vezi pianele? o întrebă el calm.

Ea dădu din cap afirmativ, apoi se depărtară. Devon veni lângă Kathleen şi rămase tăcut. După câteva minute stinghere, ea zise:

— Când îi priveşti, ţi se pare că vezi vreodată doi oameni care au unul faţă de celălalt un oarecare sentiment? Comportamentul lor nu trădează deloc o lejeritate, nicio fărâmă de entuziasm împărtăşit. Îşi vorbesc de parcă ar fi doi străini într-un tren.

— Eu văd doi oameni care încă nu au lăsat garda jos, veni răspunsul lui nonşalant.

Kathleen merse la raionul de papetărie şi pe tejghea văzu nişte sticluţe cu esenţe pe care scria că doamnele le pot pulveriza dacă doresc să-şi impregneze scrisorile cu arome, care garantat nu pătează hârtia şi nici nu şterg cerneala.

Devon veni în spatele ei şi îşi rezemă mâinile pe tejghea, de o parte şi de alta a taliei ei. Kathleen trase aer în piept. Încarcerată de trupul lui solid, simţi că nu se poate mişca, iar el îşi lipi buzele de ceafa ei. Închise ochii, fermecată de mirosul masculin, erotic şi învigorant. Căldura

respiraţiei lui îi dădu fiori şi senzaţii fierbinţi, aşa că începu să tremure.

— Întoarce-te, îi zise el. Kathleen dădu din cap negativ, dar simţi cum sângele îi clocoteşte în vene. Mi-e dor de tine, şopti el iar. Începu să o mângâie cu două degete, iar atingerea lui era de o senzualitate copleşitoare. La noapte vreau să vin în patul tău. Chiar şi numai pentru a te ţine în braţe.

— Sunt sigură că poţi găsi o femeie care este mai mult decât nerăbdătoare să împartă patul cu tine, replică ea sec.

Atunci el se apropie mult de ea, iar obrazul nebărbierit se frecă aspru de faţa ei, ca şi când limba unei pisici ar fi şters-o.

— Eu doar pe tine te doresc.

Cuvintele lui şi prezenţa lui fizică îi trimiseră furnicături pe şira spinării.

— Nu ar trebui să spui asta până nu vom şti sigur dacă sunt sau nu însărcinată. Deşi, oricare ar fi situaţia, între noi situaţia tot nu se va îndrepta.

Devon depuse un sărut prelung, senzual şi plin de erotism pe partea de sub bărbie, unde pielea este extrem de receptivă, aşa că urmară alte vibraţii profunde.

— Iartă-mă, şopti el gutural. Nu ar fi trebuit să am reacţia aceea. Aş dori să pot retrage fiecare cuvânt rostit. Nu a fost vina ta, tu eşti total lipsită de experienţă în arta amorului. Ştiu mai bine ca oricine cât de dificil este să te retragi chiar la momentul potrivit, atunci când îţi doreşti să fii cât mai aproape de o persoană.

Kathleen asculta potopul de scuze, dar tot nu se întorsese cu faţa spre el. Era mişcată şi se ura pentru vulnerabilitatea care punea stăpânire pe ea, pentru singurătatea şi dorinţa care o făceau să vrea să se răsucească şi să-i sară în braţe, plângând.

Înainte să găsească o replică pertinentă şi coerentă, auzi vociferările gemenelor, care se apropiau cu o mulţime de pachete şi pungi. Devon se dezlipi de ea, deloc încântat.

— Mai avem nevoie de coşuri, zise Pandora

triumfătoare.

Era evident că se distraseră pe cinste. Cassandra purta o pelerină verde, iar în păr avea o broşă cu pene şi pietre strălucitoare. Pandora ţinea sub un braţ o umbrelă din dantelă albastră, iar sub celălalt o pereche de rachete de tenis, iar pe cap purta o diademă din flori, care-i alunecase deja pe un ochi.

Helen şi Winterborne se întorceau de la rotondă. Helen era toată numai un zâmbet. Ceva din ţinuta ei îi aminti lui Kathleen de imaginea unui copil care este condus înapoi la mama sa. Lui Kathleen îi atrase atenţia mâna stângă a Hellenei, unde strălucea ceva. De îndată simţi un val de răcoare străbătându-i corpul, răcorind-o după valul fierbinte de pasiune. Pricepu totul.

Un inel.

După ce a curtat-o doar două săptămâni, ticălosul o ceruse de soţie.

Capitolul treizeci şi unu

Dragă Kathleen,

Tocmai am revenit de la ferma Lufton, după ce am obţinut veşti despre bunăstarea celui mai proaspăt rezident al lor. Te rog să transmiţi tuturor părţilor interesate că Hamlet este pe deplin mulţumit de ţarcul lui, care, aş adăuga, a fost construit la cele mai înalte standarde porcine. Pare entuziasmat de faptul că îi ţine companie un întreg harem de scroafe. M-aş încumeta să spun că un porc al plăcerilor simple nu şi-ar putea dori nimic mai mult.

Alte veşti legate de moşie se limitează la săpatul şanţurilor pentru tubulatură, sau la activităţile instalatorilor, niciuna dintre ele nefiind plăcută de povestit.

Sunt nerăbdător să aflu ce părere ai despre logodna lui Helen cu Winterborne. În spiritul grijii fraterne, te rog să-mi scrii curând, măcar pentru a-mi spune dacă deja ai pus la cale crima.

Cu dragoste, West

Kathleen se pregăti să răspundă, reflectând că îi era dor de West mai mult decât ar fi bănuit. Ce ciudat era faptul că tânărul beţivan destrăbălat care venise la Eversby Priory acum multe luni, a devenit dintr-odată o prezenţă constantă în viaţa ei.

Dragă West,

Referitor la cererea domnului Winterborne de a o lua de soţie pe Helen săptămâna trecută, îţi mărturisesc primele mele gânduri au fost de a comite o crimă. Totuşi, am realizat că, dacă i-aş fi venit de hac lui Winterborne, ar fi trebuit să mă dispensez şi de fratele tău, iar cu asta nu eram de acord. O crimă poate fi justificată în aceste circumstanţe, dar două ar fi însemnat depăşire de sine.

Helen e tăcută şi retrasă, ceea ce nu ar fi de aşteptat de la o tânără care tocmai s-a logodit. Este evident că detestă inelul de logodnă, dar refuză să-l roage pe Winterborne să-l schimbe. Ieri Winterborne a decis să se ocupe exclusiv de planificarea şi cheltuielile cu nunta, aşa încât ea nu va avea niciun cuvânt de spus nici aici.

Winterborne domină fără a părea că-şi dă seama de asta, este ca un copac uriaş care îşi aruncă umbra peste copacii mai mici, iar aceştia nu se pot dezvolta.

Aparte de toate acestea, nunta pare că este inevitabilă.

Eu m-am resemnat cu situaţia. Cel puţin, asta încerc să fac.

Grija ta fraternă este foarte apreciată şi returnată cu afecţiune de soră.

Pe veci cu afecţiune, Kathleen.

Devon se întoarse acasă seara, târziu, pe deplin mulţumit. Contractul de închiriere cu *London Ironstone* fusese semnat de ambele părţi.

În ultima săptămână Severin transformase negocierile într-un joc de-a şoarecele şi pisica.

Devon a avut nevoie de multă energie şi disciplină, pentru a face faţă amânărilor, surprizelor sau modificărilor lui Severin. În anumite momente avocaţii tăcuseră de-a dreptul, lăsându-i să se certe. Până la urmă Devon reuşise să forţeze, obţinând concesiunile pe care le dorise, exact când cocheta cu perspectiva de a sări peste masă, pentru a-şi strangula prietenul. Ce-l înfuria peste măsură era că Severin, spre deosebire de ceilalţi din cameră, se distra de minune.

Lui Severin îi plăceau emoţiile tari, conflictul şi orice îi întreţinea creierul vorace.

Deşi oamenii îl agreau şi era invitat peste tot, energia lui devenea câteodată intolerabilă. Cu el situaţia ea ca şi când asistai la un foc de artificii: agreabile pentru scurt timp, apoi obositoare, dacă durau prea mult.

După ce Devon dădu valetului pălăria, haina şi mănuşile, se îndreptă spre birou, dornic să bea ceva. Din sufrageria de sus răzbăteau râsete şi conversaţii însufleţite, pe fundalul muzical al cutiei fermecate.

Singura lumină din birou era aceea caldă a flăcărilor care ardeau în şemineu. Kathleen stătea într-un fotoliu cu spătar înalt şi privea gânditoare jocul iute al flăcărilor. Devon se simţi flatat când o văzu acoperită cu şalul multicolor dăruit de el.

Nu mai avusese ocazia să fie singur cu ea de la logodna Hellenei cu Winterborne.

Ea fusese destul de tăcută, deloc dispusă să discute, evident nefericită din pricina situaţiei prezente. Mai mult de atât, tranzacţiile cu *London Ironstone* desfăşurate în ultima săptămână îi solicitaseră lui Devon toată atenţia. Erau prea importante pentru moşie: nu putea risca un eşec.

Acum, când tranzacţia fusese semnată, intenţiona să pună ordine în casă.

Când intră în cameră, Kathleen îl privi destul de apatică.

— Bună. Cum au mers negocierile?

— Contractul a fost semnat, spuse el ducându-se să-şi toarne un pahar cu vin.

— A acceptat termenii tăi?

— Pe cei mai importanţi dintre ei.

— Felicitări, îi ură ea sincer. Nu aveam nicio îndoială că nu vei izbuti.

— Eu aveam destule, zise el surâzător. Severin e mult mai priceput în afaceri, totuşi eu am încercat să compensez prin pură încăpăţânare. Devon îi arătă sticla cu vin, ca întrebare.

— Mulţumesc, am băut destul. Kathleen făcu semn spre biroul din colţ. Înainte de cină a sosit o telegramă. Este pe tava argintată.

Devon merse şi deschise sigiliul gumat.

— E de la West, zise el.

VINO LA MOŞIE NEÎNTÂRZIAT
W.R.

— Vrea să mă duc urgent la Hampshire, explică el nedumerit. Nu spune de ce.

— Sper că nu sunt veşti proaste, interveni Kathleen uşor îngrijorată. Crezi că a păţit ceva? Sau e cineva bolnav?

— Este vorba de ceva destul de grav, altfel ar fi inclus şi o explicaţie. Mâine dimineaţă va trebui să iau primul tren.

Kathleen puse paharul gol pe tavă, se ridică şi-şi aranjă rochia. Părea obosită, dar tot era drăguţă, iar lumina caldă îi complimenta trăsăturile fine. Când îi vorbi, nu-l privi direct.

— Sunt sigură că te vei simţi eliberat să afli că mi-a venit ciclul. Nu e vorba de niciun copil.

Devon o privi tăcut.

În mod straniu, eliberarea pe care s-ar fi aşteptat să o resimtă nu era acolo. Tot ce încerca acum era un soi de ambivalenţă neutră, care era uimitoare în sine. Ar fi trebuit să cadă în genunchi recunoscător.

— Tu te simţi eliberată? o întrebă el.

— Sigur că da. Nu voiam copilul, aşa cum nu-l voiai nici tu.

Tonul ei calm, raţional apăsă pe un punct sensibil.

Devon se apropie de ea, însă o respingere tăcută emană din tot trupul ei.

— Kathleen, exclamă el exasperat. Nu-mi place distanţa dintre noi. Orice ar fi necesar, eu…

— Te rog. Nu acum. Nu în seara asta.

Singurul lucru care-l opri să se repeadă la ea, să o ia în braţe şi să o sărute pasional era nota blândă, sinceră din glasul ei. Închise ochii, ca să-şi recapete răbdarea. Văzând că e pierdută deja, ridică paharul şi-l bău din trei înghiţituri.

— Când mă voi întoarce, tu şi cu mine va trebui să stăm mult de vorbă. Singuri, adăugă el calm.

— Am de ales în această privinţă? întrebă ea printre dinţi.

— Da, tu vei alege dacă ne vom culca înainte, sau după discuţie.

Kathleen răsuflă enervată şi ieşi, iar Devon rămase cu paharul gol în mână şi cu privirea spre uşa care se închidea.

Capitolul treizeci şi doi

De cum puse piciorul pe peronul din gara Alton, Devon îl văzu pe fratele său îmbrăcat într-o haină prăfuită, cu pantalonii şi cizmele murdare de noroi şi o privire sălbatică.

— West? zise Devon îngrijorat. Ce naiba…

— Ai semnat contractul? îl întrerupse West nerăbdător, sărind ca un băieţandru de şcoală, neliniştit. Contractul cu *London Ironstone. L-ai semnat*?

— Ieri.

Weston scoase o înjurătură urâtă, care atrase câteva priviri revoltate din partea unor călători aflaţi pe peron.

— Şi drepturile asupra mineralelor?

— Drepturile asupra mineralelor de pe terenul pe care-l închiriem căilor ferate? Devon voi să clarifice.

— Da, i le-ai dat lui Severin? Pe *vreunul* din ele?

— Le-am păstrat pe toate.

West îl privi şi nu îndrăzni să clipească.

— Eşti absolut sigur?

— Sigur că sunt. Severin m-a tot bătut la cap trei zile cu drepturile asupra mineralelor. Cu cât dezbăteam mai profund, cu atât mai exasperat eram. În final i-am zis că mai bine-l văd în iad, decât să-i las o găletuşă cu bălegar de la Eversby Priory, apoi am ieşit. Când am ajuns în stradă, el a scos capul pe fereastră şi, de la etajul cinci mi-a strigat că renunţă, iar eu să merg înapoi.

Primul impuls al lui West a fost să-l strângă în braţe, apoi i-a strâns mâna extrem de viguros şi i-a tras o palmă peste spate înveselit cum era.

— Dumnezeule, mare, cât te iubesc, ticălos încăpăţânat!

— Ce naiba te-a apucat? întrebă Devon.

— O să-ţi arăt. Hai să mergem.

— Trebuie să-l aştept pe Sutton. Este într-un vagon din spate.

— Nu avem nevoie de Sutton.

— Nu poate veni pe jos până la Eversby Priory, protestă Devon, începând deja să râdă. Pe toţi dracii, West, sări în sus de parcă ţi-a băgat cineva ceva pe…

— Uite-l, zise West, făcându-i semne valetului, zorindu-l să se grăbească.

La solicitarea lui West, trăsura nu merse spre casă, ci se abătu spre perimetrul estic al moşiei, accesibil doar trăsurilor. Devon înţelese că se îndreptau spre teritoriul pe care i-l închiriase lui Severin.

Când trăsura se opri, Devon văzu mai mulţi oameni angrenaţi în activităţi de teren, împrăştiaţi pe câmpie şi pe dealuri. Cel puţin zece bărbaţi veniseră cu echipamente speciale, cu lopeţi, târnăcoape şi maşinării de forat cu aburi.

— Ce fac oamenii aceia? întrebă Devon absolut siderat. Sunt muncitorii lui Severin? Doar nu s-au apucat de verificat terenul. Contractul a fost semnat de-abia ieri.

— Nu. Eu i-am angajat. West deschise portiţa trăsurii şi sări jos. Vino?

— Milord, protestă Sutton, văzându-l pe Devon hotărât să-l urmeze. Nu sunteţi îmbrăcat pentru teren accidentat. Atâtea pietre şi noroi… pantofii dumneavoastră, pantalonii… Se uita disperat la pantalonii din lână fină cu care Devon era îmbrăcat.

— Tu poţi aştepta în trăsură, îl sfătui Devon.

— Da, milord.

West şi Devon se îndreptară spre un şanţ săpat de curând şi marcat cu nişte steguleţe. Când trecură, un bărbat cu o roabă se opri, îşi scoase pălăria şi se înclină respectuos.

— Domnia voastră.

Devon răspunse cu un surâs amabil, dând din cap.

La capătul şanţului West se aplecă, luă de jos o piatră şi i-o dădu lui Devon. Era mai degrabă o pietricică, destul de grea pentru dimensiunea sa. Devon o curăţă de noroi cu degetele, văzând o faţetă unde se distingea clar o nuanţă roşiatică.

— Minereu de oţel? ghici el, examinând atent piatra.

— Minereu de hematii calitate superioară. West se străduia să nu explodeze de entuziasm. Face cel mai bun oţel. El stabileşte preţul pe piaţă.

Devon îl privi extrem de interesat.

— Continuă.

— Cât timp am stat la Londra, se pare că experţii lui Severin au făcut câteva forări de testare. Unul dintre arendaşi, domnul Wooten, a auzit maşinăriile şi a venit să vadă ce se întâmplă. Experţii i-au spus că nimic, desigur, dar imediat ce am aflat de asta, am angajat un geolog şi un expert în minerit, ca să facă şi ei testări pentru noi. Trei zile au forat, au scos eşantioane. Făcu semn cu capul spre piatra din mâna lui Devon.

Devon începuse să înţeleagă, aşa că strânse piatra în pumn.

— Cât de mult o fi?

— Deocamdată se fac evaluări. Amândoi au fost de acord că sub stratul de lut şi calcar se află un strat consistent de hematit. Din observaţiile de până acum,

bănuiesc un strat gros de peste doi metri în unele locuri, iar în altele de şase metri – asta pe o suprafaţă de peste şaizeci de mii de metri pătraţi. Toţi pe terenul tău. Geologul spunea că nu a mai întâlnit niciodată un asemenea depozit în sudul comitatului Cumberland. Vocea i se transformă parcă într-un cântec. Valorează uşor peste o jumătate de milion de lire, Devon.

Devon avu senzaţia că se prăbuşeşte, deşi stătea pe loc. Vestea era prea puternică. Privea peisajul din faţa lui, dar nu vedea nimic, iar creierul lui făcea eforturi uriaşe pentru a prelucra toate informaţiile.

Povara copleşitoare a datoriilor care-i măcinaseră sufletul din clipa când moştenise moşia… dispăruse. Toţi cei de la Eversby Priory vor fi în siguranţă. Surorile lui Theo vor avea fiecare câte o zestre substanţială, care să poată atrage orice pretendent şi-ar fi ales ele. Va exista de lucru pentru toţi bărbaţii de la Eversby, iar în sat vor apărea noi afaceri.

— Ei? zise West, văzând că reacţia lui Devon întârzie.

— Nu am încredere că e adevărat, până ce nu voi şti mai mult, zise Devon.

— Poţi avea încredere. Crede-mă, o sută de mii de tone de piatră nu pot dispărea de sub picioarele noastre.

Devon nu-şi ascunse un zâmbet malefic.

— Acum înţeleg de ce Severin făcea atâtea eforturi să obţină drepturile asupra mineralelor.

— Slavă cerului că eşti încăpăţânat.

— E prima dată că-mi spui asta.

— Şi ultima, îl asigură West.

Devon privi de jur-împrejurul său, apoi admiră întinderea de păduri din partea de sud a moşiei.

— Nu putem lăsa pădurile de pe pământurile astea să ajungă lemne de foc pentru cuptoare de oţelării.

— Nu, de fapt nouă nu ne trebuie vreo mină sau topitorie. Minereul de hematit este atât de pur, încât vom avea nevoie doar de o carieră de exploatare. După ce este scos din pământ, el poate fi transportat direct.

Devon zări un bărbat însoţit de un băieţel, dând

curioşi târcoale maşinăriei de forat în piatră.

— Mai întâi un titlu nobiliar, zise West, apoi contractul cu căile ferate şi acum asta. Îţi dai seama că eşti cel mai norocos netrebnic din Anglia.

— Cine sunt cei doi? întrebă Devon, deloc interesat de aprecierile lui West, urmărindu-i cu privirea pe tată şi fiu.

— Ah, este domnul Wooten, l-a adus pe unul dintre băieţii lui să vadă maşinăria.

Wooten se aplecă şi-l ajută pe băiat să i se urce în cârcă. Băiatul chicotea, bucuros că tatăl acceptă să plece cu el în spinare. Se vedea cât de mult se distrează cei doi.

Devon îi privi îndelung, pe măsură ce se depărtau pe câmpuri. Imaginea copilului îi readuse în memorie chipul trist, abătut al lui Kathleen, privind în gol flăcările din şemineu, atunci când i-a spus că nu era vorba de niciun copil. La acel moment Devon remarcase că ea nu se simţea deloc eliberată, ba dimpotrivă, avusese parcă un sentiment de pustietate.

De-abia acum îşi dădea seama că doar el presupunea că este însărcinată – fapt care nu i-ar fi dat de ales şi ar fi trebuit să o ceară de soţie. Cum două săptămâni trăise cu această idee în minte, chiar se obişnuise cu ea.

Ba nu, nu fusese chiar aşa.

Devon recunoscu tulburat adevărul. El *dorise* asta. El dorise o scuză prin care să o facă pe Kathleen a sa în orice mod posibil. El îşi dorise propriul copil în pântecul ei. El dorise ca inelul lui să stea pe degetul ei, la pachet cu toate drepturile conferite de căsătorie. Dorea să-şi petreacă fiecare zi din viaţa lui alături de ea.

*

În dimineaţa plecării lui Devon, Helen nu coborî la micul dejun, ci trimise vorbă că are o migrenă şi va rămâne în pat. Kathleen era extrem de îngrijorată, fiindcă nu-şi amintea ultima dată când Helen fusese bolnavă. Merse în camera Hellenei, să-i administreze o doză de Godfrey Cordial, pentru a-i calma durerea, apoi îi aplică pe frunte o

compresă rece şi avu grijă să fie suficient de întuneric şi linişte în dormitor.

Pe durata unei ore, cât Helen dormea, Kathleen sau una dintre surori se strecurară în vârful picioarelor în camera Hellenei ca să-i supravegheze starea. Helen dormi liniştită, dar avu tot felul de vise, nu tocmai plăcute.

— E semn bun că nu are febră, nu-i aşa? întrebă Pandora după amiaza.

— Da, răspunse Kathleen. După agitaţia de săptămâna trecută, cu siguranţă are nevoie de odihnă.

— Totuşi, nu cred că e vorba de asta, comentă Cassandra, experimentând coafuri noi cu părul Pandorei, în ciuda eforturilor surorii ei, părul Pandorei nu voia să stea aşa cum era aranjat.

— Ce spuneai? o întrebă Kathleen pe Cassandra. Despre Helen, adică?

— Spuneam că nu cred să aibă nevoie de odihnă din pricina emoţiilor. Cred, începu Cassandra, apoi se opri. Kathleen, e cumva necuviincios să spun ceva despre viaţa personală a altcuiva, chiar dacă ştiu că acea persoană nu vrea ca eu să repet?

— Da. Mai puţin dacă e vorba despre Helen şi îmi vei spune doar mie. Te rog.

— Ieri, când domnul Winterborne a venit în vizită, el şi Helen au stat în salonul de jos, cu uşa închisă. Voiam să iau o carte pe care o lăsasem pe pervazul ferestrei şi le-am auzit vocile. Cassandra făcu o pauză. Tu erai cu menajera, aşa că mi-am zis să nu te deranjez.

— Da, da… şi?

— Din cât de puţin am auzit, se certau pentru ceva. Poate nu ar trebui să o numesc ceartă, fiindcă Helen nu a ridicat tonul, dar mi s-a părut necăjită.

— Probabil discutau despre nuntă, spuse Kathleen, fiindcă ştiu că domnul Winterborne a zis că vrea să se ocupe el.

— Nu, nu cred că acesta era motivul supărării ei. Păcat că nu am auzit mai mult.

— Ar fi trebuit să foloseşti şmecheria mea cu paharul

întors, zise Pandora nerăbdătoare. Dacă eram eu acolo, ţi-aş fi putut spune fiecare cuvinţel rostit.

— Am urcat la etaj, continuă Cassandra şi chiar când am ajuns sus, l-am văzut pe domnul Winterborne plecând. La scurt timp a urcat şi Helen şi am văzut-o roşie la faţă, de parcă ar fi plâns.

— A spus ceva despre cele întâmplate? întrebă Kathleen.

— Niciun cuvânt.

Pandora verifică tot ce-i făcuse Cassandra în păr şi nu arăta deloc mulţumită de rezultat.

Kathleen zâmbi când le privi pe cele două. Le iubea pe amândouă. Deşi nu era destul de înţeleaptă şi nici în vârstă, ca să le fie mamă, doar pe ea o aveau.

— Mă duc să văd cum se simte Helen, zise Kathleen ridicându-se.

— Ce vei face, dacă vei afla că s-a certat cu Winterborne? întrebă Cassandra.

— I-aş spune să se mai certe, răspunse Kathleen. Nu poţi lăsa un bărbat să creadă că numai el are dreptate tot timpul. Odată lordul Berwick mi-a zis că, atunci când calul trage de frâie, nu trebuie să opui rezistenţă, ci trebuie să le laşi mai libere. Dar niciodată cu mai mult de un centimetru.

*

Kathleen intră în camera Hellenei şi auzi un plâns înfundat.

— Draga mea, ce este? o întrebă blând, apropiindu-se de patul ei. Te doare ceva? Cu ce pot să te ajut?

Helen dădu din cap negativ, apoi se şterse la ochi cu mâneca de la cămaşa de noapte. Kathleen turnă apă într-un pahar şi i-l aduse. Aranjă o pernă la spatele Hellenei, îi dădu o batistă curată şi netezi cuvertura pe pat.

— Te mai doare capul?

— Îngrozitor, şopti Helen. Mă doare chiar şi pielea capului.

Kathleen trase un scaun lângă pat şi se aşeză,

privind-o atent pe biata Helen.

— Oare ce ţi-a provocat durerea? îndrăzni să întrebe preocupată. S-a întâmplat ceva, când te-a vizitat domnul Winterborne? Aţi discutat şi despre altceva, în afară de nuntă?

Drept răspuns, Kathleen dădu din cap de-abia perceptibil, iar bărbia îi tremura.

Kathleen se gândi cum să o ajute pe Helen, care părea că se află în pragul unei depresii. Nu o mai văzuse atât de tulburată de la moartea lui Theo.

— Aş dori să-mi spui, o cercetă ea. Imaginaţia mea a rămas fără resurse. Ce a putut face Winterborne, de eşti atât de nefericită?

— Nu pot să-ţi spun, şopti Helen.

Kathleen încercă să rămână calmă.

— A încercat să te forţeze cu ceva?

Urmă o tăcere dureroasă.

— Nu ştiu, răbufni Helen. Voia să… nu ştiu ce voia. Eu niciodată nu am… Aici se opri ca să-şi sufle nasul.

— Ţi-a făcut vreun rău? insistă Kathleen, deja începând să se îngrozească.

— Nu, dar mă tot săruta şi nu se oprea şi… mie nu mi-a plăcut. Nu-mi închipuiam că aşa trebuie să simţi când te săruţi. Şi şi-a pus o mână pe… undeva unde nu se cuvine. Când l-am împins, s-a mâniat şi mi-a zis ceva dur, adică zicea că mă cred prea bună pentru el. A mai spus şi alte lucruri, dar vorbea în galeză. Nu ştiam ce să fac. Am început să plâng, iar el a plecat fără niciun cuvânt. Nu înţeleg ce am făcut rău, zise ea plângând cu sughiţuri.

— Nu ai făcut nimic rău.

— Dar am făcut, *trebuie* să fi făcut. Helen se apăsă pe frunte, peste compresa rece.

Winterborne, ticălosule cu mâini nepricepute, îşi zise Kathleen înfuriată. *E chiar atât de dificil să te porţi blând cu o tânără sfioasă, pe care o săruţi pentru prima dată?*

— Este evident că habar nu are să se poarte cu o fată nevinovată, comentă mai mult pentru ea.

— Te rog, să nu spui asta nimănui. Aş muri. *Te rog,*

promite-mi.

— Îţi promit.

— Trebuie să-l fac pe domnul Winterborne să înţeleagă că nu am vrut să-l înfurii…

— Sigur că nu ai vrut. El ar fi trebuit să ştie asta, ezită Kathleen. Înainte să continuaţi cu planurile pentru nuntă… poate ar fi bine să aşteptăm un timp, ca să te gândeşti mai bine la logodnă.

— Nu ştiu, zise Helen. Îmi bubuie capul. În momentul acesta am sentimentul că nu mai vreau să-l văd niciodată. Te rog, poţi să-mi mai dai puţin medicament?

— Da, dar mai întâi trebuie să mănânci ceva. Bucătăreasa pregăteşte supă şi pui cu sos alb la felul doi. Masa va fi gata curând. Să plec din cameră? Am impresia că discuţia cu mine ţi-a agravat migrena.

— Nu, am nevoie de companie.

— Atunci rămân. Odihneşte-te.

Helen ascultă şi se întinse. În câteva minute se trezi că oftează greu.

— Sunt aşa dezamăgită, şopti ea. În legătură cu sărutul.

— Draga mea, până acum nu ai fost sărutată cu adevărat. Trebuie să o faci cu bărbatul potrivit.

Cum Kathleen suferise o cădere nervoasă după decesul lui Theo, Kathleen recunoştea semnele, atunci când le vedea. O durea inima să vadă cum sufletul blând şi vesel al Hellenei se ofilea sub povara neliniştii.

Ceva trebuia făcut. Extrem de îngrijorată, plecă de lângă Helen şi o chemă pe Clara.

— Am nevoie de o pereche de ghete, un voal şi pelerina mea, îi spuse ea repede. Trebuie să merg undeva şi vreau să vii cu mine.

Clara părea nedumerită.

— Pot să fac eu treaba în locul dumneavoastră, milady, dacă-mi spuneţi de ce aveţi nevoie.

— Mulţumesc, dar numai eu pot face treaba asta.

— Spun valetului să pregătească trăsura?

— Ar fi mult mai uşor şi mai simplu să mergem pe jos.

E aproape, mai puţin de o jumătate de kilometru.

— O jumătate de kilometru? zise speriată Clara, care nu era amatoare de mers pe jos. Seara prin Londra?

— Dar afară e încă lumină. Vom scurta drumul prin grădini şi pe o stradă centrală. Hai, grăbeşte-te. *Până nu-mi pierd răbdarea,* se gândi ea.

Treaba necesita rapiditate de acţiune, până nu protesta cineva. Cu puţin noroc, aveau să se întoarcă înainte de cină.

Îmbrăcată călduros şi pregătită sufleteşte, Kathleen merse în salonaşul de sus, unde Cassandra citea, iar Pandora tăia fotografii din reviste, pe care le lipea într-un caiet.

— Unde mergi? întrebă Cassandra surprinsă.

— Am de făcut ceva. Eu şi Clara ne vom întoarce repede.

— Da, dar…

— Între timp, zise Kathleen, aş mulţumi aceleia dintre voi care va avea grijă să i se aducă Hellenei tava cu cina. Poate staţi cu ea şi vedeţi că mănâncă. Dar nu puneţi întrebări. E mai bine să nu ne amestecăm, până ce nu va dori ea să vorbească.

*

După câteva sute de metri, Kathleen şi Clara se amestecară printre ceilalţi trecători şi ajunseră foarte repede în strada Cork.

— Magazinul Winterborne! exclamă Clara, radiind de încântare. Nu ştiam că e vorba de o treabă de *cumpărături,* milady.

— Din nefericire nu este. Kathleen se îndreptă spre capătul faţadei din sticlă, oprindu-se în faţa unei case impozante, care se lega elegant de corpul clădirii magazinului. Clara, vrei să suni la uşă şi să spui că lady Trenear doreşte să discute cu domnul Winterborne?

Fata făcu întocmai, deşi nu era prea încântată să facă un serviciu care era destinat de regulă lacheilor.

Kathleen aşteptă pe o treaptă mai jos, iar Clara apăsă butonul soneriei mecanice, apoi uşa se deschise. Un majordom cu faţa imobilă le privi pe cele două vizitatoare, după care schimbă câteva cuvinte cu Clara şi închise iar uşa.

Clara îi zise lui Kathleen, cu o expresie deprimată, imitându-l pe majordom.

— Merge să vadă dacă domnul Winterborne este acasă.

Kathleen încuviinţă din cap şi îşi încrucişă braţele la piept, fiindcă se răcorise afară, iar ea începuse să cam tremure de frig. Chiar atunci apăru un bărbat cu părul alb, care se opri şi se uită la cameristă.

— Clara? întrebă el uluit.

Chipul Clarei se învioră.

— Domnule Quincy!

Valetul se întoarse spre Kathleen, recunoscând-o imediat, chiar şi cu voalul negru, care-i ascundea faţa.

— Lady Trenear, zise el respectuos. Ce s-a întâmplat că staţi aici, afară?

— Ce bine că te văd, Quincy, zise Kathleen zâmbind. Am venit să discut cu domnul Winterborne despre o chestiune privată. Majordomul a zis că merge să vadă dacă este acasă.

— Dacă nu este acasă, domnul Winterborne este cel mai sigur la magazin. Îl voi găsi şi vă voi comunica imediat. Quincy intră rapid în casă şi le invită înăuntru pe amândouă. Lady Trenear, lăsată să aştepte în stradă, mormăi el nemulţumit. O să-l urechez eu pe majordom, de-o să mă ţină minte.

Quincy o conduse pe Kathleen într-o bibliotecă foarte spaţioasă, cu tavanul înalt, iar pe Clara o duse în camera servitorilor.

— Să chem pe cineva cu un ceai, întrebă el, în timp ce merg să-l caut pe domnul Winterborne?

— Eşti foarte amabil, zise ea ridicându-şi incomoda voaletă, dar nu e nevoie.

Quincy ezită, evident curios să afle motivul vizitei ei

neortodoxe. Se decise să întrebe:

— Toată lumea e bine, sănătoasă la Ravenel House, presupun?

— Da, sunt toţi bine. Lady Helen e puţin sâcâită de o migrenă, dar sigur îşi va reveni curând.

El dădu din cap, adăugând:

— Merg să-l caut pe domnul Winterborne.

Cât dură aşteptarea, Kathleen se plimbă curioasă prin sala de lectură. Mirosuri noi, amestecate cu un uşor miros de neaerisit. Casa părea neterminată. Nelocuită. Un mare număr de picturi şi foarte multe nimicuri împrăştiate peste tot, fără vreo noimă. Mobilierul avea aerul că nu fusese niciodată folosit. Cele mai multe rafturi pentru cărţi erau goale, cu excepţia câtorva titluri eclectice, despre care Kathleen putea jura că fuseseră intenţionat scoase la întâmplare din vitrinele unei biblioteci de magazin, pentru a fi depozitate aici, ca la o expoziţie.

Judecând numai după sala de lectură, Kathleen ştia că nu era o casă unde Helen ar fi putut găsi fericirea, nemaivorbind de un bărbat care să o facă fericită.

Trecu un sfert de oră, iar ea se gândea ce să-i spună lui Winterborne. Din păcate, nu exista un mod diplomatic de a-i spune unui bărbat că, printre alte lucruri, o făcuse pe logodnica lui să se simtă rău.

Winterborne intră în cameră, prezenţa lui masivă evident părând că umple tot spaţiul.

— Lady Trenear. Ce plăcere neaşteptată. Făcu o uşoară plecăciune, lăsând să se înţeleagă că vizita ei îi oferea orice, numai plăcere nu.

Kathleen ştia că ea îi pusese pe amândoi într-o situaţie dificilă. Fusese un gest absolut neortodox din partea ei, să facă o vizită unui bărbat necăsătorit, când nu mai era altcineva de faţă şi regreta asta. Totuşi, nu avusese de ales.

— Vă rog să mă iertaţi pentru că vă inoportunez, domnule Winterborne. Nu intenţionez să stau mult.

— Ştie cineva că sunteţi aici? întrebă el scurt.

— Nu.

— Atunci vorbiţi, dar repede, vă rog.

— Prea bine. Eu…

— Dacă are vreo legătură cu lady Helen, o întrerupse el, atunci plecaţi acum. Poate veni singură, dacă simte nevoia să discutăm despre ceva.

— Mă tem că pentru moment Helen nu poate merge nicăieri. A stat în pat toată ziua, bolnavă şi cu nervii la pământ.

Privirea lui se schimbă imediat, părând dintr-odată interesat.

— Cu nervii la pământ, repetă el pe un ton batjocoritor. Mi se pare o afecţiune obişnuită în rândul doamnelor aristocrate. Într-o zi aş fi curios să aflu ce vă face să fiţi atât de nervoase.

Kathleen se aşteptase la o oarecare condescendenţă din partea lui, sau la câteva cuvinte care să-i exprime îngrijorarea faţă de femeia de care voia să se lege.

— Mi-e teamă că dumneata eşti cauza necazurilor Hellenei, mărturisi ea. Vizita dumitale de ieri a adus-o într-o stare greu de descris.

Winterborne tăcuse, iar privirea lui pătrunzătoare era greu de înfruntat.

— Mi-a spus foarte puţin despre cele petrecute, continuă Kathleen. Dar îmi este clar că sunt multe aspecte pe care nu le înţelegeţi despre Helen. Părinţii răposatului meu soţ le-au ţinut pe toate cele trei fete ale lor într-o izolare totală. Acest lucru nu a fost prea bun pentru ele. Ca rezultat, toate trei sunt mult prea necoapte pentru vârsta lor. Helen are douăzeci şi unu de ani, dar nu a avut aceleaşi experienţe, sau asocieri ca alte fete de vârsta ei. Nu ştie absolut nimic despre lumea din afara porţilor domeniului Eversby Priory. Totul este nou pentru ea. *Totul.* Singurii bărbaţi cu care a avut contact vreodată au fost rudele apropiate, servitorii şi puţinii oaspeţi la moşie. Cele mai multe lucruri despre bărbaţi i-au devenit cunoscute din cărţi şi din poveşti.

— Nimeni nu poate fi chiar atât de izolat, comentă Winterborne indiferent.

— Nu în lumea dumitale, dar pe o moşie aşa ca Eversby Priory este absolut posibil. Kathleen făcu o mică pauză. După părerea mea, este mult prea devreme pentru ca Helen să se mărite cu oricine, dar când o va face… va avea nevoie de un soţ cu un temperament liniştit. Unul care îi va permite să se dezvolte în ritmul ei.

— Iar dumneata presupui că eu nu aş face asta, spuse el.

— Eu cred că vei conduce şi guverna o soţie, exact aşa cum faci cu toate celelalte. Nu cred că i-ai putea face fizic vreun rău, dar o vei obliga să se muleze pe viaţa dumitale, făcând-o extrem de nefericită. Acest mediu – Londra, aglomeraţia, magazinul universal – se potrivesc atât de puţin cu firea ei, încât se va ofili, ca o orhidee transplantată. Mă tem că nu pot suporta ideea unei căsătorii între dumneata şi Helen. Cred că este absolut în interesul ei să rupeţi logodna.

În bibliotecă se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Ea asta doreşte?

— Azi mai devreme mi-a spus că nu doreşte să te mai revadă.

Pe toată durata discursului lui Kathleen, Winterborne privise aiurea, de parcă asculta doar pe jumătate. Totuşi, această ultimă remarcă o transformă într-o ţintă vie a privirii lui spintecătoare.

Poate, se gândi ea, ar fi mai bine să plec în curând.

Winterborne se apropie, iar ea stătea în picioare, cu spatele la rafturi.

— Atunci spune-i că este liberă, declară el. Dacă până şi câteva sărutări sunt suficiente ca să o ţintuiască la pat, mă îndoiesc că va supravieţui după prima noapte ca soţia mea. Winterborne lăsase bastonul rezemat şi se sprijinise cu o mână de un raft, chiar lângă ea.

Kathleen ştia că discursul şi gestul lui aveau menirea de a o intimida.

— Voi avea grijă ca inelul dumitale să fie returnat cât mai cu „ß” ßirateresc, aşa brunet şi cu ten măsliniu, iar numele sugera o combinaţie stranie de iarnă şi gheaţă,

care i se potrivea perfect?

Kathleen încercă să facă un pas în lateral, dar el o blocă extrem de eficient.

Atunci ei îi îngheţă sângele în vene.

— Niciodată să nu presupui că ştii ce vrea să-ţi ofere cineva. Cel puţin aşteaptă să auzi oferta mea, înainte de a o refuza. Winterborne se apropiase periculos de ea acum. Avea faţa la mai puţin de zece centimetri de a ei. Acest ultim pas exprima ameninţări multiple. Ea include căsătoria, spuse el, ceea ce este mai mult decât ceea ce vei obţine vreodată de la Trenear. Sfidarea şi batjocura i se citeau în ochi, mai ales când îi percepu surprinderea. Nu mi-a spus că mergeţi mai departe, dar în Hampshire a fost evident. Se va plictisi curând de dumneata, dacă deja nu s-a plictisit. Trenear vrea doar noutăţi. Eu, pe de altă parte, doresc să intru în locuri unde nu sunt binevenit – iar pentru asta, sunt nevoit să iau de soţie o doamnă de rang înalt. Pentru mine nu contează că nu eşti virgină.

— Ce norocoasă sunt, zise Kathleen, fiindcă nu se putu abţine de la ironie.

— Da, un sacrificiu de virgină, lady Helen, de dragul moşiei Eversby Priory şi al celorlalţi din neamul Ravenel. Tupeul lui era atât de nelimitat încât o atinse pe mâneca rochiei. Dar dumneata nu ai face acelaşi lucru pentru ei? Pentru ea?

Kathleen refuză să se clintească la atingerea lui. Simţea cum o furnică toată carnea de pe corp.

— Nu sunt nevoită. Lordul Trenear va avea grijă de ei.

— Dar cine va avea grijă de Trenear? Va trebui să-şi chinuiască mintea şi să muncească toată viaţa, ca să nu-şi vadă proprietatea ruinată. Cu o mică sumă din averea mea, toate datoriile lui ar dispărea. Casa ar fi renovată, iar terenurile ar arăta verzi şi îmbelşugate. Un final fericit pentru toată lumea.

— Mai puţin pentru femeia care s-ar mărita cu dumneata, i-o trânti Kathleen fără milă.

Zâmbetul lui Winterborne părea mai mult o grimasă de cruzime.

— Sunt femei cărora le place aşa cum le-o dau eu. În trecut chiar am satisfăcut vreo două doamne, care se săturaseră de mâinile delicate ale domnilor. Făcu un pas spre ea, înghesuind-o în rafturile cu cărţi. Limbajul lui sugestiv îi colora tonalitatea scăzută. Aş putea să fiu pentru dumneata o bucată mai dură.

Kathleen nu ştia ce intenţionează să facă, ori cât de departe avea de gând să meargă, în acel efort de a o intimida.

Avea să nu afle niciodată. Înainte să-i dea o replică, se auzi din spatele lui o voce criminală.

— Fă un pas înapoi, că de nu, îţi rup fiecare mână şi picior.

Capitolul treizeci şi trei

Winterborne îşi luă mâinile de pe rafturi şi le ridică în aer, de parcă ar fi avut un pistol la tâmplă. Kathleen răsuflă uşurată şi merse grăbită spre Devon. Totuşi, se opri, când văzu fulgerele din privirea lui, întrebându-se dacă aceea era privirea unui om sănătos mintal. Violenţa i se citea în privire, iar la tâmplă i se vedea o venă zvâcnind nervos. Furia, acest blestem al neamului Ravenel, mistuise cu flăcările ei orice fărâmă de politeţe, aşa cum flăcările mistuie paginile unei cărţi aruncate în foc.

— Milord, zise Kathleen deloc în largul ei. Credeam că eşti în Hampshire.

— Am fost, spuse el fulgerând-o cu privirea. Tocmai m-am întors la Ravenel House. Gemenele mi-au spus că ai putea fi aici.

— Am considerat necesar să discut cu domnul Winterborne despre Helen…

— Ai fi putut să mă laşi pe mine, zise Devon scrâşnind din dinţi. Simplul fapt de a fi singură cu Winterborne putea

crea un scandal care te-ar fi bântuit tot restul vieţii.

— Asta nu contează.

— Din prima clipă când te-am întâlnit m-ai chinuit cu importanţa educaţiei. Iar acum *nu contează*? O privi extrem de agresiv, apoi se întoarse spre Winterborne. Tu ar fi trebuit să o întorci din drum de la uşă, ticălos ordinar ce eşti! Singurul motiv pentru care nu v-am stâlcit în bătaie, este acela că nu am decis cu care din voi să încep.

— Începe cu mine, îl sfătui Winterborne. În aer plutea un nor de ostilitate masculină.

— Mai târziu, se oferi Devon. Deocamdată, pe ea o iau acasă. Dar tu să stai departe din calea mea, fiindcă data viitoare când te voi vedea, te voi instala într-o afurisită de cutie. Uitându-se la Kathleen, îi făcu semn cu capul spre uşă.

Kathleen nu agrea comenzile. Totuşi, văzându-l în starea aceea, se hotărî că nu era bine să-l provoace. Porni în direcţia indicată.

— Aşteaptă, strigă Winterborne. Merse la o masă de lângă o fereastră şi luă ceva. Kathleen nu observase ghiveciul cu orhideea dăruită de Helen. Ia nenorocirea asta de aici, zise el dându-i ghiveciul. Doamne, cât mă bucur că scap de ea.

După plecarea lui Devon şi Kathleen, Rhys rămase la fereastră, admirând strada. Auzi paşii grăbiţi ai lui Quincy. Valetul îi vorbi pe un ton calm:

— Nu era nevoie să o speriaţi pe lady Trenear. În vocea lui era o umbră de reproş.

Rhys se întoarse şi voi să-i arunce o privire mustrătoare. Era prima dată când Quincy îndrăznise să-i vorbească atât de nepoliticos. În trecut Rhys i-ar fi concediat pe loc pe oamenii cei mai valoroşi, pentru remarci mult mai nevinovate.

Se uită din nou spre stradă, cu gândul că urăşte lumea şi tot ce trăieşte.

— Ba era, îl contrazise el. M-a făcut să mă simt mai bine?

*

Deşi Devon nu a scos un cuvânt pe tot drumul înapoi spre Ravenel House, forţa mâniei sale părea că ocupă fiecare centimetru din trăsură, lipind-o pe Kathleen de spătarul banchetei. Clara se ghemuise într-un colţ, străduindu-se să pară invizibilă.

Oscilând între vinovăţie şi sfidare, Kathleen se gândea că Devon se purta de parcă ar fi avut drepturi asupra ei, dar nu avea. Se purta cu ea ca şi când l-ar fi rănit personal, dar nu-l rănise. Situaţia era aşa din vina *lui,* el îl încurajase pe Winterborne să o curteze pe Helen şi tot el o manipulase să se logodească cu acesta.

Când în fine ajunseră, se simţi cu adevărat eliberată din spaţiul restrâns al trăsurii. Imediat ce intră în casă, observă că, în absenţa ei, se aşternuse o linişte prevestitoare de rău. Avea să afle mai târziu de la gemene că Devon devenise atât de fioros când aflase că ea lipseşte, încât toţi au căutat să dispară din raza lui vizuală.

Puse ghiveciul cu orhideea pe o măsuţă şi-i zise Clarei:

— Te rog, du orhideea sus în salonaş, apoi vino în camera mea.

— În seara asta nu mai ai nevoie de ea, interveni Devon, făcând spre cameristă un semn cu capul din care reieşea că trebuia să se retragă neapărat.

Kathleen simţi fiori reci pe şira spinării, revolta adunându-i-se în ceafă.

— Pardon?

Devon aşteptă să iasă Clara, apoi îi vorbi cu o blândeţe periculoasă.

— Du-te în camera mea şi aşteaptă-mă. Vin şi eu imediat ce beau ceva.

— Ai înnebunit? îl întrebă Kathleen făcând ochii mari de mirare.

Oare chiar credea că-i poate da ordine să-l aştepte în cameră, de parcă ea era o târfuliţă plătită să-i presteze servicii? Intenţiona să meargă în camera ei şi să încuie uşa.

Doar se afla într-o casă respectabilă. Nici măcar Devon nu ar îndrăzni să facă o scenă, când acţiunile sale ar avea drept martori servitorii, pe Helen şi gemenele şi…

— Nicio încuietoare nu m-ar ţine la distanţă, zise el, de parcă i-ar fi citit gândurile cu o precizie ieşită din comun. Dar dacă vrei, încearcă.

Modul cum spusese ultimele cuvinte era unul deosebit de politicos şi o făcu să roşească.

— Vreau să văd cum se simte Helen, spuse ea.

— Gemenele au grijă de ea.

Kathleen găsi alt tertip.

— Nu am luat cina.

— Nici eu. Devon făcu semn cu capul spre scări, privind-o dominator.

Kathleen şi-ar fi dorit mai mult ca orice să-l poată distruge în clipa aceea cu o remarcă usturătoare, dar mintea îi paralizase. O luă în sus pe scări, fără să se uite înapoi. Îi simţea privirea urmărind-o insistent. Mintea i se zvârcolea într-o angoasă frenetică. Poate că, după un pahar, Devon se va mai calma, redevenind cel dinainte.

Sau, poate va bea mai multe pahare… câteva… apoi va veni la ea exact cum venise Theo odată, beat şi hotărât să ia ce-şi dorea.

Ezitând, merse spre dormitorul lui Devon, cu gândul că aşa îi va fi mai uşor, decât să încerce să-l păcălească prin intermediul vreunui scenariu ireal. Intră şi închise uşa, iar deşi simţea cum îi arde pielea, îngheţase în interior.

Camera lui era mare, grandioasă, patul cu un baldachin uriaş şi stâlpi până la tavan era ceva ce nu găseai la Eversby Priory. Încrustaţiile din lemn şi drapajul de culoare închisă imaginau scene din pădure. Patul fusese construit pentru procrearea multor generaţii de Raveneli.

Se duse lângă focul aprins în şemineu şi încercă să-şi încălzească mâinile. În câteva minute uşa se deschise, iar Devon intră. Kathleen îşi simţi inima bătând cu o forţă ce putea să-i spargă cutia toracică.

Era greu de presupus dacă băutura l-a calmat sau nu pe Devon. Faţa lui căpătase nuanţa lemnului de trandafir.

Se mişca într-un fel intenţionat, temându-se că relaxarea ar fi dezlănţuit o furtună de violenţă ascunsă la interior. Se uită la ea, iar Kathleen rupse tăcerea.

— Ce s-a întâmplat în Hampshire... începu ea să-l întrebe.

— Vom discuta asta mai târziu. Îşi scoase vestonul şi-l azvârli cât colo, cu zgomot. Avea o expresie absolut sălbatică. Te-ai dus neinvitată acasă la un bărbat, ca să discuţi singură cu el. Ştii că majoritatea bărbaţilor ar interpreta asta ca pe o invitaţie să facă orice doresc cu tine. Pe toţi dracii, pe Theo nici măcar nu ai îndrăznit să-l vizitezi cât timp aţi fost logodiţi!

— Am făcut-o pentru Helen.

— Ar fi trebuit să vii mai întâi la mine.

— Nu credeam că mă vei asculta, sau că vei fi de acord cu ce am de spus.

— Întotdeauna te voi asculta. Nu voi fi de acord întotdeauna. Devon trase de cravată, ca să-i desfacă nodul, apoi îşi scoase gulerul detaşabil al cămăşii. Un lucru să înţelegi, Kathleen: *niciodată* să nu te mai pui într-o asemenea situaţie. Când l-am văzut pe Winterborne aplecat peste tine... Doamne, ticălosul nici nu ştie cât de aproape eram să-l omor.

— Termină cu asta, strigă ea. Mă scoţi din minţi. Vrei să te porţi ca şi când aş fi a ta, dar nu sunt şi nu voi fi niciodată. Cel mai negru coşmar al tău este să devii soţ şi tată, aşadar e clar că eşti hotărât să creezi o legătură cât se poate de superfluă, pe care eu nu mi-o doresc. Chiar dacă aş fi însărcinată şi te-ai simţi obligat să mă ceri de soţie, tot te-aş refuza, fiindcă ştiu că asta te-ar face la fel de nefericit pe cât m-ar face şi pe mine.

Intensitatea privirii lui Devon nu slăbi, ci dimpotrivă se transformă din mânie în altceva. O inunda cu privirea lui de un albastru-profund.

— Şi dacă ţi-aş spune că te iubesc? o întrebă el blând.

Cuvintele lui îi trimiseră o săgeată dureroasă în piept. Ochii începură să o usture, plini de lacrimi.

— Nu eşti genul de bărbat care ar spune asta la

modul cel mai serios.

— Nu vorbim de cine am fost, ci de bărbatul care sunt acum. Tu mi-ai arătat.

Câteva secunde nu se mai auzi nimic, în afară de buştenii trosnind în cămin.

Pur şi simplu ea nu înţelegea ce credea sau ce simţea el cu adevărat. Totuşi, orice ar fi zis el, ea nu era nebună ca să-l creadă.

— Devon, zise ea cu glas tremurat, când vine vorba de iubire, nici tu nici eu nu putem crede în promisiunile tale.

Kathleen nu mai vedea nimic clar, iar pe el îl văzu cu greu când merse spre haină şi scoase ceva dintr-un buzunar. Se apropie de ea, îi luă mâna şi o duse spre pat. Aici, cum ea nu se putea sui singură, o cuprinse de talie şi o aşeză pe cuvertura întinsă. Puse ceva în poala ei.

— Ce este asta? întrebă ea privind cutiuţa de lemn.

— Un cadou pentru tine, răspunse el calm.

— Un cadou la despărţire? reuşi ea să articuleze.

— Deschide-o, spuse Devon hotărât.

Ea ridică încet capacul. Cutiuţa era tapetată cu catifea roşie în interior. Aici Kathleen găsi un ceas de buzunar din aur, pe un lanţ lung, al cărui cadran era gravat cu flori şi frunze delicate. Avea cadranul emailat alb, iar braţele fine, negre.

— A fost al mamei, îl auzi pe Devon mărturisind. E singura ei proprietate care mi-a rămas. Nu l-a purtat niciodată. Devon adăugă pe un ton ironic: pentru ea timpul nu a fost niciodată important.

Kathleen îl privi disperată. Voi să spună ceva, dar el o opri, punându-i uşor degetul pe buze.

— Eu vreau să-ţi ofer ţie timp. Pentru mine există un singur mod de a-ţi dovedi că te voi iubi şi-ţi voi fi fidel cât voi trăi şi anume iubindu-te, fiindu-ţi fidel tot restul vieţii. Chiar dacă nu mă vrei. Chiar dacă alegi să nu fii cu mine. Vreau să-ţi ofer tot timpul care mi-a mai rămas. Îţi jur că din acest moment, nu voi mai atinge o altă femeie, nici nu-mi voi mai dărui inima cuiva, ci doar ţie. Dacă va trebui să

aştept şaizeci de ani, nu va fi irosit niciun minut – fiindcă eu îi voi fi trăit iubindu-te.

Kathleen îl privea uimită şi simţi cum ia foc de emoţie, iar lacrimile îi umplu ochii. Devon se apropiase de ea şi o sărută delicat pe buze.

— Acestea fiind spuse, şopti el, sper că te vei gândi dacă accepţi să-mi fii soţie cât mai curând, ori mai târziu. După ce o mai sărută o dată, de data aceasta prelung, pasional, adăugă: fiindcă tânjesc după tine, Kathleen, iubirea mea. Vreau să dorm cu tine noapte de noapte şi să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineaţă. Acum gura lui o acoperi pe a ei într-o sălbatică muşcătură cu buzele, iar ea îşi înlănţui braţele împrejurul gâtului lui. Şi vreau să am copii cu tine. Curând.

Adevărul se afla acolo, în vocea, în ochii lui, pe buzele lui. Tocmai îl gusta.

Se simţi uluită şi începu să tremure, înţelegând că, în ultimele luni, inima lui se schimbase cu adevărat.

Devenise acel bărbat pe care şi-l dorise să fie… un bărbat adevărat, care-şi putea lua angajamente, care avea responsabilităţi, iar mai presus de toate, iubea fără rezerve.

Şaizeci de ani? Un asemenea bărbat nu trebuia să aştepte nici măcar şaizeci de secunde. Jucându-se stângaci cu lanţul ceasului, ea şi-l puse la gât. Avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Te iubesc, Devon. Da, vreau să fiu soţia ta, da, da…

El o strânse la piept şi începu să o sărute la întâmplare, flămând, în timp ce o dezbrăca, buzele lui atingeau când delicat, când poruncitor, căutându-i orice zonă neacoperită de haine. O dezbrăcase de tot, dar îi lăsase doar ceasul la gât, fiindcă aşa voise ea.

— Devon, zise ea gâfâind, eu… eu trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Da? zise el, lipindu-şi gura de gâtul ei, având un picior insinuat între coapsele ei.

— Până de curând nu am mai verificat calendarul, ca să mă asigur dacă am numărat bine zilele. Deja să ştii că îmi asum toată responsabilitatea pentru… Devon se juca

acum cu limba pe adâncitura de la baza gâtului ei… pentru cele întâmplate în acea dimineaţă. După micul dejun. Îţi aminteşti.

— Îmi amintesc, zise el sărutând-o până pe sâni.

Kathleen trebui să-l oprească, ridicându-i capul, ca să o asculte cu atenţie.

— Devon, eu tot încerc să-ţi spun că aseară poate m-am înşelat, atunci când am zis că mi-a venit ciclul.

Devon deveni serios dintr-odată. O privea neîncrezător.

— Nu ţi-a venit?

Ea dădu din cap, că nu, uşor impacientată.

— De fapt, mi-a cam întârziat destul.

— E posibil să fii însărcinată? întrebă el cuprinzându-i obrajii în palme.

— Sunt aproape sigură de asta, zise ea.

Devon o privea vrăjit şi pe dată roşi.

— Scumpa mea, iubirea mea, îngerul meu. O privea parcă pentru prima dată, sărutând-o peste tot, mai delicat când ajunse la pântec. Doamne. Acum e clar: sunt cel mai norocos bărbat din Anglia. Râse chicotit, acoperind-o cu mângâieri fierbinţi, dar blânde. Şi eu am o veste bună să-ţi dau, dar păleşte, în comparaţie cu a ta.

— Ce veste? întrebă ea, jucându-se cu părul lui.

Devon se pregătea să-i spună, când un gând proaspăt parcă îl copleşea. Nu mai zâmbi, ci rămase perplex. Se sprijini mai bine pe coate, ca să o privească îndeaproape şi zise:

— Starea ta ar fi devenit curând vizibilă. Ce aveai de gând să faci? Când aveai de gând să-mi spui?

— M-am gândit şi la posibilitatea de a… merge undeva… înainte ca tu să afli, spuse ea privindu-l cu sfială, parcă temându-se.

— Să mergi undeva? repetă el parcă lovit de trăsnet. Să mă *părăseşti*?

— Nu mă decisesem încă, spuse ea pe un ton nesigur.

Devon scoase un sunet asemănător cu mârâitul unei feline feroce.

— Te-aş fi găsit. Nu ai fi putut scăpa de mine.

— Nici nu vreau să scap. Kathleen ar fi vrut să-i spună mai multe, însă el o opri cu sărutări pătimaşe, revendicându-şi drepturile.

Îi luă mâinile şi i le ţinu deasupra capului, iar ea se întinse sub el. Ancorând-o practic cu greutatea lui, o penetră dintr-odată. Presiunea trupului său fierbinte o făcu să tresară de plăcere. Cufundându-se şi mai adânc, repetat, Devon o făcu să geamă prelung, repetat. Cu picioarele şi mai depărtate, Kathleen căuta parcă să-l absoarbă în intimitatea ei cu totul.

O poseda cu pasiune nestăvilită, pompând în ea lent, apoi mai rapid, aşteptând răspunsul vibraţiilor ei. Gura lui vorace se delecta cu buzele ei, iar plăcerea se apropia în valuri neiertătoare. Zvârcolirile ei neajutorate atinseseră ritmul impus de el.

La un moment dat el o cuprinse de şolduri şi o împiedică să mai facă vreo mişcare. Ea scânci, tulburată de pulsaţiile pe care le primea din împlântările lui, încordându-se pe măsură ce convulsiile lui o străpungeau tot mai adânc şi tare.

Devon o simţi când atinse orgasmul, cu un geamăt ascuţit, cutremurându-se şi unduindu-se sub greutatea lui. Cu un ultim geamăt, Devon mai pătrunse o dată, foarte puternic şi rămase acolo, aşteptând ca valurile fierbinţi să o înece, iar ea îl strânse şi-şi înfipse unghiile în carnea lui, pulsând odată cu eliberarea lui.

Ceva mai târziu, după ce se mai liniştiră, el îi spuse:

— Vrei să-i spui tu mâine Hellenei că nu mai trebuie să se mărite cu Winterborne?

— Da, dacă asta doreşti.

— Bun. Am cam ajuns la limita discuţiilor despre cererile în căsătorie pe care bărbaţii trebuie să le facă. Se uită la ceasul care se odihnea între sânii ei.

— Totuşi, trebuie să mă ceri de soţie.

— Dar am făcut-o deja.

— Aşa cum se cuvine, cu un inel.

— Atunci mâine sunt la bijutier, spuse el plimbând

ceasul peste sânii ei. Eşti mulţumită?

Ea dădu afirmativ din cap şi-l cuprinse pe după gât.

— Ador cadourile de la tine, mărturisi ea. Nimeni nu mi-a oferit vreodată lucruri atât de frumoase.

— Iubire mică, murmură el. O să te scalzi în cadouri de la mine. Lăsând ceasul peste un sân, o mângâie pe obraz. Deveni serios. Bănuiesc că doreşti să te cer de soţie cum se cuvine, stând într-un genunchi?

Ea dădu iar din cap, surâzând.

— Pentru că ador să te aud spunând *te rog.*

— Atunci cred că suntem o pereche potrivită. Se rostogoli iar deasupra ei, instalându-se confortabil între pulpele ei, după care şopti pasional:

— Pentru că ador să te aud spunând *Da.*

Epilog

Din nou în siguranţă, se gândi Helen, plimbându-se prin camerele de la etajul reşedinţei Ravenel. După conversaţia avută cu Kathleen dimineaţă, ştia că acum nu mai era logodită cu Rhys Winterborne, dar parcă se simţea dezorientată, copleşită.

Nici Kathleen, nici Devon nu se gândiseră că decizia referitoare la relaţia ei cu Rhys Winterborne ar fi trebuit să-i aparţină exclusiv ei. Înţelesese că gestul lor era făcut din dragoste şi grijă, dar totuşi…

Helen se simţea puţin înăbuşită, ca orice logodnică.

— Când am zis că nu mai vreau să-l văd pe domnul Winterborne, îi relatase ea lui Kathleen tristă, aşa am simţit în momentul acela. Mă durea capul îngrozitor şi eram tulburată. Dar nu am vrut să spun că nu mai vreau să-l văd *niciodată.*

Kathleen era atât de bine dispusă, încât nu făcea diferenţa.

— Ei, acum s-a rezolvat şi totul va fi la fel ca înainte. Poţi să scoţi inelul acela oribil şi îl vom trimite înapoi

imediat.

Totuşi, Helen nu scosese inelul. Se uită atent la mâna stângă, inspectând diamantul de culoare roz, care strălucea în lumina din sufragerie. Nu-i plăcea obiectul acela mare şi vulgar. Era prea masiv, greu şi aluneca mereu într-o parte, împiedicând-o să facă anumite mişcări.

Vai, dar un pian, se gândi ea, dorindu-şi să atingă clapele care scoteau acele sunete magnifice. Beethoven sau Vivaldi.

Logodna ei era anulată, dar nimeni nu o întrebase ce-şi dorea ea.

Nici măcar Winterborne.

Totul avea să fie la fel ca până atunci. Acum nimic nu o va mai intimida sau provoca. Nu mai era niciun pretendent cu ochi negri, care dorea de la ea lucruri pe care ea nu ştia cum să le ofere. Totuşi, nu simţea uşurarea la care se aşteptase. Sentimentul de prizonierat, de încarcerare care i se cuibărea în piept era mai evident ca niciodată.

— Cu cât se gândea mai mult la ultima întâlnire cu Winterborne… nerăbdarea lui, sărutările imperioase, cuvintele amare… cu atât credea că ar fi trebuit să discute cu el despre cele petrecute.

Măcar ar fi vrut să fi încercat.

Probabil era mai bine aşa. Ea şi Winterborne nu ar fi putut găsi o cale comună. El o intimida, iar ea era sigură că-l plictiseşte, aşa că nu vedea cum şi-ar fi găsit un loc în lumea lui.

Doar că… îi plăcea timbrul vocii lui şi felul în care o privea. Apoi acel sentiment pe care el i-l dăduse, anume că era pe cale de a descoperi ceva nou, înfricoşător şi minunat şi periculos… îi va lipsi asta. Se temea că-i rănise mândria de mascul. Poate că şi el se simţea pierdut şi singur, la fel ca ea.

Se agita, plimbându-se încoace şi încolo prin cameră, când privirea i se opri pe măsuţa de la fereastră. Mirată, văzu ghiveciul cu orhideea Vanda Blue, pe care i-l dăruise ea. Orhideea pe care el nu o dorise, dar pe care o luase

oricum, i-o trimisese înapoi.

Se uită cu atenţie la plantă, care acum stătea în lumina soarelui, ale cărui raze cădeau pieziş, jucând peste petalele albastre. Observă o a doua tijă cu inflorescenţa bobocilor lucioşi. Frunzele mari, ovoidale erau curate şi lucioase, iar rădăcinile aeriene, care se zăreau prin transparenţa vasului, fuseseră atent tăiate, iar suprafaţa ghiveciului era umedă.

Blue Vanda nu se îmbolnăvise, cât timp s-a aflat în grija lui Winterborne… ea înflorise chiar.

Helen se aplecă deasupra orhideei, mângâind uşor cu degetul arcada tijei.

Dădu din cap uluită şi simţi ceva cald prelingându-i-se pe bărbie. Nici nu realiză că era o lacrimă, până ce ea nu căzu pe o frunză a Vandei.

— Of, domnule Winterborne, şopti ea, apoi îşi şterse obrajii plânşi. Rhys. A fost o greşeală

Sfârşit